

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

לפני כבוד השופטת טלי חיימוביץ

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. ניסים פינס

באמצעות ב"כ עו"ד עדי ברקאי

2. שמעון בלולו

באמצעות ב"כ עו"ד ערן ערבה ועו"ד תמיר סננס

3. חניתה פינס – נדונה

באמצעות ב"כ עו"ד עידו לוין

4. ש.י.נ. גן-רווה בע"מ

באמצעות ב"כ עו"ד ערן ערבה ועו"ד תמיר סננס

5. יאיר ביטון

באמצעות ב"כ עו"ד איתן פלג ועו"ד אסף גולן

6. ב. יאיר חברה קבלנית לעבודות בניה 1988 בע"מ – זוכתה

באמצעות ב"כ עו"ד רוני מונק ועו"ד משה פוקס

7. א.א.נ. חשמל בע"מ – עניינה הופרד

8. נפתלי פרץ – עניינו הופרד

באמצעות ב"כ עו"ד ניצה אורצקי

הכרעת - דין

לנאשמים 1, 2, 4 ו- 5

תוכן עניינים

3	מבוא.....
4	פרטים נוספים על הקשר הפלילי.....
5	הנפשות הפועלות.....
6	מהלך הדיון.....
7	מהלך החקירה.....

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

8	ניהול ההליך.....
9	החלק הכללי
10	אישום ראשון
12	תשובת הנאשמים לאישום הראשון.....
15	פרק ראשון – קשירת הקשר
16	הראיות המוכיחות את קשירת הקשר הפלילי טרם חתימת ההסכמים.....
21	פרק שני – הקמת נאשמת 4 – חברת גן-רווה
22	מעמדם של פינס ואברג'יל בגן-רווה.....
25	מעמדו של אברג'יל בגן-רווה, האם בעל שליטה ונהנה?.....
28	התשתית הראייתית המלמדת על מעמדו של אברג'יל כנהנה ובעל שליטה בגן-רווה.....
29	שיחות אברג'יל כמלמדות על הזיקה שלו לגן-רווה.....
30	שיחות מהתקופה שלאחר חתימת ההסכם הראשון.....
37	טובות הנאה שקיבל אברג'יל מגן-רווה.....
54	פרק שלישי – המיזמים באילת – חתימת החוזים בין גן-רווה לב. יאיר
55	האם הוכחה מעורבותו של יאיר ביטון בחתימת ההסכמים עם גן-רווה?.....
60	מה ידע יאיר ביטון בדבר מעורבותו של אברג'יל בגן-רווה והאם קמה לו חובת דיווח?.....
60	האירועים שסבבו את ביצוע התשלום הראשון.....
63	האם ניתן להרשיע את יאיר ביטון בעבירה לפי סעיף 424א(א)(1) לחוק העונשין?.....
66	פרק רביעי – העברות כספים מב. יאיר לגן-רווה
67	א. עלות המיזמים.....
74	ב. מעורבותו של יאיר ביטון בתשלומים השוטפים לגן-רווה.....
77	ג. סבירות תשלומי היתר.....
83	פרק חמישי – העברות כספים מגן-רווה לאברג'יל, לבני משפחתו ומקורביו
83	מערכת היחסים בין בלול לבין אברג'יל.....
85	הדרכים הנטענות להוצאת הכספים מגן-רווה.....
97	הוצאות הקזינו.....
101	פרק שישי – עבירות מס
102	אישום ראשון – סוף דבר
103	אישום שני – הונאת נושים
104	תשובת הנאשמים לאישום השני.....
106	המועד בו נודע לפינס על דבר הכרזתו כפושט רגל.....
109	מועד ביטול ההכרזה.....
111	חובות הדיווח של פינס.....

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

112	אחריותו של בלולו לביצוע העבירה.....
114	טענות פינס להגנה מן הצדק.....
116	אישום שלישי - חוות נועם
116	אישום רביעי - חשבוניות פיקטיביות
118	תשובת הנאשמים לאישום רביעי.....
119	היטל על העסקת עובדים זרים.....
121	עבירות לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה.....
126	המזומן שנטל לעצמו פינס מתוך כספי הפועלים הסינים.....
130	אכיפה בררנית.....
131	אישום חמישי - החזקת נשק
131	אישום שישי - עבירות סם

מבוא

1. הפרשה שלפניי עוסקת בארבעה אנשים – נאשמים 1, 2, ו- 5 (שיכנונו להלן בשמותיהם המלאים, או "פינס", "בלולו" ו"ביטון") ואדם נוסף – יצחק אברג'יל (שיכונה להלן בשמו המלא או "אברג'יל"). אברג'יל, לטענת המאשימה, הוא ראש ארגון פשיעה ומחולל הקשר הפלילי נושא כתב האישום. ארבעה אלה, על פי הנטען, חברו יחדיו למטרת הוצאת כספים במרמה מחברה ציבורית העוסקת ביזמות נדל"ן, היא נאשמת 6 (להלן: "ב. יאיר"), והעברתם לאברג'יל. זאת עשו הקושרים באמצעות הקמת חברה בע"מ, נאשמת 4 (להלן: "גן-רווה"), הנחזית להיות חברה קבלנית בבעלות בלולו, אך בפועל הבעלות בה הייתה משותפת לבלולו לפינס ולאברג'יל. במסגרת הקשר, שכרה ב. יאיר, באמצעות מנהלה יאיר ביטון, את שירותיה של גן-רווה, לבניית מיזמי בניה באילת. גן-רווה ביצעה את העבודות, אך חלק מכספי התמורה ששילמה לה ב. יאיר, לכאורה עבור ביצוע המיזמים, הועבר שלא כדין לאברג'יל ומקורביו. תוך כדי כך ביצעו הקושרים עבירות נוספות, בהן היו מעורבים נאשמים נוספים.
2. את השתלשלות העניינים בכתב האישום ניתן לחלק רעיונית לשני אירועי משנה נפרדים. **האירוע הראשון**, הקשר הפלילי בין יאיר ביטון לבין הקושרים האחרים, לפיו תקבל חברה בבעלותם, במרמה, חוזי בניה מב. יאיר. בהמשך יועברו אליה מב. יאיר תשלומי יתר שאינם נדרשים לבניה, לשימוש אברג'יל. **האירוע השני**, מערכת היחסים בין אנשי גן-רווה לבין אברג'יל, הכספים וטובות ההנאה שקיבל אברג'יל מגן-רווה. באירוע הראשון עוסקים בעיקר פרקים ראשון, שלישי ורביעי של האישום הראשון. באירוע השני עוסקים בעיקר פרקים חמישי ושישי של האישום הראשון. הפרק השני משותף לשני האירועים.
3. בסופו של יום הגעתי למסקנה כי **האירוע הראשון**, דהיינו, הקשר הפלילי בין יאיר ביטון לאחרים, לא הוכח. טעם מרכזי למסקנתי (גם אם לא יחיד), היה הימנעות המאשימה מהגשת חוות דעת מומחים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

סברתי כי נדרש מומחה מתחום הבניה, על מנת להוכיח כי תשלומי היתר עליהם הורה יאיר ביטון לטובת גן-רווה, הם כה בלתי סבירים, עד שישמשו כשלעצמם ראיה נסיבתית למרמה הנטענת. זאת מן הטעם שתחום מיזמי הבניה הוא תחום מקצועי מורכב, והוכח בפניי כי פריצת תקציבי בניה היא דבר שבשגרה. לכן, לא די בהוכחה כי תשלומי ב. יאיר לגן-רווה חרגו מהמחיר החוזי. נדרש היה להוסיף ולהוכיח, כי התשלומים לא היו סבירים בנסיבות הבניה בהן עסקין, דהיינו, תמחור המיזם, מיקומו בעיר אילת, עליות מחירים בלתי צפויות וכו'. נדרש גם מומחה מתחום החשבונאות להוכחת עניינים חשבונאיים שונים שנדרשו לצורך הכרעה. לכן **זיכיתי את יאיר ביטון מהמיוחס לו בכתב האישום.**

4. לצד זאת קבעתי כי **האירוע השני**, דהיינו, היחסים הפנימיים בין אנשי גן-רווה (פינס, בלולו ואברג'יל), ומעמדו של אברג'יל בגן-רווה כנהנה ובעל שליטה, גם אם לא בהכרח כבעלים, הוכח להנחת דעתי. הוכחה השפעתו של אברג'יל על קבלת ההחלטות בגן-רווה, והוכחה הזרמה של כספים וטובות הנאה מגן-רווה לאברג'יל. עוד קבעתי, כי למרות שהזרמת הכספים וטובות ההנאה מגן-רווה לאברג'יל בוצעה בדרך עקיפה, למשל באמצעות חשבון החו"ז של פינס בגן-רווה, מדובר בטקטיקת הסתרה של בלולו, אשר נועדה להרחיק עצמו מהעשייה הפלילית. בפועל היה מודע לה ופעל לפיה. מטעם זה **הרשעתי את בלולו בעבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, וכן בעבירות מס. זיכיתי את פינס ובלולו מעבירות מנהלים בתאגיד לפי סעיף 424(1) לחוק העונשין**, לאחר שלא הוכח כי הסכום שהועבר לאברג'יל, בנסיבותיה של גן-רווה, עלול לפגוע ביכולתה לקיים את התחייבויותיה, ובאיזו מידה.

5. **פינס הורשע בעבירה לפי חוק חדלות פרעון ושיקום כלכלי** (שהחליף את פקודת פשיטת הרגל), נושא האישום השני, לאחר שקבעתי כי ידע החל מתאריך 14.9.08 על דבר צו כינוס הנכסים נגדו, פעל בניגוד להוראות החוק, ונמנע מלדווח על חלק מהרכוש שצבר. את **בלולו זיכיתי מאישום זה.**

6. **פינס הורשע גם בעבירות המס נושא האישום הרביעי**, בעניין החשבוניות הפיקטיביות עבור העובדים הסינים. **בלולו זוכה מאישום זה**, לאחר שקבעתי כי לא הוכחה מודעותו לעסקת החשבוניות הפיקטיביות כמבצע ישיר, ולא יוחסה לו אחריות מנהל לפי סעיף 224א לפקוד מס הכנסה.

7. **גן-רווה הורשעה רק בעבירות המס**, היות ולחלק הארי מהעבירות שיוחסו לה, לא הונחה תשתית עובדתית בכתב האישום.

פרטים נוספים על הקשר הפלילי

8. כאמור בכתב האישום, הקשר הפלילי נרקם במועד לא ידוע, עובר ליום 17.9.2007. במסגרתו הוקמה גן-רווה ונרשמה על שמו של בלולו כבעל מניות יחיד, למרות שבפועל הייתה בבעלות משותפת של פינס, בלולו ואברג'יל. גן-רווה הציגה עצמה במרמה כחברת בניה בעלת סיווג קבלני ג/2, המאפשר לה לבנות מבנים בהיקף כולל של עד 7 מיליון ₪. כך הציגה עצמה, למרות שבלולו הבעלים הרשמי, לא היה קשור לבניה, ומפינס, שהיה בעברו קבלן בניין, נשלל סיווגו הקבלני עקב הכרזתו כפושט רגל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

9. במסגרת הקשר, דאג ביטון כי ב. יאיר, באמצעות חברת בת שלה בשם ב. יאיר (333), תחתום עם גן-רווה על שני חוזים לבניית 86 יחידות דיור באילת (להלן: "המיזמים"), למרות שידע כי גן-רווה אינה חברה קבלנית ואינה מוכשרת לבנות מיזמים בסדר גודל כזה. גן-רווה בנתה את המיזמים באילת ברמת בניה נמוכה, תוך גרימת ליקויי בניה שונים.
10. במהלך תקופת הבניה העבירו פינס ובלולו חלק ניכר מהכספים שקיבלה גן-רווה מב. יאיר לצורך בניית המיזמים, לידי אברג'יל ומקורביו, וגם עשו בהם שימושים פרטיים שונים תוך ביצוע עבירות מס והלבנת הון. בסופו של יום, לא השלימה גן-רווה את בניית המיזמים ונותרה עם חובות כספיים לחלק מספקיה. יאיר ביטון דאג כי ב. יאיר 333 תשלם את הבניה, תתקן את הליקויים, ותכסה את חובותיה של גן-רווה לספקים השונים ולרוכשי הדירות. סה"כ שילמה ב. יאיר לגן-רווה עבור המיזמים, סך של כ- 12 מיליון ₪ נוספים מעבר למתחייב בחוזים ביניהן.

הנפשות הפועלות

11. לשם נוחות הקריאה, יוצגו להלן הדמויות המרכזיות אשר נטלו חלק באירועים נושא כתב האישום.
- ניסים פינס (נאשם 1) - קבלן בניין שאחז עובר לשנת 2007, רישיון קבלן בסיווג ג/2, המאפשר לבצע עבודות בניה בהיקף שאינו עולה על 7 מיליון ₪. בשנת 2007 הוכרז כפושט רגל. פינס הוא חבר קרוב של אברג'יל, ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום שיפץ לאברג'יל את ביתו הפרטי. לאחר מעצרו והסגרתו של אברג'יל לארה"ב, סייע לו בעניינים שונים.
- שמעון בלולו (נאשם 2) - איש עסקים בעל אולם אירועים, ללא רקע בתחום הבניה, הבעלים הרשום היחיד של גן-רווה וחבר קרוב וותיק של יצחק אברג'יל.
- חנינה פינס (נאשמת 3) - אשתו של ניסים פינס. בתקופה הרלוונטית עבדה בגן-רווה כמנהלת חשבונות. חברת ש. י. נ. גן-רווה בע"מ (נאשמת 4) - הוקמה ביום 24.10.07 על ידי שמעון בלולו (נאשם 2) כבעלים יחיד, לצורך בנית המיזמים באילת. לטענת המאשימה, הבעלות האמתית בגן-רווה משותפת לפינס בלולו ואברג'יל, כשפינס ואברג'יל הם בעלים מוסווים.
- יאיר ביטון (נאשם 5) - מייסד חברת ב. יאיר. במועדים הרלוונטיים שימש כיו"ר הדירקטוריון ומנהלה הפעיל של ב. יאיר וחברות בת שונות שלה.
- ב. יאיר חברה קבלנית לעבודות בניה 1988 בע"מ (נאשמת 6) - חברה ציבורית העוסקת בייזום ובניה של מיזמים בתחום הנדל"ן. עד שנת 2006 הייתה חברה פרטית בבעלות יאיר ביטון ואחיו יוסף ביטון. כיום היא חברה ציבורית, יאיר ביטון מחזיק כ-42% מהון המניות, אחיו יוסף ביטון מחזיק כ-40% נוספים, והיתר מוחזק בידי הציבור.
- נפתלי פרץ (נאשם 8) - חשמלאי תושב אילת שהיה מעורב בביצוע המיזמים, באמצעות חברה בבעלותו בשם א.א.נ. חשמל בע"מ (נאשמת 7).
- ב. יאיר (333) חברה קבלנית לעבודות בניה 2000 בע"מ (להלן: "ב. יאיר 333") - חברת בת של ב. יאיר, משמשת כחברת הביצוע שלה.
- יורם ביטון - מנהלה של חברת ב. יאיר 333, ואחיהם של יאיר ויוסף ביטון.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

יצחק אברגיל – אדם בעל מוניטין של עבריון בכיר וראש ארגון פשיעה. הורשע בבית משפט פדראלי בארצות הברית ביוני 2012, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות חמורות, כולל עמידה בראש ארגון פשיעה. מאז אוגוסט 2008 מוחזק בבתי מעצר ובתי כלא ישראלים ואמריקאים. בראשית שנת 2014 הועבר להמשך ריצוי מאסרו בישראל.

במקביל לכתב אישום זה, הוגש כתב אישום נפרד נגד יצחק אברגיל בתיק שמספרו ת"פ (תל אביב – יפו) 12643-09-15, בגין עובדות זהות לעובדות האישום הראשון. באותה עת התנהל נגד אברגיל תיק אחר בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב יפו בפני הרכב פשעים חמורים, הידוע כ"פרשת 512". היות ופרשת ההוכחות שם נשמעה שלוש פעמים בשבוע, לא החל הדיון בתיק המקביל ובתאריך 19.8.19 הוא נסגר מנהלית מחוסר מעש, על ידי כב' הנשיא דאז איתן אורנשטיין.

גבי בן הרוש – אדם בעל עבר פלילי, אסיר משוחרר, שעל פי כתב האישום שהוגש נגדו בארה"ב, היה חבר בארגון אברגיל. יאיר ביטון ניהל עמו קשרים עסקיים, שהותירו אותו, לטענת המאשימה, חייב כספים לבן הרוש. החוב הומחה בדרך כלשהי לאברגיל.

יוסי בן שמעון (פישקיה) – חבר משותף של יאיר ביטון ושל אברגיל, אשר תיווך על פי הנטען, בין אברגיל לבין ביטון במספר עסקאות, כולל המיזמים נושא האישום. פישקיה נחקר במשטרה אך לא זומן כעד תביעה או כעד הגנה.

רו"ת אייל הנדלר – מנכ"ל חברת ב. יאיר מאז הפיכתה לחברה ציבורית ב-2007, עד נובמבר 2011. רו"ת ניר יחזקאל – מנכ"ל חברת ב. יאיר החל מחודש נובמבר 2011 ובמהלך ניהול הליך זה. לפני כן, שימש מספר שנים כסמנכ"ל הכספים של ב. יאיר.

ת"פ (מחוזי י-ם) 28759-05-15 – (להלן: "תיק ירושלים"), עוסק בפרשייה קשורה. במסגרתו הועמדו לדין עו"ד רונאל פישר, שייצג את ביטון בתקופת חקירת הפרשה בתיק זה, וכן עו"ד רות דוד, אשר לטענת ההגנה ייצגה אף היא את ביטון באותה תקופה. לשניהם מיוחסות, בין היתר, עבירות של שיבוש מהלכי חקירת פרשה זו, והם גם זומנו להעיד כאן (עו"ד דוד כעדת תביעה ועו"ד פישר כעד הגנה).

מהלך הדיון

12. כתב האישום אוזן שישה אישומים, חלקם אינם קשורים לקשר הפלילי, והתווספו עם ניהול החקירה.

טרם מתן הכרעת הדין הגיעו חלק מהנאשמים להסכמות עם המאשימה, אשר יפורטו להלן.

א. **האישום הראשון** הוא האישום המרכזי, העוסק בקשר הפלילי וביישומו, כמפורט במבוא. במסגרת אישום זה הואשמה גם ב. יאיר (נאשמת 6) בעבירות שונות, אך לאחר שמיעת ההוכחות והסיכומים, חזרה בה המאשימה מהאישום נגדה והיא זוכתה.

ב. **האישומים השני והשלישי** עוסקים בעבירות הנובעות מהליך פשיטת רגל שננקט כנגד פינס, ומהכנסות שהסתיר מהכונס הרשמי ומרשויות המס. אישום שני יוחס לפינס, בלולו וחניתה פינס (נאשמים 1, 2 ו-3), ואישום שלישי לפינס וחניתה פינס (נאשמים 1 ו-3).

נאשמת 3 חניתה פינס, הגיעה להסדר טיעון ועניינה הופרד והסתיים. נאשם 1 ניסים פינס, הגיע להסדר דיוני ביחס לאישום השלישי, והודה בכתב אישום מתוקן.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

- ג. **האישום הרביעי** עוסק בעבירות מס שמקורן בחשבוניות מס שהוציאה נאשמת 7 לגן-רווה, באמצעות מנהלה נאשם 8 נפתלי פרץ, ובעבירות מס נוספות שביצעו נאשמים 7 ו-8. האישום מיוחס לנאשמים 1, 2, 4, 7 ו-8. נאשמים 7 ו-8 הגיעו להסדר טיעון ועניינם הופרד.
- ד. **האישום החמישי** – נגד נאשם 5 יאיר ביטון, עוסק בהחזקת אקדח שהתגלה בחיפוש שנערך במשרדו. במהלך שמיעת ההוכחות האישום נמחק והנאשם זוכה.
- ה. **האישום השישי** – נגד נאשם 2 שמעון בלול, עוסק בהחזקת סם שהתגלה בחיפוש בעסקו. הוראת החיקוק תוקנה בהסכמה, ונאשם 2 הודה בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית.
13. **נותרו אם כך לדיון: האישום הראשון** (כנגד נאשמים 1, 2, 4 ו-5), **האישום השני** (כנגד נאשמים 1 ו-2), **והאישום הרביעי** (כנגד נאשמים 1, 2 ו-4).
אפתח בתיאור החקירה וההליך. בהמשך אדון בכל אחד מהאישומים לגופו, אפרט את תשובת הנאשמים לאותו אישום, ואת הראיות הרלוונטיות אשר הובאו במסגרתו.

מהלך החקירה

14. החקירה החלה בשנת 2012, בעקבות ידיעות מודיעיניות שהתקבלו במשטרה, על קשר בין מי שנחשב לראש ארגון פשיעה - יצחק אברג'יל, לבין חברת גן-רווה. נוכח מעורבותו של אברג'יל באירוע, הגוף החוקר היה מורכב מכוח משימה משותף של היחידה הארצית לחקירות בינלאומיות (יאחב"ל) של משטרת ישראל, ויחידת יהלום של מס הכנסה.
15. לטענת המאשימה, בשלב הראשון של החקירה הייתה הנחת העבודה של החוקרים, כי גן-רווה (בשליטת אברג'יל), הונתה באמצעות נציגיה פינס ובלול, את חברת ב. יאיר, וכך קיבלה את מיזמי הבניה באילת. על כן נחקר יאיר ביטון כעד ולא כחשוד, ויחד עמו נחקרו בעלי תפקידים נוספים בחברת ב. יאיר. בשלב זה הוסתרה העובדה שהמשטרה מובילה את החקירה, ולכן החקירות נערכו במשרדי יחידת יהלום.
16. עם התקדמות החקירה ובחינת האזנות הסתר ליצחק אברג'יל, הסתמן קשר ישיר ואף מערכת יחסים בין אברג'יל לבין יאיר ביטון. אלה הובילו את היחידה החוקרת לחשוד שביטון שותף לקשר עם אברג'יל, פינס ובלול, במסגרתו יקבלו מקורבי אברג'יל את בניית המיזמים באילת, כדי לאפשר הזרמת כספים מב. יאיר ליצחק אברג'יל.
17. משכך, נערכה היחידה החוקרת לפתיחת חקירה גלויה בתחילת 2013. זו סוכלה, לטענת המאשימה, נוכח עזיבת יאיר ביטון את הארץ. באפריל 2014 חזר יאיר ביטון לארץ (בתחילת אותה שנה הוחזר אברג'יל לארץ מארה"ב לריצוי עונשו). החקירה חודשה והוגש כתב האישום בו עסקינן.
18. נגד אברג'יל הוגש כתב אישום נפרד, אשר לא החל להתברר נוכח פרשת 512.
כתב האישום הוגש ביום 7.9.15 תוקן מספר פעמים, והנוסח האחרון הוגש ביום 22.11.17.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ניהול ההליך

19. במסגרת **פרשת התביעה** העידו 130 עדי תביעה (ועד הזמה אחד) והוגשו 1958 מוצגים.
בין היתר הוגשו **תוצרי האזנות סתר של משטרת ישראל** לחלק מהמעורבים, בהיותם יעדים מודיעיניים של המשטרה מחקירות אחרות. החל משנת 2012 בוצעה האזנת סתר גם למעורבים בתיק: שמעון בלולו, ליאת רעיית אברג'יל, ניסים פינס ואיר ביטון (החלטה ביחס לקבילותן הפורמאלית של שיחות אלה ניתנה ביום 12.4.18, וביום 8.7.18 ניתנה החלטה לעניין צווי ההרחבה).
20. הוגשו **הקלטות של שיחות שניהל יצחק אברג'יל בבתי כליאה בארה"ב** בין השנים 2008 – 2014, והוקלטו על ידי הרשויות שם. החלטה ביחס לקבילות השיחות ניתנה ביום 23.10.18. באמצעות השיחות המוקלטות ביקשה המאשימה להוכיח את כוונותיו של אברג'יל להיכנס לעסקי הבניה, לבדו וביחד עם פינס ובלולו, את שאיפתו לקדם קשרים עסקיים עם ביטון, וכן להוכיח את התגבשות העסקה נושא האישום, ואת הקשרים בין המעורבים. בהמשך, ביקשה המאשימה להוכיח באמצעות השיחות, את מעורבותו העמוקה של אברג'יל בבניית המיזמים גם כשהיה בכלא בחו"ל, את שליטתו בחברת גן-רווה, כספיה ועסקיה, ואת המימון שקיבל ממנה להוצאות הגנתו בחו"ל, הוצאותיו בכלא בארצות הברית ומימון בני משפחתו ומקורביו בארץ.
21. הוגשו **ראיות בדבר הוצאותיה של גן-רווה**, כדי להוכיח שמטרתה היו מימון אברג'יל ומקורביו. בין היתר ראיות להוכחת שכירת כלי רכב על ידי גן-רווה לאברג'יל ומקורביו, רכישת כלי רכב בליסינג עבור רעייתו של אברג'יל, מימון הוצאותיו המשפטיות של אברג'יל, המשכנתא שלו, הטלפון של רעייתו, ביטוח ביתו וכספים שונים שחולקו למקורביו. כן הוצגו ראיות להוכיח שימוש בכספים שקיבלה גן-רווה מב. יאיר, לצורך הקמת קזינו ברומניה בהיקף של 6.23 מיליון ₪.
22. נשמעו **עדויות בעלי תפקידים בחברת ב. יאיר**, מנכ"לים, סמנכ"לים, אנשי כספים, יועצים משפטיים וחברי דירקטוריון, באמצעותם ביקשה המאשימה להוכיח את חוסר מקצועיותה של גן-רווה בבניית המיזמים, ואת מעורבותו יוצאת הדופן של יאיר ביטון בבניה, שכללה אישור תשלומים חריגים לגן-רווה.
23. הוגשו **ראיות בדבר תשלומי ב. יאיר לגן-רווה** במסגרת המיזמים, וכן תשלומיה לקבלני המשנה במהלך התקופה ואחריה, לצורך סיום הבניה. בין היתר נשמעו עדויותיהם של אנשי כספים והוגשו מסמכים שונים של ב. יאיר, כולל כרטסת הנהלת חשבונות, הוראות תשלום פנימיות, צילומי שיקים, כרטסת הנהלת החשבונות של גן-רווה ומסמכי הנהלת חשבונות נוספים. באמצעות מסמכים אלה ביקשה המאשימה להוכיח, כי בין השנים 2008 - 2012 שילמה ב. יאיר לגן-רווה סכום כולל של 53,685,392 ₪ עבור המיזמים. בנוסף, שילמה ב. יאיר לקבלני משנה של המיזמים סכום כולל של 13,650,000 ₪. בסה"כ הוציאה ב. יאיר סך של כ-67 מיליון ₪ לבניית המיזמים, למרות שהתמורה בהסכמים הפאושליים שנחתמו עם גן-רווה, הייתה 41.65 מיליון ₪ בלבד.
עוד ביקשה המאשימה להוכיח באמצעות ראיות אלה, כי התשלומים לגן-רווה ולקבלני המשנה נעשו בהוראה ישירה של ביטון, בניגוד לדעתם של מנהלים בב. יאיר, ותוך הדרת בעלי תפקידים מקבלת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

החלטות הנוגעות לגן-רווה. המאשימה ביקשה להוכיח כי מעורבותו של ביטון במיזם הייתה חריגה ביחס למעורבותו במיזמים אחרים של ב. יאיר, והוא אף סרב להוציא את גן-רווה מהאתר, בניגוד להמלצות הדרג המקצועי בב. יאיר.

24. הוגשו **פרוטוקולים של דירקטוריון ב. יאיר**, באמצעותם ביקשה המאשימה להוכיח כי הבעיות באתר הבניה לא הוצגו בפני חברי הדירקטוריון, כמו גם מעורבותו של אברג'יל בגן-רווה והתשלומים החריגים.

25. נשמעו **עדויות אנשי הבנק המלווה, שמאי המיזמים והדו"חות שהגיש**, על מנת להוכיח את העיכוב בהתקדמות הבניה, את העדר ההלימה בין התשלום לביצוע בפועל, את חוסר שביעות רצונם של אנשי הבנק המלווה מההתנהלות, ואת תשובותיו הלא מספקות של ביטון לאנשי הבנק.

26. נשמעו **עדויות בעלי תפקידים בגן-רווה, קבלני משנה במיזם ודיירים שרכשו דירות במיזם**, באמצעותן ביקשה המאשימה להוכיח את מוסר התשלומים הירוד של גן-רווה, העיכובים בבניה ועבודתה הבלתי מקצועית.

27. הוגשו **הודעות הנאשמים בחקירה**, באמצעותן ביקשה המאשימה להוכיח את הסתירות בין גרסאותיהם, בינן לבין עצמן, ובינן לבין ראיות התביעה. בפרט ביקשה להראות את הסתירה בין גרסת ההגנה, לפיה ההתקשרות בין גן-רווה לב. יאיר הייתה מקרית ומנותקת מהקשר בין אברג'יל וביטון, לבין הראיות המוכיחות את הקשרים בין אברג'יל לביטון, ובין אברג'יל לפינס ובלולו. המאשימה עתרה לראות בשתיקתו של בלולו בחקירות משנת 2014, חיזוק לראיות נגדו.

28. נשמעו **עדויות מעורבים אחרים בפרשה** (עו"ד רות דוד ופרוטוקול חקירתו של ערן מלכה בבית המשפט בתיק ירושלים), להוכחת ההדלפות מתוך החקירה לאוזניו של ביטון, והמהלכים שנקט בהתאם.

29. נשמעו **עדויות אנשי המשטרה ורשות המיסים** שחקרו את הפרשה.

30. במסגרת **פרשת ההגנה העידו נאשמים 1, 2, 5 ו-8**. נאשם 2 העיד גם בשם נאשמת 4. נאשמת 3 בחרה שלא להעיד ולא להביא ראיות. נאשמת 6 לא הביאה ראיות. כן זומנו מספר עדי הגנה.

החלק הכללי

31. חלק זה בכתב האישום מציג את הנפשות הפועלות. לא ארחיב בו, למעט בסוגיית היחסים בין יאיר ביטון, יצחק אברג'יל וגבי בן הרוש.

על פי הנטען בסעיפים 10 ו-11 לחלק הכללי, בשלהי שנות התשעים, עת הייתה ב. יאיר חברה פרטית, שימש גבי בן הרוש כקבלן משנה שלה. בנסיבות לא ידועות העביר יאיר ביטון לידיו של בן הרוש 10% משווייה של ב. יאיר, ללא תמורה. במהלך השנים אולץ יאיר ביטון על ידי גבי בן הרוש להעביר לו עשרות מיליוני ₪. על רקע זה, בנסיבות לא ידועות, התפתחה מערכת יחסים בין אברג'יל ליאיר ביטון, בעקבותיה היה ביטון "חייב" לאברג'יל. זה הרקע לקשירת הקשר שבכתב האישום. עוד נטען, כי בחודש יולי 2012 הורשע אברג'יל על פי הודייתו בבית משפט אמריקאי, כמי שבשנים 2003 – 2004 היה שותפו של גבי בן הרוש בביצוע עבירות פליליות וכן בעמידה בראש ארגון פשיעה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

32. כבר מלכתחילה לא ברור לי מה עניינו של בן הרוש לכתב האישום. גם אם נניח שכל שנאמר בו נכון, כתב האישום אינו מפרט מה הקשר בין יחסי ביטון-בן הרוש לבין יחסי ביטון - אברג'יל, וכיצד הפך ביטון "חייב" לאברג'יל עקב יחסיו העסקיים וחובו לבן הרוש (ס"ק ג' ו-ד' לסעיף 10).
- המאשימה טרחה רבות להוכיח את מערכת היחסים בין ביטון לבן הרוש, במהלכה שילם יאיר ביטון לבן הרוש עשרות מיליוני ₪ ואף התבטא כי הוא חש נסחט על ידו. בסופו של יום לא הוצגה ולו ראשית ראיה, להוכחת הקשר בין חובו הנטען של ביטון לבן הרוש, לבין חובו הנטען של ביטון לאברג'יל. בסיכומיה פירטה המאשימה את הראיות בדבר יחסיהם של יאיר ביטון ובן הרוש והסכסוך הכספי ביניהם. לטענתה, האירועים הללו מהווים את הרקע ואת המניע למערכת היחסים בין יאיר ביטון ליצחק אברג'יל, הגם שהמניע אינו חלק מיסודות העבירה והיא אינה חייבת להוכיחו.
33. **אכן, המאשימה אינה חייבת להוכיח מניע, אולם היא כן חייבת להוכיח עובדות להן טענה בכתב האישום. אם אין בידה ראיות להוכיח עובדה זו או אחרת, עליה להימנע מאזכורה מלכתחילה.**
- כל סיפור המעשה בדבר יחסיהם של ביטון ובן הרוש אינו רלוונטי, ללא הסיפא שהיא העברת החוב לאברג'יל. זו כאמור לא הוכחה, ולא הוצגה גם ראיה לכאורה להוכחתה. הנוסח המרומז בו נקטה המאשימה בכתב האישום, אף הוא אינו ראוי. אם יש בפי המאשימה טענה, עליה לטעון אותה ברחל בתך הקטנה ולא לרמוז עליה. **למען הסר ספק אבהיר, כי לא הוכח כל קשר בין עסקיו של יאיר ביטון עם גבי בן הרוש, לבין חובו שלו לאברג'יל, שאף הוא לא הוכח.**

אישום ראשון (נאשמים 1, 2, 4, ו-5)

34. **אישום זה מיוחס לנאשמים 1, 2, 4, 5 (נאשמת 6 זוכתה) ועוסק בקשירת הקשר ובמימושו. עובדות האישום נחלקות לשישה פרקים:**
- פרק ראשון - קשירת הקשר** - בפרק זה מתוארת קשירת הקשר בין פינס, בלולו, ביטון ואברג'יל, לפיו תוקם חברה קבלנית, וביטון ידאג להעביר אליה שני מיזמי בניה של ב. יאיר באילת. באמצעות החברה הקבלנית יעביר ביטון, במרמה, כספים של ב. יאיר לידי אברג'יל ומקורביו.
- פרק שני - הקמת גן-רווה** - בפרק זה מתוארת הקמת חברת גן-רווה בחודש 10/07, לכאורה בבעלותו הבלעדית של בלולו, כאשר בפועל בעליה האמיתיים הם פינס, בלולו ואברג'יל. החברה הוקמה כחברת בניה, חרף העדר רישיון קבלן לה או למי מבעליה, כולל לפינס עקב הליך פשיטת הרגל המתנהל נגדו. כל זאת בידעת ביטון. במסגרת הסוואת הבעלות האמיתית, נערך הסכם העסקה בין גן-רווה לבין פינס, ונפתחו עבודה שני חשבונות בנק. בטופס הנהנה שלהם הצהיר בלולו בכזב, כי הוא בעל השליטה הבלעדי בגן-רווה וכי אין בחשבונות נהנים נוספים. נטען, כי במסגרת השותפות התאפשר לאברג'יל להוציא כסף מגן-רווה בכל עת, כראות עיניו.
- פרק שלישי - המיזמים באילת - חתימת החוזים בין גן-רווה לב. יאיר** - בפרק זה מתוארת ההתקשרות בין גן-רווה לבין חברת הבת של ב. יאיר, ב. יאיר 333, שהיא חברת הביצוע שלה. במסגרת ההתקשרות התחייבה גן-רווה לבנות את שני המיזמים באילת כקבלן משנה של ב. יאיר 333. נטען, כי יאיר ביטון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

גרם לב. יאיר 333 לחתום עם גן-רווה על הסכמים לבניית שני המיזמים, על יסוד מצג השווא שהציגה גן-רווה לב. יאיר 333, בידיעתו של ביטון. מצג השווא היה שגן-רווה היא קבלן רשום, למרות שלא הייתה כזו. בהמשך, ערב ביטון למיומנות גן-רווה בפני אנשי הבנק המלווה ולא גילה את הידוע לו לדירקטוריון ב. יאיר. בכך פגע בחברה, בבעלי המניות שלה וברוכשי הדירות.

פרק רביעי - העברות כספים מב. יאיר לגן-רווה – בפרק זה מתוארות העברות הכספים מב. יאיר לגן-רווה, לאורך תקופת הבניה, אשר על פי הנטען, בוצעו ביתר, ללא קשר למתחייב מההסכמים או להתקדמות הבניה, עד שעזבה גן-רווה את האתרים. אז נחתם עמה הסכם העדר תביעות המיטיב עוד יותר את מצבה, חרף הליקויים בבניה. כל אלה נעשו במעורבות פעילה של יאיר ביטון, אשר הסתיר את קשריו עם אברג'יל וגרם בכך נזק לב. יאיר. בהמשך, השלימה ב. יאיר 333 את הבניה בעצמה, שילמה לקבלנים במקום גן-רווה וגם פיצתה את הקונים בגין הליקויים.

פרק חמישי - העברות כספים מגן-רווה לאברג'יל ולמקורביו – בפרק זה מתוארות העברות כספים בסך של מיליוני ₪ מגן-רווה לאברג'יל ומקורביו.

פרק שישי - עבירות מס – בפרק זה מתוארות הכנסות שהפיקו פינס, בלולו ואברג'יל מגן-רווה, בסכום של לפחות 11,103,172 ₪, והדרכים בהן פעלו כדי להתחמק מהדיווח לרשויות ומתשלום המס.

בגין כל אלה יוחסו לנאשמים העבירות הבאות:

לנאשמים 1, 2 ו-4:

- קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות – לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "חוק העונשין").
- איסור הלבנת הון – לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס – 2000 (להלן: "חוק איסור הלבנת הון").
- איסור הלבנת הון – לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון.
- איסור עשיית פעולה ברכוש אסור – לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.
- רישום כוזב במסמכי תאגיד – לפי סעיף 423 לחוק העונשין.
- קשירת קשר לביצוע פשע – לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.
- עבירות מנהלים ועובדים בתאגיד – לפי סעיף 424(1) לחוק העונשין.
- השמטת הכנסה, הכנת פנקסי חשבונות כוזבים, ערמה מרמה ותחבולה (4 עבירות) – לפי סעיף 220(1), (4) ו-5 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א – 1961 (להלן: "פקודת מס הכנסה" או "הפקודה").

לנאשם 5:

- קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות – לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.
- איסור הלבנת הון – לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.
- איסור הלבנת הון – לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון.
- קשירת קשר לביצוע פשע – לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

5. עבירות מנהלים ועובדים בתאגיד - לפי סעיף 1424(1) ו-(2) לחוק העונשין.
6. אי גילוי מידע ופרסום מטעה בידי נושא משרה בכיר בתאגיד - לפי סעיף 424א(א)(1) לחוק העונשין.

תשובת הנאשמים לאישום הראשון

נאשם 1 – ניסים פינס

36. פינס הכחיש מעורבות בקשר הנטען או ידיעה עליו.
לטענתו, עובר לשנת 2007 אחז בסיווג קבלני ג/2 כמפורט בכתב האישום. פינס כפר בדופי שהוטל בכשרות הסיווג שלו, וממילא בשנים הרלוונטיות לכתב האישום לא נזקק לרישיון קבלן. בסמוך לאחר הגשת הבקשה להכריז עליו כפושט רגל, הוא לא ידע עליה או על הצווים שהוצאו נגדו, ומכאן שלא יכול היה להודיע על כך לרשם הקבלנים.
פינס הכחיש כל קשר או ידיעה על מעשים לא חוקיים, בכל הקשור להקמת גן-רווה. גן-רווה הוקמה על ידי בלולו כבעלים יחיד, והוא עצמו שימש בה מנהל תמורת שכר וגמול בשיעור 20% מהרווחים. חשבונות הבנק על שם גן-רווה נפתחו ונוהלו כדן, ולמיטב ידיעתו החברה הוקמה למטרת הגשמת תכלית עסקית חוקית ולגיטימית. אשתו, חניתה, שימשה מנהלת החשבונות של גן-רווה.
37. פינס הודה בכל מערכת ההתקשרויות החוזיות שנחתמה לבניית המיזמים, אך טען כי ב. יאיר 333 הייתה קבלן הביצוע הראשי במיזמים, בעלת סיווג קבלני ג/5, ולא הסתמכה על הסיווג הקבלני שלו. גן-רווה לא הציגה עצמה כקבלן רשום תוך שימוש במספר הקבלן האישי שלו, בידיעה כי אינו תקף ואינו מאפשר לו לבצע חוזי בניה בסכומים הנדונים.
הסכומים בחוזים בין גן-רווה לב. יאיר 333 עבור שני המיזמים, אינם מוכחשים. פינס הכחיש ביצוע תשלומים שלא כדין או למטרות מרמה, וטען, כי בענף הבניה חריגה מהסכומים החוזיים או הקדמת תשלומים במנותק מקצב ההתקדמות, אינן תופעות יוצאות דופן.
פינס הכחיש את טענת המאשימה, לפיה הקשר החוזי בין ב. יאיר 333 לגן-רווה הסתיים עקב אי עמידה בחוזים ובניה לקויה. לטענתו, הקשר הסתיים נוכח קשיים ועלויות בניה חריגות. ידוע לו שגן-רווה קיבלה תמורה של 53,685,392 ₪ עבור בניית המיזמים.
38. הוכחו תשלומי ב. יאיר לכיסוי חובות גן-רווה לספקים, להשלמת בניית המיזמים ופיצוי לדיירים.
הוכחה העברת תשלומים מגן-רווה באופן ישיר או עקיף, לשימושם של פינס, בלולו או אברג'יל, תוך טשטוש מקור הכספים. הוכחה משיכת 6.23 מיליון ₪ מגן-רווה לטובת בניית קזינו ברומניה, תוך דיווח כוזב.
39. פינס הודה במשיכות כספים מגן-רווה כדין (אך לא בסכומים הנטענים בכתב האישום), ואלה תועדו בכרטיס הנהלת החשבונות שלה ובחוז' על שמו. אין פסול בתשלום מקדמות או מתן הלוואות על ידי חברה פרטית לעובד. שכרו שולם כדין על ידי גן-רווה כנגד עבודה, עלויות השכרת כלי הרכב שולמו על

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ידי המשתמשים, ולא נרשמו כהוצאה בספרי החברה. הוא עצמו היה זכאי לרכב צמוד והעמידו לרשות אחרים.

40. הוכחה הפקת הכנסות בסך 11,103,172 ₪ בין השנים 2009-2012, הנובעות ממשיכות מגן-רווה, או התחמקות מהדיווח.

נאשמים 2 ו-4 – שמעון בלולו וחברת גן-רווה

41. הנאשמים הכחישו ידיעה או מעורבות בקשר הפלילי. הוסכם כי פינס אחז ברישיון קבלן במועדים הרלוונטיים והיה בהליכי פשיטת רגל. נטען, כי בלולו הוא בעל אולם שמחות ולא עסק בתחום הבניה טרם הקמת גן-רווה, אולם הוא איש עסקים עתיר ניסיון וידע גם בתחום הייזום. גן-רווה היא חברה פרטית בבעלותו המלאה, אשר כרתה הסכם לגיטימי עם פינס, ששימש מנכ"ל שלה ולא בעלים. גן-רווה נרשמה ברשם החברות בחודש 10/07 ואינה רשומה ברשם הקבלנים. הצהרת הנהנה, עליה חתם בלולו כבעל שליטה יחיד בעת פתיחת חשבונות הבנק, אמת היא.

42. היתרי הבניה ניתנו לב. יאיר ייזום ובניה בע"מ, אך גן-רווה חתמה על ההסכמים מול ב. יאיר 333, היא הקבלן הראשי במיזמים, ואוחזת בסיווג קבלני ג/5. גן-רווה לא הציגה מצג שווא לצורך ההתקשרות, אלא הבהירה לב. יאיר 333 כי הסיווג הקבלני שלה - ג/2 - שייך לעובד החברה פינס. ממילא סיווג זה אינו מתאים לבניית המיזמים, כך שב. יאיר 333 לא הייתה מתקשרת בהסכם עם גן-רווה בהסתמך עליהם.

43. מקובל בתחום הבניה לחרוג מלוח התשלומים או להקדים תשלומים. לא הוכחה העברת סכומים גבוהים מסכומי החוזים הנומינאליים, בין היתר על-פי הסכם היעדר תביעות שנחתם מול ב. יאיר 333 מטעמים עסקיים. ההתקשרות בין גן-רווה לב. יאיר הסתיימה עקב קשיים בהם נתקלה גן-רווה במהלך הבניה, לרבות עלויות בניה חריגות האופייניות לעיר אילת, שהתגלו בשלב מאוחר. הסכומים העודפים הנטענים בכתב האישום, הוכחו. שולמו פיצויים לחלק מרוכשי הדירות על ידי ב. יאיר, אך לא כתוצאה ממעשי מי מהנאשמים.

44. הוכחה העברת כספים מגן-רווה לאברגיל ומקורביו. נטען כי פריטת שיקים שקיבלה גן-רווה לכסף מזומן, אינה העברה. מכל מקום, כל תשלום ששולם על ידי גן-רווה תועד בספריה שנערכו כדן, לרבות תיאום הוצאות לצרכי מס הכנסה ככל הנדרש.

45. אין פסול במתן הלוואה על ידי חברה פרטית לעובד שלה. פעולות שבוצעו על ידי פינס בכספו, כולל שימוש ברכב צמוד כחלק מתנאי העסקתו, בגינו שולם שווי שימוש כדן, אין ליחס לבלולו או לגן-רווה. גן-רווה לא נשאה בעלויות כלי רכב אחרים, שהשכרתם נרשמה על שמה ללא ידיעתה.

46. ההלוואה שניתנה לחברה קפריסאית בבעלות צד ג', ובחלקה הוחזרה לגן-רווה, נרשמה כדן בספריה. 47. עבירות המס הוכחו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

נאשם 5 – יאיר ביטון

48. ביטון כפר בקשירת הקשר המיוחסת לו ובעובדות המיוחסות לנאשמים האחרים, ובכלל זה בכל מעשה לצורך מימושו וקידומו של הקשר הנטען, כולל הסתרתו מהדירקטוריון. הוא פעל למיטב שיקול דעתו והבנתו לקידום החברה וענייניה, ובכלל זה לטובת רוכשי הדירות, במטרה לסיים את בניית המיזמים באילת. הוא לא ידע על הקמת גן-רווה באמצעות אנשי קש, לא ידע על העדר סיווג קבלני לגן-רווה ולפינס, מאחר ולא היה מעורב בחתימה על החוזים עימם. הוא לא ידע על העברות כספים מגן-רווה לאברג'יל ולקזינו. יאיר ביטון כופר בכך שאישר תשלומים מופרזים לגן-רווה תוך הטעיית הדירקטוריון, וטוען כי כל הכספים שקיבלה גן-רווה מב. יאיר הועברו כדין, לטובת ב. יאיר וכלל המעורבים, ועל מנת להביא את המיזם לכלל סיום.

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

49. מוסכם כי ב. יאיר חכרה קרקע באילת לשם הקמת 86 יחידות דיור, בשני מיזמים, וקיבלה היתרי בניה (ת/1878, ת/1879, ת/1753 – ת/1757). מוסכם גם כי ביום 24.10.07 התאגדה גן-רווה ונרשמה ברשם החברות כחברה בע"מ, כשבעל המניות היחיד שלה הוא בלולו (ת/1803). פינס הוצג כעובד שכיר של גן-רווה (הסכם העסקה מיום 1.11.07 ונספח המקנה לו 20% מרווחי גן-רווה מתוך ת/943).
50. מוסכם כי בתאריכים 10.12.07 ו-23.7.08 נחתמו חוזים פאושליים בין גן-רווה לבין ב. יאיר 333 לבניית שני המיזמים (50 ו-36 יחידות דיור) תמורת סך 25.2 מיליון ש"ח ו-16.45 מיליון ש"ח בהתאמה (ת/1078, ת/1079).
51. מוסכם כי במהלך השנים 2007 - 2012 בנתה גן-רווה את שני המיזמים, אך לא השלימה את הבניה. ביום 20.11.12 נחתם בינה לבין ב. יאיר הסכם הסתלקות (ת/465), וב. יאיר 333 השלימה את בניית המיזמים בעצמה, באמצעות קבלני משנה.
52. לבסוף, מוסכם כי ב. יאיר שילמה לגן-רווה סכומים העולים על הסכומים החוזיים הנומינליים וגם שילמה לספקים של גן-רווה במקומה (הסכומים עצמם אינם מוסכמים).

העובדות השנויות במחלוקת

- א. קיומו של קשר פלילי בין ביטון, פינס, בלולו ואברג'יל, להעביר במרמה עבודות בניה מחברת ב. יאיר לגן-רווה, כדרך להזרים כספים לאברג'יל ומקורביו.
- ב. הבעלות בגן-רווה, האם תואמת את הרישום, או שמדובר בבעלות משותפת של אברג'יל, פינס ובלולו, כשאברג'יל ופינס בעלים מוסווים? האם גן-רווה הוקמה לצורך הקשר הפלילי?
- ג. המצג שהציגה גן-רווה בפני ב. יאיר 333 בדבר סיווגה הקבלני, עובר לקבלת המיזמים. האם הציגה עצמה כחברה קבלנית, או כחברה המעסיקה קבלן רשום, והאם העבודות ניתנו לה על סמך הסיווג הקבלני שהוצהר בחוזה?
- ד. האם הועברו כספים מגן-רווה לאברג'יל ומקורביו לצורך מימוש הקשר הנטען?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ה. מעורבותו של יאיר ביטון במיזמים - האם גרס לב. יאיר 333 להתקשר בחוזים עם גן-רווה? בהמשך, האם הורה על ביצוע תשלומים ביתר או על הקדמת תשלומים לגן-רווה, כדי לשרת את הקשר הפלילי, בניגוד לאינטרסים העסקיים של ב. יאיר? האם הסתיר מידע רלוונטי מדירקטוריון ב. יאיר על מנת להסוות את הקשר הפלילי ובפרט את מטרתו, הזרמת כספים לאברג'יל ולמקורביו?

ו. כל הפעולות הכספיות שבכתב האישום, כולל אלה המקימות עבירות על פקודת מס הכנסה וחוק איסור הלבנת הון.

פרק ראשון – קשירת הקשר

53. נטען, כי עובר לחודש ספטמבר 2007, קשרו פינס, בלולו ואברג'יל קשר עם ביטון, לפיו ביטון יספק לאברג'יל, במרמה, מיזמי בניה של ב. יאיר, כדי להזרים כספים לאברג'יל ולגורמים מטעמו. סוכם כי אברג'יל יקים באמצעות מקורביו חברה לביצוע עבודות בניה. זו תבנה את המיזמים עבור חברת ב. יאיר, ותשמש גם מסווה להעברת כספים בדרכי מרמה, לידי אברג'יל ומקורביו.

בגין פרק זה מייחסת המאשימה לפינס בלולו ואברג'יל ביחד עם יאיר ביטון, עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

את הקשר הנטען ביקשה המאשימה להוכיח באמצעות ראיות כדלקמן:

54. **שיחות טלפון שנקלטו בהאזנות סתר** (להלן: "השיחות המואזנות"). האזנות הסתר מכוחן הופקו השיחות המואזנות, נערכו תחילה לאברג'יל במסגרת חקירות קודמות, ועם התקדמות החקירה הנוכחית גם לנאשמים האחרים. מדובר בשיחות טלפון שהתקיימו עובר לקשירת הקשר ובמהלך הבניה, המוכיחות טענת התביעה, קשרים בין אברג'יל לביטון, בין אברג'יל לפינס, בין אברג'יל לבלולו ובין אברג'יל לבניית המיזמים באילת. השיחות מוכיחות אף את הזרמת הכספים המאסיבית לאברג'יל דרך גן-רווה, באמצעות פינס. קבילות השיחות בארץ ובחו"ל הוכחה כדבעי וניתנו החלטות בעניין זה (בתאריכים 8.7.18 ו- 23.10.18 בהתאמה).

אברג'יל זומן להעיד כעד תביעה, אך שתק ולא השיב לשאלות המאשימה והסניגורים. איני מקבלת את טענת ב"כ הנאשמים, לפיה השיחות אינן קבילות, כי שתיקתו בבית המשפט מוציאה אותו מגדר עד. הלכה היא כי: "עד במשפט הוא מי שהתייצב על הדוכן, אחרי שהזמן כדין והוזהר כדרישת החוק. היותו של אדם במעמד של 'עד' אינה נמדדת ונבחנת לפי תוכן דבריו בבית המשפט, אלא עובדתית על-פי מעמדו לפי כתב האישום, הזימון וההתייצבות על הדוכן" (פסקה 9 לפסק דינו של כב' הנשיא מ' שמגר בדנ"פ 4390/91 מדינת ישראל נ' חוסאם בן מוג'הד חג' יחיא, פ"ד מז(3) 661 (1993)). לצד זאת, שאלת המשקל היא שאלה נכבדה, לאו דווקא עקב שתיקתו, אלא יותר נוכח זהותו ואופיו של אברג'יל. מדובר בעברייך בכיר (לחלק מעברו הפלילי הובאו ראיות), ובהיותו עברייך אתקשה לקבל את דבריו בשיחות המואזנות, כראיה לאמיתות תוכנם. ההנחה שמא לא אמר אמת גם לאנשי שיחו, אינה מופרכת. לכן, לא אבסס ממצאים אך ורק על אמירותיו שלו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

55. **ראיות המלמדות על התנהגות הקושרים לאורך תקופת הבניה**, התורמות לשיטת המאשימה, להוכחה בדיעבד של רקימת הקשר הפלילי. בגדרה של התנהגות זו נכללו, לשיטת המאשימה, כניסת יאיר ביטון לנעליו של יורם ביטון בניחול המיזם, ללא סיבה מוצדקת, ואישור תשלומים מופרזים וחריגים לגן-רווה, ללא קשר לקצב התקדמות הבניה. יאיר ביטון אף גרס לב. יאיר להתקשר עם גן-רווה בהסכם העדר תביעות, במסגרתו קיבלה גן-רווה סכומים גבוהים נוספים. לבסוף, כיסתה ב. יאיר חובות של גן-רווה לקבלני משנה, אחרי ההפרדות. כל זאת חרף הנזקים הגדולים שגרמה גן-רווה לב. יאיר בליקויי בניה ובאיחורים, בגינם נאלצה ב. יאיר לפצות את רוכשי הדירות. כל זאת, תוך הצגת מצגי שווא כלפי בעלי תפקידים בב. יאיר, על מנת להתגבר על מנגנוני הביקורת. ראיות אלה ידונו בעיקר בפרקים השלישי והרביעי של האישום.
56. **ראיות המוכיחות את שיתוף הפעולה בין הנאשמים**, באופן שבתוך גן-רווה יצר בלולו תנאים להלבנת הכספים ותפקידו של פינס היה לקבל את הכספים ולדאוג לכל צרכיו של אברג'יל. לטענת המאשימה, שיתוף הפעולה בין הנאשמים מהווה ראיה לקיומו של הקשר הפלילי ביניהם. ראיות אלה ידונו בעיקר בפרק החמישי של האישום.
57. **ראיות, בפרט עדים, שהיו קשורים לבניה באילת**, כולל בעלי תפקידים שונים בב. יאיר ובחברות הבנות שלה, שהוכיחו את דרך ההתנהגות הרגילה בחברה, ממנה סטה יאיר ביטון. ראיות אלה ידונו אף הן בעיקר בפרק הרביעי של האישום.
- בחלק זה של הדיון אתייחס רק לשיחות המואזנות טרם חתימת ההסכמים.**

הראיות המוכיחות את קשירת הקשר הפלילי טרם חתימת ההסכמים

58. המאשימה טוענת כי אברג'יל הביע רצון להיכנס לענף הבניה (ככל הנראה כמתווך), ולכן הציע לביטון, באמצעות חברם המשותף יוסי בן שמעון (להלן: "פישק'ה"), מספר הצעות למיזמי בניה. בסופו של יום ניתן לאברג'יל מבוקשו, וביטון מסר לידי את המיזמים נושא האישום. חתימת החוזים בידי אחרים נועדה להסתיר את העומדים מאחורי העסקה ואת מהותה האמיתית - הזרמת כספים לאברג'יל. עוד נטען, כי מאז שנחתמו החוזים עם ב. יאיר 333, הקשר בין ביטון לבין אברג'יל הוסתר.
59. **איני מקבלת את טענת המאשימה**. כפי שאפרט מיד, השיחות המואזנות עובר לחתימת ההסכמים מלמדות על חפצו של אברג'יל להיכנס לענף הבניה כמתווך תמורת עמלות ("קופונים" כלשונו). בין היתר, הציע הצעות לביטון באמצעות פישק'ה חברם המשותף. השיחות מלמדות אף שאברג'יל רצה לשתף פעולה בנושאים אלה עם בלולו או עם פינס, וכן, שבסופו של יום עלה מבוקשו בידו, והוא הצליח להיכנס למיזם אשר נתן שירותי בניה לחברת ב. יאיר.
- אלא שאין זו התזה העומדת מאחורי כתב האישום. המאשימה לא טענה שאברג'יל הציע לביטון מספר עסקאות, עד שלבסוף השתכנע ביטון ושיתף את אברג'יל כקבלן באחד ממיזמיו. הטענה שונה בתכלית, ולפיה השיתוף במיזם שימש ככסות להעברת כספים מב. יאיר לאברג'יל, לפירעון חובו של ביטון לאברג'יל. מכאן, שהתיאוריה לה טענה התביעה על פי השיחות המואזנות, אינה תואמת את המסקנה אותה היא מבקשת מבית-המשפט להסיק. יחסי חייב-נושה אינם יחסי מתווך - לקוח. לכן, גם אם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

אקבע שאברגיל ביקש להיכנס לעסקי הבניה וחיפש מיזמים, וגם אם אקבע כי מאמציו עלו יפה והוא הצליח לקבל מב. יאיר מיזם בניה לחברה שהוא בעל עניין בה, אין בכך כדי לתרום למסקנת הקשר הפלילי, נהפוך הוא.

לבסוף אציין, כי לא מצאתי אף שיחה ממנה ניתן להסיק על יחסי חייב - נושה בין ביטון לאברגיל.

60. **שיחות שנת 2006** - המאשימה מפנה למספר שיחות שניהל אברגיל עם פישקיה ואחרים. מהשיחות הללו ביקשה להסיק כי אברגיל מעוניין במיזמים משותפים עם ביטון, כי פישקיה מציג בפניו מצג לפיו הוא מעביר את הפניות לביטון, וכי אברגיל יקבל מיזמים של ב. יאיר ויעביר אותם לקבלנים (שיחה 4658 מיום 28.11.06, שיחה 4754 מיום 29.11.06, שיחה 4881 מיום 30.11.06, שיחה 4116 מיום 24.11.06 ושיחה 4438 מיום 27.11.06).

מעיון בתמלילי השיחות עולה כי אברגיל מעוניין לתווך במיזמים שונים הקשורים לבניה, בין היתר להציע מיזמים גם ליאיר ביטון. לצד זאת עולות מהשיחות ובפרט משיחה 4438, שתי מסקנות נוספות. **ראשית**, כי לאברגיל אין קשר ישיר ליאיר ביטון. הוא ניזקק לשירותיו של פישקיה כמתווך, ומציע להעביר דרכו עסקאות לביטון. **שנית**, כי פישקיה אינו ממחר להעביר את ההצעות לביטון, אלא מסן אותן כבר בשלב הראשון, ומנסה לרפות את ידיו של אברגיל. כך למשל, אברגיל שואל על קניונים, ופישקיה משיב שביטון אינו בונה קניונים. אברגיל נזכר כי ידוע לו שב. יאיר דווקא כן בנתה קניון בעבר ופישקיה מאשר, אבל טוען שביטון מצטער על כך ומנסה להיפטר ממנו. בהמשך שואל אברגיל אם ביטון יתן לחברה שתגיע דרכו עבודות מיזוג, ופישקיה הודף אותו בטענה שעבודות מיזוג זה של קניונים, וביטון לא מעוניין במיזוג אור. אברגיל מתעניין האם ביטון בתפקידו כראש איגוד הקבלנים יכול לסדר לו עבודות, ופישקיה משיב כי ישמח לסייע לו, אבל בפועל מציב תנאים קשים, ודורש לראות את התקן של החברה.

לא ניתן להסיק מהשיחות הללו כי בשנת 2006 היה אברגיל בעל חוב של ביטון. שיחות אלה דווקא מחלישות את תזת המאשימה, שהרי גם בעל חוב ללא המוניטין של אברגיל היה נוקט גישה שונה כלפי חייב, ולא מנסה לפנות אליו בדחילו ורחימו באמצעות מתווך, להציע לו עסקאות שונות.

61. **שיחות שנת 2007** – המאשימה מפנה לשיחות שנקלטו בעמדת האזנה בתקופה שבין 10.9.07 - 18.9.07. (שיחות 14, 16, 101 ו-122 מיום 10.9.07, שיחה 142 מיום 11.9.07, שיחה 704 מיום 15.9.07, שיחות 772, 857 מיום 16.9.07), המלמדות לשיטתה, שאברגיל ממשיך להתעניין בעסקים עם ב. יאיר באמצעות ביטון, אבל הפעם ביחד עם בלולו ופינס. אברגיל ממשיך להציע לביטון עסקאות באמצעות פישקיה, ובמקביל עומד בקשר עם בלולו.

62. עיון בשיחות הללו מלמד על דפוס דומה לשיחות שנת 2006. אברגיל מציע עסקאות דרך פישקיה וזה הודף אותן. ראו למשל שיחה 14, בה מנסה אברגיל ליצור קשר בין ביטון לבין עורך-דין שמציע מיזם דירות נופש. פישקיה דוחה את ההצעה, ובהמשך מתרצה ומורה לאברגיל להפנות את המציע ישירות אליו (אל פישקיה). אברגיל מציע שהוא יתלווה למציע, אבל פישקיה מסרב, וגם מסביר שאינו יודע אם ביטון יהיה בירושלים למחרת. בשיחה שמקיים אברגיל כעבור שלוש דקות, הוא מודיע לבן שיחו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

שאין טעם בדירות נופש. משיחות אחרות (704, 857) עולה שאברג'יל ממשיך להתעניין במיזמי בניה, אף מדבר על כך עם בלול, אבל לא התקיימו שיחות בין אברג'יל לביטון.

המאשימה מפנה לשיחות הקשורות למיזם של דודו וענונו (16, 101, 122), ולעדויות של וענונו (ע"ת/97 בעמודים 2134 - 2145 לפרוטוקול מיום 27.12.17). וענונו רצה לעניין את ביטון באמצעות אברג'יל, במיזם לבניית 250 דירות על הים באשדוד. אברג'יל הסכים לפנות לביטון, אך דרש כי כל הקצוות יהיו סגורים לפני שיעשה זאת. הוא גם ביקש לשתף את בלול וכנראה גם את פינס.

השיחות הללו מחזקות את המסקנה העולה משיחות שנת 2006, בדבר רצונו של אברג'יל להיכנס לעסקי הבניה, ועתה נוספה לשיח חבירתו לבלול ולפינס לצורך כך. השיחות אינן קושרות את יאיר ביטון למיזמים המוזכרים בהן. הודעתו של דודו וענונו שהוגשה בהסכמה (ת/1437) מחזקת מסקנה זו. וענונו טען כי פנה לאברג'יל על מנת לגייס את ביטון לעסקה, היות ואברג'יל הוא חברו הטוב של פישק'ה ופישק'ה חברו הטוב ויד ימינו של ביטון. וענונו הוסיף, כי אם העסקה הייתה יוצאת אל הפועל אברג'יל היה מקבל דמי תיווך (עמוד 41 שורה 2).

יש לתת את הדעת על כך שמדובר בתקופה של כשלושה חודשים לפני חתימת ההסכם הראשון עם ב. יאיר (10.12.07). לכן, התהייה אותה הזכרתי בנוגע לשיחות שנת 2006, בדבר מהות יחסי אברג'יל – ביטון המשתקפת מהשיחות, מקבלת משנה תוקף במועד זה. כוונתי, שגם בשיחות שנת 2007 לא נשמע אברג'יל כבעל חוב של ביטון, למרות שלפי תזת התביעה, יחסי נושה-חייב בין אברג'יל לביטון עמדו אז לפני מימוש (בחתימת ההסכמים נושא האישום).

63. **הסיכום בין אברג'יל לביטון בדבר קבלת המיזמים** – המאשימה טוענת כי באותה תקופה, תחילת 9/07, התקיים גם קשר ישיר בין יאיר ביטון לבין אברג'יל. השניים נדברו להיפגש ובהמשך הגיעו להסכמות הנוגעות לשני המיזמים באילת. זאת היא למדה מהראיות הבאות:

פלט שיחות נכנסות (ת/1161), לפיו ביום 5.9.07 בשעה 20:07 התקשר ביטון לאברג'יל והתנהלה שיחה במשך 1:43 דקות.

שיחה 14 מיום 10.9.07, ממנה עולה כי נקבעה פגישה בין אברג'יל לביטון למחרת היום.

שיחות מיום 11.9.07: שיחה 173 בין אברג'יל לפינס בבוקר, בה מבטיח אברג'יל לפינס לעדכן אותו.

שיחה 196 בשעה 12.45 בה מדבר אברג'יל עם מאן דהוא, מדווח שהוא בשוהם ומזמין אותו להגיע.

שיחה 293 והמשכה 295, בין אברג'יל לחבר בשם מוטי בשעות הערב. אברג'יל מספר לבן-שיחו כי העסקה היא לפתוח חברת בניה, כבר יש להם שני מיזמים ענקיים ואוטוטו מתחילים לעבוד. לדבריו, הוא נכנס לעבוד עם קבלן בניין. לבסוף, שיחה 297 עם בלול שיצא מהרב וקיבל ברכה.

64. **איני שותפה לעמדת המאשימה, לפיה מהשיחות הללו ניתן ללמוד על קשר ישיר בין אברג'יל לביטון. איני שותפה גם למסקנה, כי ביטון נפגש עם אברג'יל בתאריך 11.9.07 בשוהם או במקום אחר וסיכם עמו על קבלת המיזמים נושא האישום.**

ראשית, איני מקבלת את הטענה ששיחה 14 מיום 10.9.07 מלמדת כי אברג'יל קבע פגישה עם ביטון. זוהי מסקנה מרחיקת לכת. השיחה נפתחת בכך שאברג'יל מבקש מפישק'ה להפגיש בין עורך-דין

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

שהציע לו פרוייקט לבין ביטון. פישק'ה מבקש מאברג'יל להפנות את עורך-הדין אליו, אך לא לבוא עמו, למרות שאברג'יל מציע שיגיע "עם הבחור". שיח זה לא מרמז על ערוץ הדברות ישיר בין אברג'יל לביטון, אחרת מדוע הוא נזקק לפישק'ה כדי להפגיש בין ביטון לעורך-הדין? בהמשך מנחה פישק'ה את אברג'יל שיבקש מאותו עורך-דין להתקשר אליו למחרת ב-11. אז אומר אברג'יל את המשפט הבא, ממנו לומדת המאשימה על קביעת מפגש עצמאי בין אברג'יל לבין ביטון: **"...אני מחר צריך לבוא אליו גם עם...עם...עוד איזה בחור. מחר אני צריך פגישה צריכה להיות..."** המשפט כשלעצמו אינו ברור וגם ההקשר לא סביר. הרי אם אברג'יל קבע עם ביטון פגישה, מדוע הוא ממשיך להיזקק לשירותיו של פישק'ה? גם תשובתו של פישק'ה אינה תואמת את התזה: **"אז...לא, אבל אח שלי תשמע מה תעשה, תרים אלי טלפון אחד עשרה, ואני יגיד לך בדיוק אם זה יהיה בירושלים או יהיה בתל אביב"**. אברג'יל מבקש ממנו שיקבע פגישה למחרת בשעה אחד עשרה, ופישק'ה משיב לו שיתקשר אליו מחר והוא יגיד לו איפה תהיה הפגישה. ולקראת סיום: **"מחר נתאם את הפגישה"**.

לא עולה משיחה זו שאברג'יל אמור להיפגש עם ביטון, אבל גם אם כן, ברי שלאברג'יל אין קשר ישיר לביטון והוא נזקק לפישק'ה שיקבע פגישה. זאת ועוד, בשיחות הללו אברג'יל אינו מסתיר את רצונו להיות בקשר עם ביטון, נהפוך הוא, שמו של ביטון מוזכר במפורש ולא בקודים. אברג'יל מציג עצמו בפני ועונו למשל, כאדם שיכול לחבר בינו לבין ביטון. מכאן, שאילו באמת היה לאברג'יל קשר ישיר לביטון, הוא לא היה מסתיר זאת מאנשי שיחו, שהרי הוא מזכיר את שמו במפורש וגם מתרברב בקשרים עמו. הוא גם לא היה נזקק לחסדיו של פישק'ה לצורך קביעת פגישה עם ביטון, אלא פונה אליו ישירות. לכן לא סביר כי שוחח בעצמו עם ביטון בתאריך 5.9.07.

65. לבסוף אתייחס לשיחה 293 - 295 אשר פורטה לעיל. אני מקבלת את טענת המאשימה, לפיה יש בה רמז למיזמים נושא האישום, ורמז לקשר שבין אברג'יל לחברת גן-רווה. מדובר ברמזים בלבד ולא בראיות כבדות משקל. בהעדר ראיה לתקשורת בין ביטון לאברג'יל, ובהינתן ראיות **להעדר** תקשורת ישירה שכזו, אין די בשיחה זו כדי לבסס את חלקו של ביטון בקשר הנטען.

66. **יצחק אברג'יל מתחיל לדבר על יאיר ביטון בשמות קוד** – ראיה נוספת לקשר שבין ביטון לאברג'יל, מוצאת המאשימה בשיח שהשתנה לאחר קשירת הקשר, ביום 11.9.07. מאותו יום החל אברג'יל לכנות את ביטון בשמות קוד, בשיחות עם פישק'ה ובשיחות עם בלולו: "החברה" או "החבר", בעוד קודם לכן נקב בשמו. המאשימה מפנה לשיחות 851 ו-857 מיום 16.9.07 (ת/434), ולשיחה 1042 מיום 17.9.07.

אכן, אברג'יל מרבה לכנות את ביטון בשם "החבר" וכך הוא עושה גם בשנים הבאות, כפי שנראה בהמשך. יחד עם זאת, בשיחה 1042 עם פישק'ה ניכר כי לאברג'יל אין קשר ישיר לביטון, אלא באמצעות פישק'ה כמתווך. פישק'ה מקבל חומר עבור ביטון בעניין מיזם אשר אברג'יל מעוניין להציע לו, ומעביר לביטון. השיחה אינה מרמזת על מחויבות כלשהי של ביטון כלפי אברג'יל. השיחה גם אינה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

מרמזות על כך שלשניים אלה היו שיחות פרטיות בעבר, לבטח לא בשבוע שעבר, אז כנטען נפגשו וסגרו עסקת מרמה רחבת היקף.

67. המאשימה מפנה למשפט בשיחה ממנו עולה לשיטתה כי לאברג'יל קשר ישיר לביטון: **"תשמע תקשיב אתה יודע שיש לי פה חבר אמרתי לך שאני שותף עם איזה חבר בפרויקט, דיברתי עם יאיר אני שותף איתו הולך איתו לכיוון של בניה...והוא גם עשו לו הרבה תרגילים"**.

מסקנתי מהשיחה שונה. אם אברג'יל שותף עם חבר במיזם כלשהו, החבר אינו ביטון. המשפט המצוטט נאמר מיד לאחר שפישק'ה מונה את צרותיו של ביטון בשוק ההון, ולכן לא סביר שאברג'יל ישיב: **"אמרתי לך שאני שותף עם איזה חבר בפרויקט"**. נושא השיחה המיידית הרי היה ביטון ולכן סביר להניח שיאמר כי הוא השותף. ואם רצה להסתיר את זהותו, מדוע הזכיר את שמו מיד באותו משפט? יתירה מזאת, הוא מדבר על חבר ש"הם" עשו לו הרבה תרגילים, ומיד אומר לפישק'ה שיאיר הוא לא ברמה שיכולים לעשות לו תרגילים. כך ששיחה 1042 אינה מוכיחה את הקשר בין אברג'יל לביטון, אלא מוכיחה דווקא העדר קשר ישיר, ובכך מחלישה את תיאוריית המפגש ביום 11.9.07.

סיכום עד כאן – מסקנות מהשיחות המואזנות עובר לחתימת ההסכמים:

68. השיחות אינן מלמדות על קשר ישיר בין אברג'יל לביטון. הן מלמדות על רצונו של אברג'יל להיכנס לעסקי הבניה, באופן שיתאפשר לו להרוויח מתיווך בין גורמים שונים בענף. עולה מהן הקשר שלו לבלולו והרצון לקדם עסקאות ביחד, וכן רצונו לעניין את ביטון וב. יאיר בעסקאות שונות, באמצעות החבר המשותף פישק'ה. לא עולה מהן קשר ישיר לביטון, ובעיקר לא יחסי חייב-נושה הנטענים.

69. המאשימה טוענת כי בנסיבות בהן אברג'יל מחפש הזדמנויות, בין היתר בשיתוף עם בלולו ומחזר אחרי ביטון, לא יתכן שבעסקה בין בלולו לב. יאיר, אברג'יל לא שותף.

70. אני נוטה להסכים כי נוכח מערכות היחסים שעלו מהשיחות (ועוד יסתברו בהמשך), וחיזוריו הנמרצים של אברג'יל אחרי ביטון באמצעות פישק'ה, לא סביר כי בסופו של יום יתקשר בלולו עם ב. יאיר בשיתוף פינס, במעורבותו של פישק'ה, מעל ראשו של אברג'יל, מבלי לתת לו נתח בעסקה. בסופו של יום הגעתי למסקנה כי אברג'יל הרוויח מעסקת ב. יאיר-גן-רווה, אולם לא ביססתי את מסקנתי על הערכות שמקורן בשיחות אלה, אלא על ראיות אחרות שיפורטו בהמשך.

השיחות המואזנות שנסקרו כאן אינן מלמדות או מרמזות על קשרים בין ביטון לאברג'יל, או על חוב שחייב ביטון לאברג'יל. הן מלמדות על מערכת יחסים שבה אברג'יל "מחזר" אחרי ביטון, וביטון בלתי מושג. אילו היה מדובר בחוב שחייב ביטון לעברין, הדברים היו נשמעים אחרת.

71. **על כן, כאשר המאשימה מתמקדת בתאריך 11.9.07 או בכל מועד סמוך אחר, כתאריך קשירת הקשר הפלילי בין אברג'יל וביטון, השיחות המדוברות אינן תומכות בכך.**

72. בפרקים הבאים אדון בראיות הנוספות שהציגה המאשימה להוכחת הקשר הפלילי. מדובר בין היתר בשיחות שהתקיימו בין המעורבים לאחר חתימת ההסכמים, מתנה יוקרתית שנתן אברג'יל לביטון, סמוך לאחר הגשת החשבון הראשון של גן-רווה, ובפרט התנהגותו של ביטון לאורך כל הבניה,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

מעורבותו יוצאת הדופן במיזם, ואישורי תשלום מופרזים שאישר לגן-רווה. ראיות אלה מצביעות לשיטתה, בדיעבד, על קשירת הקשר.

אומר בתמצית כי שוכנעתי מהראיות שביטון ידע על הקשר של אברג'יל לגן-רווה וגם רצה להיטיב עם אברג'יל. שוכנעתי גם שביטון נהג בגן-רווה באורך-רוח במהלך הבניה. אלא שבסופו של יום, לא הורם הנטל הנדרש להוכיח כי פעולותיו של ביטון חרגו מהסביר בענף הבניה, ומכאן שנעשו בניגוד לאינטרס של ב. יאיר. סוגיה זו של חוסר סבירות והעדר היגיון עסקי בהתנהגותו של ביטון, בטיפול בענייני גן-רווה, אמורה הייתה להוות נדבך ראיתי משמעותי להוכחת הקשר פלילי וחלקו בו. בהעדרה, התערער יסוד מרכזי בהוכחת חלקו של ביטון בקשר הפלילי ובקשר כולו. מהטעמים הללו שיפורטו בהרחבה להלן, החלטתי לזכות את המעורבים מהעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

פרק שני – הקמת נאשמת 4 – גן-רווה

73. פרק זה מתאר את הקמת חברת גן-רווה, על ידי פינס, בלולו ואברג'יל. על פי הנטען, חברו השלושה להקים חברה הנחזית להיות בבעלותו הבלעדית של בלולו, אך בפועל הייתה בבעלות שלושת הקושרים (פינס ואברג'יל שימשו כבעלים מוסוים). כל זאת בידעת הקושר הרביעי, יאיר ביטון. הטעם להקמתה על ידי בלולו בלבד, למרות שאינו מצוי בנושאי בניה, היו הליכי פשיטת רגל שננקטו נגד פינס ומנעו ממנו להקים חברה, והמניעות של אברג'יל לקבל רישיון קבלן. גן-רווה הוקמה בחודש אוקטובר 2007, ולא נרשמה כקבלן אצל רשם הקבלנים. במסגרת הסוואת הבעלות האמתית, נערך הסכם בין גן-רווה לבין פינס, הנחזה להיות הסכם העסקתו כשכיר בגן-רווה. על פי ההסכם, זכאי פינס מגן-רווה למשכורת חודשית ול-20% מרווחי הפרויקטים אותם ניהל. נטען כי לאברג'יל התאפשר להוציא כסף מגן-רווה בכל עת. עוד נטען, כי במסגרת הקשר נפתחו שני חשבונות בנק לגן-רווה (פרטיהם בכתב האישום), אשר בטופס הנהנה שלהם הוצהר בכזב, כי בלולו הוא בעל השליטה הבלעדי בה וכי אין בחשבונות נהנים נוספים. זאת במטרה שלא יהיה דיווח כמחויב לפי חוק איסור הלבנת הון, או שהדיווח לא יהיה נכון. בחשבונות בנק אלה בוצעו פעולות בשווי כולל של לפחות 70 מיליון ₪. לפיכך מייחסת המאשימה לפינס ובלולו ביחד עם אברג'יל, מסירת מידע כוזב, במטרה שלא יהיו דיווחים של הבנקים לרשות לאיסור הלבנת הון, לפיהם אברג'יל ופינס הם נהנים נוספים בגן-רווה ובחשבונות הבנק שלה, כאמור בסעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון.

המאשימה מפנה לראיות הבאות להוכחת טענותיה:

א. שמה של גן-רווה. גן-רווה נקראה תחילה ש.י.מ. גן-רווה (ת/1803) ובהמשך שונה השם לשמה הנוכחי (ת/1807), המרמז על בעלות שלושת הקושרים: ש – שמעון, י – יצחק ו-נ – ניסים. לראיה, בשנת 2003 הקימו פינס ובלולו חברה בבעלות משותפת בשם ש.נ. פינס והוספת האות "י" מלמדת על שותפותו של יצחק אברג'יל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ב. **החברה נרשמה בבעלות בלולו הנעדר ניסיון בבניה**, כי לא ניתן היה להקים חברה על שם פינס פושט הרגל. חברה בבעלות אברג'יל לא יכולה הייתה לנהל עסקים.

ג. **במטרה להסוות את שותפותו של פינס בחברה, נחתם הסכם העסקה בינו לבין גן-רווה כמנהל מיזמים שכיר הזכאי למשכורת חודשית (מסמך מיום 1.11.07 מתוך ת/943)**. כן נחתם נספח להסכם, לפיו פינס יהיה זכאי גם ל-20% מרווחי החברה. הנספח לא נחתם במועד חתימת הסכם ההעסקה ב-1.11.07, אלא כעבור שנתיים בשנת 2009 או לאחר מכן. זאת למדה המאשימה מכתובתה של גן-רווה על גבי הלוגו של הנספח, שהיא כתובתו של פינס במכבים-רעות, לשם עבר רק בשנת 2009. המאשימה טוענת כי כתובת פינס ככתובת החברה מלמדת על שליטתו בה. עריכת ההסכם שנתיים לאחר תחילת המיזם, ואחרי שפינס כבר החל למשוך כספים באמצעות החו"ז ולהעבירם לאברג'יל, מלמדת כי הנספח נערך לצרכים רישומיים בלבד. באמצעות אותה זכאות ל-20%, התאפשר לשלושה למשוך כסף מגן-רווה בכל עת ולפי ראות עיניהם.

אני מקבלת חלק מטענות המאשימה בהקשר זה.

74. בכל הנוגע **לשמה של החברה**, עו"ד עופר רייסנר (ע/4) הסביר כי השם המקורי שנבחר, "גן-רווה בע"מ", לא אושר על ידי רשם החברות, עקב ריבוי חברות בשם דומה. בלולו הורה לו להוסיף את האות ש' בתחילת השם, אך גם שם זה לא אושר והוא נדרש להוסיף אותיות. או אז בחר את אותיות המילה ש', דהיינו ש.י.נ. ומכאן שם החברה "ש.י.נ. גן-רווה בע"מ" (פרוטוקול עמודים 3737 - 3738). לא מצאתי מקום לפקפק בעדותו. לכן לבד מספקולציה, אין מאומה בטענה.

75. **הסכם הרווחים עם פינס** כשנתיים לאחר חתימת הסכם ההעסקה שלו, ובסמוך לתחילת המשיכות המאסיביות לטובת אברג'יל בחו"ז של פינס (בשנת 2009 לכל המאוחר), היא ראיה מסבכת. בחקירתו בבית המשפט טען פינס תחילה, כי זכותו לרווחים עוגנה בהסכם ההעסקה המקורי משנת 2007. כשהוצג לו נספח הרווחים הנפרד ובראשו הכתובת מכבים-רעות ומספר הטלפון בביתו שבמודיעין, לשם עבר רק בשנת 2009, השיב פינס: **"יכול להיות שהוא בא לחזק את ההסכם המקורי שלנו זה הכל, זה משהו שהיה מובן מלכתחילה, אני לא בא לאילת בשביל 10 אלפים ב' בחודש"** (פרוטוקול עמוד 2374). תשובה זו מעלה תמיהות. מדוע לא עוגנה הזכות בהסכם ההעסקה המקורי, בהיותה זכות מהותית? מה גרם לצדדים לפתע לעגן את הזכות בכתב, אם ממילא לא הייתה במחלוקת? לבסוף, מדוע עוגנה הזכות בכתב בדיוק בנקודת הזמן שבה ביקש פינס למשוך כספים, אשר ברובם מכריע הועברו לאברג'יל? יחד עם זאת, אין בכך כדי ללמד על היותו של פינס עצמו שותף בגן-רווה, נוכח העובדה שכל ה"רווחים" שקיבל באמצעות החו"ז שלו (למעט סך של 235,000 ₪), עברו לידי אברג'יל.

מעמדם של פינס ואברג'יל בגן-רווה

76. תזת המאשימה, לפיה הבעלות בגן-רווה הייתה משותפת לפינס, אברג'יל ובלולו, לא הוכחה. לא ברור למה בדיוק כיוונה המאשימה, כשטענה כי השלושה חלקו בבעלות בגן-רווה (סעיפים 3 ו-5 לפרק א' באישום הראשון). האם התכוונה לכך שמדובר בשותפות שווה במובן זה שכל אחד מהשניים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

הנוספים אוחז בזכות לקבל מספר מניות שווה (ובלולו מחזיק אותן בנאמנות)? זכויות הצבעה שוות? חלוקת רווחים שוויונית? המאשימה הסתפקה באמירה שפינס ואברג'יל אמורים היו לשמש כבעלים מוסווים של החברה בשותפות עם בלולו ותו-לא.

77. את טענתה לשותפות מבססת המאשימה על שני אדנים: הראשון, אופן קבלת ההחלטות בחברה, בעצה אחת עם אברג'יל. השני כלכלי, דהיינו, הזרמת כספי גן-רווה לאברג'יל ואנשיו, ובניית קזינו בבעלות פרטית של בלולו ואברג'יל מתוך כספי גן-רווה.

אראה להלן כי בחינת השותפות הנטענת בשני היבטים אלה: קבלת ההחלטות וחלוקת הרווחים, מלמדת כי פינס לא היה בעלים-שותף. אברג'יל לעומתו, גם אם אינו נכנס להגדרות הפורמאליות של בעלים-שותף, היה במעמד של בעל שליטה ונהנה.

78. בפסיקה נקבע כי קיומה של שותפות היא שאלה מעורבת של עובדה וחוק, וכי נדרשים לפחות שלושה תנאים לצורך קיום שותפות: (1) קיומו של עסק; (2) שני אנשים או יותר שמנהלים את העסק במשותף; (3) מניע משותף להפקת רווחים. "השאלה מתי הממצאים העובדתיים המצטברים מצביעים על קיומה של שותפות, היא שאלה משפטית, אך קביעת התשתית העובדתית העולה מעל פני הראיות באשר לקיומה של שותפות שאלה של עובדה היא" (ע"א 727/88 שוורץ נ' רנן, פד"י מו(5) 853 (1988)). נמנו אינדיקציות נוספות שיש בהן כדי לסייע בקביעה האם מדובר בשותפות, כגון כוונת הצדדים להיות שותפים, השתתפות הצדדים ברווחי העסק ועוד. אין מדובר ברשימה סגורה, ומשקלם של הפרמטרים השונים יקבע בהתאם לנסיבות. ראו לעניין זה גם ע"א 167/89 תנעמי נ' חמסי, פסקה 10 (נבו 7.4.1992).

אשר לבחירתם של השלושה להקים חברה בע"מ, אשר שני השותפים האחרים בה הם "בעלים מוסווים" - נקבע בת"א (תל-אביב) 58416-04-19 יואב קוטלרסקי נ' דניאל שוואב (נבו 2.12.2020), כי הכלל הוא שמשעה שנקבעה צורת התאגדות מסוימת לתאגיד, נפסלות כל צורות ההתאגדות האחרות - לרבות שותפות. הריג, כאשר מלכתחילה מתקשרים הצדדים על מנת לנהל יחד עסק כשותפים, אלא שהצורה הארגונית בה בחרו, הייתה צורה של חברה בע"מ: "...כאשר הנטל הוא על הטוען לקיומה של שותפות במצב דברים זה..."

79. כאמור, בחינת יחסי שלושת השותפים הנטענים, פינס - אברג'יל - בלולו כפי שהשתקפו בראיות שהובאו בפניי, במבחני השותפות דלעיל, אינה מבססת שותפות של פינס בגן-רווה. לגבי אברג'יל היא מבססת יותר יחסי בעל שליטה ונהנה, מאשר בעלים של ממש.

לא הוצגה כל ראיה (וחוות דעת מומחה הייתה חיונית גם בנקודה זו), כיצד נחלקו הכספים בין השותפים הנטענים. כמה כסף העבירה גן-רווה לאברג'יל וכמה לפינס או בלולו. המאשימה הציגה את הראיות בדבר הסכומים שהועברו לאברג'יל, והן נותחו בפרוטרוט בפרק החמישי. אשר לפינס, לא ידוע כמה קיבל מה"שותפות", לבד ממשכורתו, בפרט נוכח טענת המאשימה כי כמעט כל כספי החו"ז שלו הועברו לאברג'יל. לא הוכח איזה נתח מכספי גן-רווה קיבל בלולו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

80. כך גם בכל הנוגע לקבלת החלטות בחברה. מהראיות עולה כי פינס לא קיבל החלטות בגן-רווה, החורגות מסמכותו כמנהל פרויקטים. כפי שעולה מהאזנות הסתר שינותרו בהמשך, בצמתים של החלטות משמעותיות לגן-רווה, קיבל פינס הוראות הן מבלול והן מאברג'יל. לעיתים ההוראות סתרו זו את זו ופינס נאלץ ללהטט ביניהן. לא נתקלתי בקבלת החלטות עצמאית של פינס העומדת בסתירה לעמדת בלול או אברג'יל. **לפי שני פרמטרים אלה, חלוקת רווחים וקבלת החלטות, לא ניתן לקבוע כי פינס היה שותף בבעלות בגן-רווה.**

81. בעלותו של בלול בגן-רווה אינה שנויה במחלוקת. בנוסף, מהראיות עולה כי בלול היה בעל זכות וטו בנושא ההתחייבויות הכספיות שנטלה על עצמה גן-רווה, ככל הנראה בשל היותו ערב להן אישית. לכן, דעתו היא שהכריעה בנושאים אלה, גם אם פינס ואברג'יל סברו אחרת. דוגמא לכך היא סירובו להמשיך ולשלם את חשבונות חברת ההשכרה באמצעות הוראת קבע מחשבון גן-רווה. נוכחנו כי בתחילת ההתקשרות, ובמשך מספר חודשים, חויבה גן-רווה, במקום ב-6,000 ₪ לחודש עבור שני כלי רכב, בעשרות אלפי ₪ (סכומים ששיקפו את כלי הרכב הרבים של אברג'יל). כתוצאה מכך, ביטל בלול את הוראת הקבע לחברת ההשכרה ואת כרטיס האשראי שלו ששימש כביטחון (אך לא ביטל את הענקת כלי הרכב השכורים לחבורת אברג'יל). מאז ועד להפסקת ההתקשרות עם חברת ההשכרה, כל החשבונות המשיכו להשתלם על ידי גן-רווה, אך במזומן באמצעות פינס (ראה הרחבה בעניין זה בהמשך). דוגמא נוספת היא משכורתו של אלי בנישו, מקורבו של אברג'יל. בנישו הועסק על ידי גן-רווה לבקשת אברג'יל. בהמשך, שוב לפי הוראת אברג'יל, קיבל בנישו העלאה במשכורת. אולם למרות בקשת אברג'יל, סרב בלול לתת לבנישו כרטיס אשראי של החברה. דוגמא נוספת למעמדו של בלול בנושא הוצאות גן-רווה, קשורה לאחים אילן ודודו בן שטרית. האחים רכשו דירות במיזם, וביקשו מגן-רווה לבצע בהן שינויים על חשבונה. בשיחה מס' 1 מתאריך 14.5.08 בין פינס לאברג'יל, נשמע פינס מבקש מאברג'יל הוראות כיצד לנהוג בבקשת האחים. כאשר התבקש פינס להסביר את פשר השיחה, השיב: **"יצחק אמר בוא תדבר אתי כי גם יצחק הבין שדבר כזה לא יעבור את שמעון"** (פרוטוקול עמוד 2859). דהיינו, בעניינים הכספיים בלול היה הפוסק האחרון.

82. בלול הסביר במספר מקומות, בחקירתו ביחידת יהלום ובבית המשפט, את דרך התנהלותו הכלכלית במיזמי החברה. לדבריו, משך שיקים של גן-רווה רק על בסיס כספים שהיו צפויים להתקבל מב. יאיר. ראו למשל חקירתו ביחידת יהלום ת/1082 מיום 21.10.12, גיליון 3 שורות 71 – 72: **"שאלה: לא פחדת להיכנס לפרויקט כ"כ גדול בפעם הראשונה? תשובה: לא. אתה לא שם כסף אלא מתגלגל על קבלני המשנה"**. ובגיליון 4 שורות 94 – 95: **"וכמו שהסברתי נהגתי לשלם לאחר קבלת התשלום מב. יאיר לקבלני המשנה שלי כך שבדרך כלל לא הייתי לחוץ תזרימית"**. בחקירתו בבית המשפט אישר את הדברים (פרוטוקול עמודים 3657, 3658). גם פינס אישר שכך התנהלו העניינים. בלול היה אחראי על נושא התזרים, ופינס קיבל ממנו הנחיות כמה כסף לדרוש מב. יאיר (פרוטוקול עמודים 2573 – 2574, 2841, 2889).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

83. לכן, למרות שאברג'יל דרש וקיבל כספים מגן-רווה, כפי שאראה בהמשך, בלולו היה הפוסק האחרון וויסת את העברות הכספים, באופן שלא יחרגו מההכנסות הצפויות. בלולו גם החליט להפסיק את פעילות החברה אחרי פתיחת החקירה בשנת 2012, ולפינס או לאברג'יל לא הייתה אמירה בעניין (פרוטוקול עמוד 3538, וחקירת פינס פרוטוקול עמודים 2551 – 2552). על כן, הגם שאברג'יל יכול היה להניע מהלכים בגן-רווה, בלולו היה הפוסק האחרון.

מכל הטעמים הללו, לא אוכל לקבוע כי מדובר בשני בעלים מוסווים, כטענת המאשימה. בעלותו של פינס לא הוכחה, לא במישור קבלת ההחלטות ולא במישור קבלת הרווחים. בעלותו של אברג'יל אינה מובהקת, לאחר שהסתבר כי יש בכוחו להוביל מהלכים בגן-רווה ולדרוש ממנה כספים, אבל בהחלטות הכספיות בלולו הפוסק האחרון.

84. האמור לעיל אינו סוף פסוק בבירור הזיקה של אברג'יל לגן-רווה. על יסוד הראיות, אלה המוכיחות הזרמת כספים מאסיבית מגן-רווה לאברג'יל, ואלה המוכיחות שליטה במהלכה, ביקשתי מב"כ הצדדים להוסיף ולטעון בשאלה האם אברג'יל היה "נהנה" ו"בעל שליטה" בגן-רווה, כמשמעות מונחים אלה בחוק איסור הלבנת הון. זאת נוכח האישום בסעיף 3(ב) לחוק זה.

מעמדו של אברג'יל בגן-רווה, האם בעל שליטה ונהנה?

85. פינס ובלולו מואשמים בפרק זה בעבירה על סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, בכך שבמעשיהם מסרו ביחד עם אברג'יל, מידע כוזב לבנקים, כאילו בלולו הוא בעל השליטה הבלעדי בגן-רווה ואין בחשבונות נהנים נוספים. קבעתי לעיל כי לא הוכח שלפינס היה מעמד אחר בגן-רווה, מלבד תפקידו כמנהל פרויקטים. קבעתי גם כי לא הוכח שהיה זכאי לרווחים. על כן אינו נהנה או בעל שליטה.

86. אשר לאברג'יל, סברתי כי העובדות שהוכחו מצדיקות המשך בחינת מעמדו בגן-רווה. סעיף 3(ב)(1) לחוק איסור הלבנת הון מורה: "העושה פעולה ברכוש או המוסר מידע כוזב, במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיפים 7 או 8 או כדי שלא לדווח לפי סעיף 9, או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון, לפי הסעיפים האמורים... לענין סעיף זה, "מסירת מידע כוזב" – לרבות אי מסירת עדכון של פרט החייב בדיווח".

סעיף 7(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון בנוסח הרלוונטי ליום הגשת כתב האישום, הורה כך: "לא יעשה פעולה ברכוש במסגרת השירות הניתן על ידו אלא אם כן יהיו בידיו פרטי הזיהוי, כמפורט בצו, של מקבל השירות מאת התאגיד הבנקאי...היה מקבל השירות תאגיד או שהפעולה נעשתה לבקשת תאגיד או באמצעות חשבוננו של תאגיד, יכול שהקביעה תכלול את מי שיש לו שליטה בתאגיד; לענין פסקה זו - (א) 'נהנה' – אדם שבעבורו או לטובתו מוחזק הרכוש או נעשית פעולה ברכוש, או שביכולתו לכוון פעולה ברכוש, והכל במישרין או בעקיפין; (ב) 'שליטה' – כהגדרתה בחוק ניירות ערך, וכל מונח בהגדרה האמורה יפורש לפי החוק האמור";

חוק ניירות ערך, תשכ"ח - 1968 (להלן: "חוק ניירות ערך") מגדיר שליטה כך: "היכולת לכוון את פעילותו של תאגיד...וחזקה על אדם שהוא שולט בתאגיד אם הוא מחזיק מחצית או יותר מסוג מסויים של אמצעי השליטה בתאגיד";

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

87. ביקשתי מב"כ נאשמים 2 ו-4 לטעון במסגרת הסיכומים בעל-פה בשאלת מעמדו של אברג'יל בגן-רווה, האם בעל שליטה ונהנה, במנותק מטענת הבעלות, במידה וזו תידחה.
88. לטענת הסניגור, אין לבחון מעמד שונה של אברג'יל בגן-רווה, לבד מבעלות ביחד עם אחרים, כי כל הגדרה אחרת תחרוג מעובדות כתב האישום. סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"), מתנה הרשעת נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו, במתן הזדמנות סבירה להתגונן. כזו לא ניתנה כאן. שליטה או הנאה של אברג'יל בגן-רווה לא הייתה אחת הפלוגות. בנוסף, הגדרת בעל שליטה בתאגיד רחבה יותר מהגדרת שותף. מכאן שמדובר בהרחבת חזית שההגנה לא התגוננה בפניה.
89. **איני מקבלת את הטענה כי העובדות שבפלוגתה זו לא נטענו בכתב האישום, או כי הנאשמים לא קיבלו הזדמנות סבירה להתגונן.**
העובדות נטענו בכתב האישום במפורש. כבר במבוא לכתב האישום נאמר כי פינס ובלולו משכו חלק ניכר מכספי גן-רווה, והעבירו אותם לאברג'יל ולמקורביו (סעיף 7). בסעיף 6 לאישום הראשון נטען, כי פינס, בלולו ואברג'יל פתחו, באמצעות בלולו, שני חשבונות בנק לגן-רווה. בטופס הנהנה שלהם הוצהר בכזב כי **בלולו הוא בעל השליטה הבלעדי בגן-רווה וכי אין בחשבונות נהנים נוספים**, במטרה שלא יהיה דיווח כמחויב לפי חוק איסור הלבנת הון או שהדיווח לא יהיה נכון. נאמר בסיפא כי עשו זאת כדי למנוע דיווחים של הבנקים לרשות לאיסור הלבנת הון, **אודות העובדה שאברג'יל ופינס הינם נהנים נוספים בגן-רווה ובחשבונות הבנק שלה. כך שהטענה שאברג'יל נהנה בגן-רווה עלתה על הפרק במפורש.**
- בהמשך, בסעיף 28 לאישום הראשון, נטען כי במהלך התקופה הרלוונטית הועברו מגן-רווה מיליוני ₪ לשימושם של פינס, בלולו ואברג'יל, לבני משפחתו ולמקורביו, תוך פירוט רשימת ה"הטבות" ומטרותיה (סעיף 29). בסעיף 30 מתוארת העברה של יותר מ-6,000,000 ₪ מכספי גן-רווה להשקעה בקזינו ברומניה, שהיה על פי הנטען, בבעלות פרטית של אברג'יל ובלולו.
- כך שכבר מלכתחילה הטענה להיותו של אברג'יל "נהנה" בגן-רווה במובן של: "אדם שבעבורו או לטובתו מוחזק הרכוש או נעשית פעולה ברכוש, או שביכולתו לכוון פעולה ברכוש", עלתה על שולחן הדיונים ברחל בתך הקטנה.**
90. הנאשמים גם התייחסו לטענות אלה במפורש, הן בתשובתם לכתב האישום והן במסגרת ניהול ההוכחות. בסעיף 6 למענה של נאשמים 2 ו-4 נטען כי כל הצהרותיו של בלולו הן הצהרות אמת. העברות הכספים לאברג'יל מתוך כספי גן-רווה הוכחו, ולהטבות מסוימות שקיבל, ניתנו הסברים. גם סוגיית שליטתו של אברג'יל בגן-רווה במובן של "כיוון פעולות התאגיד", הייתה נוכחת לאורך כל שמיעת ההוכחות ושני הצדדים עסקו בכך רבות.
91. **על כן, הטענה נטענה במפורש והנאשמים התגוננו מפניה בהרחבה.**
ב"כ בלולו טוענים כי יש ליתן פרשנות מצמצמת להגדרות החוק בדבר נהנה ובעל שליטה. לפי פרשנות כזו, העובדות שהוכחו אינן מבססות מעמד כאמור. **אשר לבעל שליטה**, הצורך בפרשנות מצמצמת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

נלמד ראשית מתכלית החקיקה, שמטרתה התמודדות עם מקרי קיצון של פשע מאורגן. העובדה שמעולם לא הואשם אדם שאינו שותף סמוי בחברה בהיותו בעל שליטה, מלמדת שהתביעה עצמה נוקטת בפרשנות מצמצמת. שנית, בדין הזר אליו מבקש חוק איסור הלבנת הון להתאים עצמו, רף השליטה הוא אחזקת 25% מהמניות או מזכויות ההצבעה, דהיינו, שליטה של ממש ולא רק היכולת להשפיע. שלישית, גם פרשנות הנובעת מהוראות החוק לאחר התיקון, מלמדת כי הגדרת בעל שליטה מכוונת לבעל השפעה של 25% או שליטה אפקטיבית. כל זאת בפרט נוכח תחולת הגדרת חוק ניירות ערך המקורית, הקוראת לפרשנות מצמצמת מכוח חזקת השליטה. גם אם היה מוכח כי אברג'יל שותף בשליש, לא היה בכך די, נוכח חלקו הקטן מחמישים אחוזים.

92. לגוף העניין טענו, כי בעל שליטה אינו רק "משיא עצות", בפרט כאשר עצותיו לא תמיד מתקבלות. אברג'יל הרשה לעצמו לצוות רק על פינס, כנראה בשל אופי היחסים ביניהם, אך לא על בלולו. בלולו מצדו נתן הסברים הולמים לסוגיות הנחזות כשליטת אברג'יל, כגון העסקת בנישו, התוספת שקיבל למשכורתו וגם לגבי משכורתו של אילן בן שטרית. ממילא העסקת מקורבים אינה שליטה בחברה. הסניגורים גם הפנו לכך שבאפריל 2012 אברג'יל ניסה לקבל 15,000 ₪ מגן-רווה ולא הצליח. בהמשך הופתע מהפסקת העבודות במיזמים, החלטה אשר התקבלה באופן בלעדי על ידי בלולו.

93. **אשר לנהנה**, מפנים הסניגורים לדבריו של כב' השופט (כתוארו אז) דוד רוזן בת"פ (ת"א) 40279/08 מדינת ישראל נ' אליק לדר (נבו 22.8.2010): **"...אדם יהיה בבחינת "נהנה" בחשבון גם אם רישומו אינו ניכר ופעולותיו אינן גלויות, אך הוכח שהכספים בחשבון מוחזקים עבורו ולטובתו"**.

לטענתם, המאשימה לא הצליחה להוכיח כי אברג'יל הוא בעל הבית. קבלת כספים עשויה ללמד גם שפינס שילם לו כחלק מהתחשבויות אחרת ביניהם, ללא ידיעת בלולו. יש להבדיל בין מצב בו הכספים שהופקדו בחשבונות גן-רווה **"הוחזקו עבורו ולטובתו"** של אברג'יל, לבין מצב בו **חלק מכספי גן-רווה הגיע בסופו של יום לידי**. משלא הוכחה האופציה הראשונה, אין תשתית מספקת לקבוע כי אברג'יל היה נהנה בחשבונות גן-רווה. הסניגורים מפנים לפער בין הסכום שנטען כי הועבר לאברג'יל, לבין הסכום המופיע בחו"ז של פינס (3.5 מיליון ₪ לעומת 1.6 מיליון ₪). הפער הזה מלמד כי מערכת יחסי פינס-אברג'יל רחבה משמעותית מעובדות כתב האישום, ויתכן שפינס העביר כספים לאברג'יל ממקורות הכנסה אחרים. עוד טענו, כי ההסדר בחוק, לפיו נדרשת בעלות ב-50% או יותר כדי להיחשב בעל שליטה, מלמד על כוונת המחוקק גם לגבי נהנה. פרשנות נכונה היא, שנהנה הוא רק בעלי שליטה בשיעור של 50% או מי שמניותיו או זכויותיו מוחזקות עבורו בנאמנות, מצב שאינו מתקיים בענייננו.

94. **איני מקבלת את טענות הסניגורים הקושרות בין שליטה לבין שיעור אחזקות**. שליטה היא היכולת לכוון את פעילות התאגיד, ואינה קשורה בהכרח לשיעור האחזקות שבידיו של בעל השליטה. ראו למשל ע"א 345/03 דן רייכרט נ' יורשי המנוח משה שמזש ז"ל (נבו 7.6.2007), שם החזיק המערער פחות מ-10% מהון המניות, ונקבע כי הוא בעל שליטה. נקבע כי הגדרת שליטה: **"הינה הגדרה מהותית-איכותית, אשר אינה מתמקדת בשיעור הבעלות של בעל המניות, אלא ביכולתו להשפיע ולכוון את פעילות התאגיד"**. ראו גם דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"מ 6352/01 תדש

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ישראל (טי.אי.אן.סי) בע"מ נ' שר התקשורת, פ"ד נו(2) 97, 114: "כדי להגדיר 'שליטה' בתאגיד נדרש, מבחן מהותי המתחקה אחר מידת היכולת של גורם זה או אחר לכוון את פעולת התאגיד או להשפיע עליה. מבחן כמותי המבוסס על שיעור אמצעי השליטה המוחזקים בידי בעל מניות עשוי לשמש כלי עזר לבחינת יכולת השפעה כזו, אך אינו מבחן מספיק כשהוא עומד לעצמו".

ראו גם ע"פ 3506/13 דוד הבר' נ' מדינת ישראל (נבו 12.1.2016): "כפי שנקבע בפסיקה במספר הזדמנויות, הקביעה אם לאדם מסויים נתונה היכולת האמורה (יכולת ההשפעה וההכוונה – ט.ח.) איננה קשורה בהכרח לשיעור ההחזקה שלו במניות החברה."

95. אשר לטענת הסניגורים ליתן פרשנות מצמצמת למושג "שליטה", אין לה בסיס בפסיקה: "המסקנה העולה אפוא היא כי המבחן העקרוני לקיומה של שליטה הוא המבחן האיכותי – הכוונת פעילות התאגיד. יחד עם זאת, מבחן זה נחוץ לקונקרטיזציה במידה מסוימת (עליה יש מחלוקת). אחד הפתרונות האפשריים, כגון זה המיושם אצלנו, הוא ההיזקקות לחזקות עובדתיות-כמותיות הניתנות לסתירה. מעבר לכך, זכה המונח שליטה לפרשנות מרחיבה באופן יחסי, כאשר מרבית בתי המשפט נוטים כיום להסתפק בהוכחתה של יכולת השליטה בכוח, להבדיל משימוש בה בפועל במקרה מסויים" (ע"פ 3506/13 הנ"ל, פסקה 236).

הדרישות אותן מעלים הסניגורים לאחוזי שליטה מסוימים (בין 25% ובין 50%), או להעברת כספים ישירה ומובהקת מגן-רווה לאברג'יל, אינן ריאליות במציאות בה השליטה וההנאה מוסוות. הן גם אינן מתיישבות עם עמדת הפסיקה. השאלה היא האם ניתן להקיש על השליטה הממשית ועל היכולת הממשית "לכוון" רכוש, ממכלול העובדות שהוכחו.

התשתית הראייתית המלמדת על מעמדו של אברג'יל כנהנה ובעל שליטה בגן-רווה

96. מעמדו של אברג'יל כנהנה ובעל שליטה בגן-רווה עולה מהשיחות המואזנות, ומראיות נוספות המלמדות על טובות הנאה שקיבל מגן-רווה, והאופן בו הגיעו לידיו. כפי שאפרט בהמשך, עולה מהשיחות כי אברג'יל היה שותף להחלטות משמעותיות בהתנהלות גן-רווה, קיבל חלק מהן בעצמו, והיה גם הפוסק האחרון במחלוקות בין פינס לבלולו ובין פינס לאחרים בעניינים רבים. בניגוד לטענת ב"כ בלולו, כאילו שיח ההנחיות בין פינס לאברג'יל נעשה מאחורי גבו של בלולו, אראה להלן כי גם בלולו עצמו פנה ישירות אל אברג'יל בבקשות למתן הוראות. אראה כי חלק מההוראות שנתן אברג'יל לפינס במחלוקות בין פינס לבלולו, קוימו (בניגוד לדעתו המקורית של בלולו). היו נושאים בהם בלולו פסק אחרון, גם בניגוד לדעת אברג'יל, ועדיין אין בכך כדי לאיין את יכולת השליטה של אברג'יל בגן-רווה.

97. מהשיחות המואזנות עולה, כי אברג'יל ראה עצמו זכאי, וגם קיבל בפועל טובות הנאה מרחיקות לכת. החל ממימון כלי רכב לו למקורביו ולרעייתו, המשך בהטבות כלכליות שונות עבורו ועבור אנשיו, וכלה, לאחר שנעצר בשנת 2008, במימון הגנתו המשפטית, תשלומי המשכנתא, ביטוח הדירה שלו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ו"קנטיינה". עולה מהשיחות, שהן פינס והן בלולו היו שותפים לתפיסה זו, בדבר ה"זכות" לקבל את ההטבות, ואין מדובר במתנה, נדבה או הלוואה.

98. לכך מצטרפות ומשלימות את התמונה ראיות נוספות, המלמדות על העברות כספים וטובות הנאה שמקורן בגן-רווה, אל אברג'יל ומקורביו. בנוסף, עדותו של עד המדינה א.א., לפיה בלולו העביר "משכורת" לאשתו של אברג'יל מדי חודש. עדות זו, אשר גם אם אינה בעלת משקל נכבד, מצטרפת למכלול ומחזקת אותו.

99. ההבדל בין פינס לבלולו היה שפינס עמד בחזית, ובלולו ניסה עד כמה שניתן לפעול מאחורי הקלעים. חלוקת תפקידים זו באה לידי ביטוי גם בכיסוי הוצאות אברג'יל, אשר ברובן שולמו על ידי פינס, לכאורה מכספי החו"ז שלו. גם את דמי שכירות כלי הרכב לחברתו של אברג'יל, שילם פינס במו ידיו, במזומן, אחרי שבלולו הבין כי תשלום מחשבונה של גן-רווה מסכן אותו. רכב היוקרה לרעיית אברג'יל ניתן אף הוא כמתנה מפינס. פינס אף שוחח עם אברג'יל בטלפון בחופשיות רבה יותר מבלולו, אשר נקט במשנה זהירות (אך לא מספיק).

המסקנה מכל הראיות שיפורטו להלן, היא הנאתו ושליטתו של אברג'יל בגן-רווה, ומכאן, חובתו של בלולו לדווח עליו כנהנה בכספי החשבון.

שיחות אברג'יל כמלמדות על הזיקה שלו לגן-רווה

100. אפתח בשיחות מהתקופה שלאחר חתימת ההסכם הראשון בין גן-רווה לבין ב. יאיר 333 (10.12.07). פינס הכיר את אברג'יל דרך בלולו, אשר קישר בין השניים למטרת שיפוץ ביתו של אברג'יל בערד. פינס החל בשיפוץ, ויחסי העבודה בינו לבין אברג'יל התהדקו והפכו לחברות קרובה. במועדים הרלוונטיים לתחילת עבודות הבניה באילת (סוף 2007), היה פינס שקוע ראשו ורובו בשיפוץ ביתו של אברג'יל בערד. בתקופת ההאזנה שראשיתה ב- 29.1.08 (ת/442), התנהלו ביניהם שיחות רבות על אודות שני המיזמים: שיפוץ ביתו של אברג'יל ומיזם הבניה באילת. מספר מסקנות כלליות העולות מהשיחות:

101. **סגנון השיח.** נושאי השיחה העיקריים בתקופה שלפני מעצרו של אברג'יל, דהיינו בחודשים הראשונים של שנת 2008, היו שיפוץ ביתו הפרטי של אברג'יל, ומיזם הבניה באילת. נקל לראות את השוני בסגנון בין שני הנושאים. כאשר השיח נסב על שיפוץ בית אברג'יל, הוא היה נורמטיבי לחלוטין. שני המשוחחים, פינס ואברג'יל, דיברו בצורה חופשית, לא נדרשו לשמות קוד, נקבו בשמותיהם של בעלי המקצוע או דמויות אחרות עליהן שוחחו, ונשמעו כקבלן ומזמין לכל דבר ועניין. לעומת זאת, כשעברו לשוחח על המיזם באילת, הפך השיח לחשאי. המשוחחים לא הזכירו שמות וגם לא פעילויות במפורש, אלא רק ברמזים. כך למשל יורם ביטון כונה "החבר", יאיר ביטון כונה "אחות של החבר" ולעיתים "החבר" ובלולו כונה "בעל הבית" או "השני" וכד' (פינס אישר את שמות הקוד הללו בחקירתו הנגדית בתאריכים 19.2.19 ו-5.3.19). גם הפעילויות הוצפנו במילים כגון: "קיבלת את הזה? מה שהיית צריך לקבל" וכד'.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

פינס הסביר בחקירתו, כי אופן השיח הזה נכפה עליו על ידי אברג'יל, אשר דרש ממקורביו לשוחח בקודים כבדרך שגרה (פרוטוקול עמוד 2462). הוא טען, כי אברג'יל ניהל כך את כל שיחותיו, כולל הוראות שנתן לנהג שלו להביא ירקות מהחנות. כך אילץ גם את פינס לעשות: **"לא הייתה דרך לדבר איתו אחרת, כי אם הייתי מדבר איתו אחרת הוא היה צורח עליי"** (פרוטוקול עמוד 2587).

טענה זו אינה נכונה. אראה להלן כי שיח הקודים התקיים, רק כאשר שוחחו השניים על עבודתה של גן-רווה באילת או בקזינו ברומניה. בשיחות שנשבו על שיפוץ ביתו של אברג'יל, לא נשמעו קודים אלא נאמרו דברים מפורשים. עוד אראה, כי פעמים רבות סיכמו הצדדים לשיחה להמשיך ולשוחח בפגישה בארבע עיניים ולא בטלפון. גם זאת רק בהקשר של המיזם באילת וביוזמת פינס.

102. **מהות השיח.** פינס הסביר בחקירתו כי שוחח עם אברג'יל על המיזם באילת כחלק מההידדות ששררה ביניהם, כי אברג'יל התעניין באופן אישי בעולם הבניה (פרוטוקול עמודים 2458, 2706, 2763). זו גם הייתה דרך להעביר את הזמן כאשר שהה אברג'יל במעצר בארה"ב והשתעמם.

טענה זו אף היא אינה עולה בקנה אחד עם השיחות. פינס נשמע שם לא רק כמשתף או מתייעץ עם אברג'יל כידיד, אלא נשמע בפירוש כמבקש ממנו הנחיות בדבר מגעיו עם אנשי ב. יאיר וגם עם בלולו.

שיחות מהתקופה שלאחר חתימת ההסכם הראשון

103. **שיחה 1103 מיום 11.2.08,** התקיימה ימים ספורים טרם ביצוע התשלום הראשון לגן-רווה. השיחה התנהלה באופן חופשי כל עוד שוחחו פינס ואברג'יל על שיפוץ ביתו של אברג'יל, תוך אזכור שמות מפורשים של קבלני משנה. בשלב מסוים עובר אברג'יל לנושא אחר והשיחה מקבלת גוון חשאי:

"...אברג'יל: נו מה איתו עם הנייר אז שהוא היה צריך להביא לך היום, הביא לך?

פינס: לא עוד לא דיברתי איתו הוא רק חזר ממחלה, הוא אמר לי להיות איתו בקשר מחר או ביום רביעי הוא יביא את זה אלי שהוא בא אלי לשם.

אברג'יל: או.קי

פינס: אז עדכנתי את א...את ה...חבר שלי, בסדר.

אברג'יל: טוב"

מכאן חוזרים השניים לשוחח על השיפוץ, ושוב נדונים אנשים ואירועים בשמותיהם ללא קודים. פינס התבקש להסביר את השיחה הזו בחקירתו הנגדית, והשיב כי אינו יודע במה מדובר. יתכן ש"נייר" פירושו חוזה או חשבונית של קבלן שעבד אצל אברג'יל בבית (פרוטוקול עמוד 2779). ההסבר אינו סביר. ראשית, השיח החשאי ממוקם בתוך שיחה ארוכה שנסבה על השיפוץ בביתו של אברג'יל, והתנהלה ללא קודים. שנית ועיקר, נושא השיחה הוא "החבר שלי", כינוי המיוחס ליורם ביטון ותוכן השיחה מזכיר יותר דיווח נדרש, מאשר תוצר של התעניינות בעולם הבניה.

104. **שיחה 302 מיום 3.2.08 -** פינס ואברג'יל משוחחים על השיפוץ, כרגיל תוך אזכור שמות מפורשים, כולל אלי בנישו, ואז עוברים לשיח הקודים. אברג'יל שואל על החבר, ופינס משיב שהייתה פגישה מצויינת והוא סגר איתו כל מה שרצה. מכאן עובר פינס לדבר על בלולו שאינו מרוצה מההסכמות,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

וחושב שצריך לקבל יותר. פינס מבקש וגם מקבל אישור מאברג'יל לעמדתו שלו, המנוגדת לעמדת בלולו:

"פינס: עכשיו ישבתי אתמול עם הבעל בית שלי..ודיברנו קצת על זה, הוא יש לו הסגות קצת על העניין, הוא רוצה שאני...לחץ עוד ויוריד עוד, אני לא חושב שזה יהיה נאות ויפה. אברג'יל: לא, לא, לא...לא יהיה, לא יהיה. פינס: בשביל עוד עשרת אלפים שקל ליחידה...למה לצאת קטן? אברג'יל: אה אה".

105. **שיחה 1318 מיום 13.2.08** – גם מלמדת על סגנון השיח החשאי. אברג'יל ופינס משוחחים על נושאים שונים בגלוי, תוך איזכור שמות. לפתע עובר אברג'יל לשיחה חשאית: **"אתה יודע אתמול אני מדבר עם ההוא"** והשיחה ממשיכה בנושא מיזם הבניה. כאשר הדוברים מסיימים לדבר על המיזם באילת ועוברים לנושא אחר, השמות חוזרים לשיחה.

106. **שיחה 1532 מיום 14.2.08** - עוסקת בדרימה שהתחוללה עובר לביצוע התשלום הראשון, בה היו מעורבים גם יאיר ביטון וגם אברג'יל, וקושרת במובהק את אברג'יל לקבלת החלטות בגן-רווה. מהשיחה עולה כי יורם ביטון ביקר באתר באילת כדי לבחון את הביצוע, ולמחרת שוחח עם פינס בטלפון והודיע לו כי ישלם לגן-רווה פחות מהמובטח. פינס הסביר לאברג'יל כי ב. יאיר משלמת עבור הברזל במקום גן-רווה, וכי הוא עצמו לא מעוניין ללחוץ ("לחנוק" כדבריו), אבל בלולו כועס מאד על הפרת הסיכומים ואפילו רצה לפוצץ את הכל. בלולו הורה **לפינס לבקש הנחיות מאברג'יל** כיצד לנהוג מול יורם ביטון. השיחה נפתחת בדיבורים על השיפוץ של אברג'יל ונושאים נוספים, ואז אומר פינס: **"פינס: עכשיו לי יש...אתה מגיע היום למרכז במקרה? אברג'יל: לא.**

פינס: חבל אני רוצה לפגוש אותך. למה, מה שהייתי צריך לקבל...אז התקשר אלי החבר שלי..." תשומת הלב לכך שפינס העדיף לשוחח עם אברג'יל פנים אל פנים. בלית ברירה ונוכח סד הזמנים, סיפר את הסיפור בטלפון תוך שימוש בקודים. כך נשמעו הדברים: **"פינס: אתה מבין? עכשיו אני דיברתי עם ה...עם השני שלי, זה שאני צריך להביא לו את זה, והוא בקטע של עצבים כאילו אנסו אותו עכשיו...לא רוצה את זה, ולא זה...ואל תיקח ושילך להזדיין זה...אתה מבין? אז עכשיו אני בדילמה הוא אמר לי לדבר איתך...אמר לי לדבר איתך מה שאתה מחליט...אתה מבין, אני רציתי לפגוש אותך לדבר איתך..."**

פינס מסביר לאברג'יל שאם יתקש ישלם לו יורם ביטון את מלוא הסכום ושואל מה לעשות: **"פינס: כי הוא...נתן לי להבין מ...שהוא יעשה מה שאני רוצה, אבל זה היה כאילו לבוא...לחנוק, אני אם תגיד לי שזה בסדר אני אחנוק. אברג'יל: לא לא".**

בסיום השיחה השניים מסכמים שמחר ידברו על הנושא פנים אל פנים כשיפגשו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

פינס עומת בחקירתו הנגדית עם השיחה, התבקש להסביר ולא הצליח. הוא רק חזר על כך שלא יתכן שאברג'יל התערב או ששמעון השאיר לו את ההחלטה (פרוטוקול עמוד 2820).

לשיחה זו משקל ראיתי נכבד, היות שהדברים המסבכים לא יצאו מפי אברג'יל, שמהימנותו אינה גבוהה והוא גם לא נחקר עליהם, אלא מפיו של פינס, אשר גם העיד ונחקר בבית המשפט. פינס מבקש את הוראותיו של אברג'יל פעמיים במהלך השיחה. **הוא זה שאומר כי גם בלולו יקבל את הנחיות אברג'יל** והוא גם זה המציג את הנושא כנושא שראוי להמנע מלדבר עליו בטלפון. לבסוף, פינס לא היה מסוגל בחקירתו להציע הסבר אחר לדברים מפורשים אלה. בלולו אמנם אינו צד לשיחה, אך השיחה מסבכת אותו. פינס לא הכחיש את הדברים, ולא טען כי שיקר לאברג'יל כשאמר לו שבלולו מבקש הנחיות. מכאן המסקנה כי בלולו אכן ביקש את הנחיות אברג'יל, והמשמעות ברורה.

107. **שיחה 1702 מ-16.2.08 בין אברג'יל לבלולו** - שיחה זו עוסקת בשעון שהעניק אברג'יל ליאיר ביטון, מתנה שעוד יורחב עליה הדיבור. מדובר בשעון שהזמין אברג'יל מחו"ל באמצעות ידידו מוטי (שיחות מספר 1552, 1599, 1701 מתאריכים 14.2.08, 15.2.08, 16.2.08 בהתאמה), ונתן ליאיר ביטון במתנה. בשיחה מספר אברג'יל לבלולו על השעון, כיצד יציג את המתנה בפני ביטון, וגם מסביר שבלולו אמור לעמוד בקשר עם יאיר ביטון עצמו, ואילו פינס יהיה בקשר עם יורם ביטון.

"אברג'יל: אני אומר לו ממני, ממך ומהמשקפיים."

בלולו: אין בעיה...אותו דבר...ממני, ממך אותו דבר.

אברג'יל: לא אז אני אומר לך...הוא חייב ש...כי מי שיהיה איתה הכי הרבה בקשר זה אתה, הבנת? כי המשקפיים תהיה עם אחותה."

108. כפי שעולה מעדויות פינס, הכינויים "החבר" ו"האחות" או "האח" משמשים בערבוביה לכנות את יאיר ויורם ביטון ("משקפיים" היה כינויו של פינס, אשר סיפר כי לאחרונה עבר ניתוח לתיקון ראייה ובאותה עת הרכיב משקפיים, פרוטוקול עמוד 2792). כאן ברור למי הכוונה, שהרי השעון ניתן ליאיר ביטון, ולכן "האחות" בשיחה זו היא יורם. ההחלטה על רכישת שעון יוקרתי ליאיר ביטון בקשר לבניה, והשיח בדבר הקשר שיקיימו בלולו ופינס עם מי מהאחים ביטון, מציבים את אברג'יל כמקבל החלטות בגן-רווה. האמירה של בלולו: "ממני ממך אותו דבר" מחזקת מסקנה זו.

בלולו אישר בחקירתו כי אברג'יל קנה ליאיר ביטון מתנה יפה, כיון שהיה מעוניין בקשר עמו, אולם לא נתן הסבר לתגובתו שלו לדבריו של אברג'יל (פרוטוקול עמודים 3383, 3453).

109. **שיחות 1787 ו-1792 מיום 17.2.08 בשעה 16.30** - פינס מספר לאברג'יל על פגישותיו עם יאיר ביטון ועם אחיו יורם ביטון (המכונים: "החבר" ו"אחותו" או "אחיו"), בעניין המחלוקת על התשלום הראשון. פינס מלין על כך שיורם ביטון לא ישר וחוזר בו מסיכומים, אך כשנכנס פינס אל האח הגדול, קיבל האח את עמדת פינס. אברג'יל מנחה את פינס מה לומר בשיחה עם יאיר ביטון:

"אברג'יל: ...אתה תגיד לו ככה, תגיד לו תשמע, עם כל הכבוד לי וכל הכבוד לשותף שלי, אם אתה תגיד ליצחק משהו, יצחק יקבל את מה שאתה אומר...אבל אני רוצה שתראה את הצדק...ותחליט מה שאתה רוצה."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

פינס בחקירתו אישר את הכינויים הללו כמתייחסים ליורם ביטון ולאחיו יאיר ביטון. ניתנה לפינס האפשרות להסביר מדוע אברג'יל הוא שצריך לקבל את החלטתו של ביטון, ומה הקשר של אברג'יל לתשלום. שוב, בפיו של פינס לא הייתה תשובה: **"אמרתי לך כבר קודם תשאלי את יאיר תשאלי את יצחק, אני לא, מה הוא מחליט ומה הוא מחליט שהוא אומר אני לא מכיר דבר כזה, אני לא מכיר"** (פרוטוקול עמוד 2826).

גם שיחה זו מלמדת על מעמדו של אברג'יל בגן-רווה, כמקבל החלטות בכיר, שעל פיו ישק דבר.

110. **שיחות 1816, 1819 מיום 17.2.08** - מיד אחרי השיחה הקודמת, עוד באותו הקשר, פינס מספר לאברג'יל שישב עם יאיר ביטון וזה אישר לו את הסכומים שאחיו קיזז מהחשבון הראשון. פינס מעלה חשש שיורם ביטון יכעס על כך שעקף אותו ופנה ישירות ליאיר. אברג'יל מציע בתגובה לתת גם ליורם ביטון שעון: **"אברג'יל: אתה יודע, כמו שנראה לי שאח שלו קיבל, נראה לי גם הוא צריך לקבל..."** פינס מציע שאולי כדאי שהשעון של יורם ביטון יהיה צנוע יותר. אברג'יל עומד על דעתו שזה צריך להיות שעון באותה הרמה של השעון שניתן ליאיר ביטון, ואז אומר פינס: **"זה נראה לי טו מאץ, אבל זה החלטה שלך, זה לא... זה שיקולים שלך..."** אברג'יל: **זה עלה לך מאה אלף שקל הכל...** פינס: **זה לא ב..למה שאנחנו עושים זה לא הרבה..."**

גם שיחה זו מצביעה על הקשר שבין אברג'יל לבין עסקת הבניה. אברג'יל מעניק שעון יקר ערך ליאיר ביטון ומבקש להעניק שעון גם ליורם ביטון, כדי להפיס את דעתו בעימות בנושא התשלומים במיזם אילת. פינס לא מתווכח כי זו ההחלטה של אברג'יל. ואם יטען הטוען כי אברג'יל התנדב לתת מתנות למשפחת ביטון על חשבוננו, מיד מבהיר אברג'יל מי שילם עבור השעון ("עלה לך מאה אלף שקל"), ופינס מאשר כי זו אינה הוצאה גדולה ביחס למה שהם מרוויחים מהמיזם.

111. **משיחות אלה מצטייר אברג'יל כבעל דעה בגן-רווה. כך ראו אותו גם פינס וגם בלולו.** פינס התייעץ עמו לא רק כחבר, אלא כגורם המקבל החלטות בעניין גן-רווה ועסקיה. כך במחלוקות בינו לבין בלולו, וכך בשאלות ששאל בלולו. בלולו איפשר לאברג'יל לבצע מהלך של רכישת מתנות יקרות ערך לגורמים בב. יאיר, לצורך קידום העסקים המשותפים. מסקנות אלה מבוססות לא על חלקו של אברג'יל בשיחות, אלא על חלקם של הנאשמים פינס ובלולו, אשר העידו במשפט ומסרו גרסתם.

גם בהמשך שנת 2008 עם התקדמות הבניה, המשיך פינס לבקש רשות מאברג'יל בענייני גן-רווה והמיזם באילת:

112. **שיחה 490 מתאריך 18.5.08** – השיחה נפתחת בענייני שיפוצים. כפי שהורגלנו בעבר, השיח גלוי ללא שמות קוד, ואז עוברים הצדדים לשוחח על המיזם באילת:

"פינס: ...אתה זוכר שדיברתי איתך... זה שאני עובד אצלך אמר לי לקחת מאחות של החבר שלי עוד ככה וככה ואמרתי לי לא? "
אברג'יל: **ממ...**
פינס: **אז בינתיים אני לא עושה כלום.**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

אברג'יל: בסדר.

פינס: בסדר? עוד נדבר על זה."

פינס התבקש להסביר את פשר השיחה, אך לא עשה זאת. הוא אישר ש"זה שאני עובד אצלו" הוא בלולו (ולגבי האח של החבר, כבר אישר בעבר שמדובר ביאיר ביטון), והעלה השערה כי יתכן שמדובר בנושא הקידוחים שלא עזב את בלולו, ואברג'יל יעץ לו בעבר שלא ילחץ יותר מדי. ההסבר אינו מספק לסיטואציה שהיא אפילו יותר קיצונית משיחה 1532 לעיל. שם ביקש בלולו מפינס להתייעץ עם אברג'יל מה לעשות, ואילו כאן בלולו נתן לפינס הוראה, לקחת מיאיר ביטון עוד כסף ואברג'יל הטיל וטו על המהלך. **פינס מציית לאברג'יל בניגוד להנחיות בלולו.**

113. **שיחה מס' 1 מתאריך 14.5.08** - בשיחה זו נשמע פינס מספר לאברג'יל שחבר שלו רכש שלוש יחידות במיזם, מבקש שינויים (שעל גן-רווה לבצע) ושואל את אברג'יל אם לאשר לו את השינויים.

"...קיבל מחיר מצוין ורוצה לעשות שינויים שאנחנו צריכים לעשות אותם זה לא קשור...אז רציתי לדבר אתך על זה, אם לתת לו או לא לתת לו". השניים מסכמים להמשיך לשוחח על הנושא פנים אל פנים. פינס מבהיר כי הנושא דחוף, כי החבר עומד לחתום מחרתיים על הסכם הרכישה.

פינס הסביר בחקירתו כי החבר בשיחה הוא אילן בן שטרית, שהוא ואחיו דודו רכשו דירות במיזם, וביקשו מגן-רווה לעשות שינויים בדירה (על חשבון גן-רווה). היות ומדובר באדם בעייתי ("אני לא צריך להגיד לכם מי זה אילן"), בחר פינס לדבר עם אברג'יל, כדי שאברג'יל יגיד לאילן שאם הוא רוצה שינויים עליו לשלם. לפינס היה קשה יותר להגיד את הדברים (פרוטוקול עמודים 2858 - 2859). ההסבר אינו מתיישב עם בקשת הרשות מאברג'יל **"לתת לו או לא לתת לו?"**. משפט כזה מתאים יותר לסיטואציה שבה ההחלטה אם לתת לחבר של אברג'יל שינויים על חשבון גן-רווה, היא בידיו של אברג'יל. מעניין לציין שבתשובתו המתפתלת בבית-המשפט הוסיף פינס את הדברים הבאים: **"יצחק אמר בוא תדבר אתי כי גם יצחק הבין שדבר כזה לא יעבור את שמעון"** (פרוטוקול עמוד 2859). אמירה זו מחזקת את המסקנה שהיה בגן-רווה יותר מבעל בית אחד, ולעיתים היו חילוקי דעות בין השניים, אך בלולו היה הפוסק האחרון בענייני הוצאות. מתחזקת גם המסקנה כי פינס לא היה אחד מבעלי הבית הללו.

114. **שיחה 2902 מתאריך 5.6.08** – פינס מספר לאברג'יל שפתר את הבעיה של אלי (בנישו), עשה הפרדה מלאה ונותן לאלי את כל ההוצאות שלו. אברג'יל טוען שזה לא הוגן, ופינס משיב שכך אלי רוצה את זה. בחקירתו התבקש פינס להסביר מדוע התערב אברג'יל בתנאי העסקת העובדים בגן-רווה, ולא עלה בידו. פינס טען כי אברג'יל הציע לו להעסיק את אלי בנישו שהיה מובטל, כדי שיהיה איש אמונו וידווח לו מה קורה בהעדרו. בהמשך אף ניסה לגרום להם להעלות את משכורתו של בנישו מ-6,000 ₪ ל-7,000 ₪ וגם לתת לו כרטיס אשראי של החברה לכיסוי הוצאותיו. בנישו קיבל את ההעלאה במשכורת, אבל לגבי הכרטיס פינס אפילו לא שאל את בלולו, כי ידע שסירב. פינס הוסיף, כי אברג'יל שוחח עמו ולא עם בלולו, כי בלולו יכול לעמוד מול אברג'יל, לעומתו, שהיה מוכן לקבל גם צורת דיבור לא יפה מאברג'יל (פרוטוקול עמודים 2640, 2866, 2867).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

נזכיר כי בנישו, כעולה מעדותו ועדות פינס, לא היה איש מקצוע בתחום הבניה, והסיבה היחידה להעסקתו בגן-רווה, הייתה קרבתו לאברג'יל (ת/1958) שורות 216-217 וגם שיחה 302 מיום 3.2.08 אשר נדונה לעיל. אברג'יל שאל אם אלי מבסוט, ופינס השיב כי חסרה לבנישו המקצועיות, אבל מבחינת נכונות ומסירות "אין עליו".

115. **שיחה 3307 מיום 8.6.08** – שיחה חשובה, המלמדת אולי יותר מאחרות על מעורבותו העמוקה של אברג'יל בגן-רווה ובמיזם באילת. מספר הערות לגביה: ראשית, בשיחה זו נפקד מקומו של השיח על שיפוץ בית אברג'יל, כך שלא ניתן לטעון כי השניים החלו לשוחח על השיפוץ ומשם אגב אורחא, גלשו לשיחה ידידותית בנושאים אחרים. שנית, ניכר לעין כי אברג'יל מעורב בכל אספקט של המיזם, כולל המכירות. שלישית, סגנון השיח הוא כזה שפינס מציף בעיות מתחומים שונים, אברג'יל פותר אותן, מורה לפינס כיצד לנהוג, ומצדו מבקש מפינס דין וחשבון על מה שהוא רואה כמחדלים בהתקדמות המיזם.

השיחה נפתחת בכך שפינס מדווח שהיה בירושלים, ישב קצת על החשבון של החודש, ויקבל יותר ממה שציפה כי "נפתח לו" (ככל הנראה נפתח הליוי הבנקאי). פינס ממשיך להתלונן על שני האחים אילן ודודו בן שטרית, שקנו דירות אבל לא העבירו את התשלום ועליהם לעשות כן עד יום שלישי. אברג'יל מרגיע אותו ומבטיח שיעבירו ושיגיד ש"החבר אמר שלא ידאג, יעבירו". פינס ממשיך ומתלונן על רכב מושכר שמישהו נסע עליו בשלילה, ככל הנראה רכב שלקח אכא (יעקב שמעון – ט.ח). אברג'יל שואל אם לקחו את האוטו וכשפינס משיב בחיוב, מורה לו אברג'יל: "אז להוציא אותו עכשיו". פינס מבטיח שישחרר את הרכב (ראו גם חקירתו של פינס, פרוטוקול עמודים 2867, 2868).

לבסוף אומר אברג'יל שביקר באתר המיזם והוא יוצא ממנו עכשיו. הוא משבח את פינס שהבניה התקדמה יפה, אבל מלין על כך שהאתר שומם ורק שני פועלים עובדים, וגם שלא התקדמו עם השליש השני. פינס מצטדק ומסביר שרק בשבוע שעבר קיבל את האישור. אברג'יל מתעניין בקידוחים ולסיום מונה פינס בפניו את הפריטים שסיימו, וטוען כי השלד מתקדם בקצב מצוין.

116. **שיחה 2190 מיום 2.6.08** – פינס מספר לאברג'יל על מחלוקת קשה שהייתה לו עם בלול. גם כאן הוא מבקש לפרט בארבע עיניים ולא בטלפון: "...תשמע אני חייב לראות אותך...נהיה לי עם שמעון עוד פעם סלט, היום הוא הגזים כבר, ברמה של אה...לדבר לא יפה גם", אברג'יל משיב לו שהוא מיד מגיע לשם. למחרת, 3.6.08 **בשיחה מספר 2525** מספר פינס לאברג'יל כי בלול התנצל בפניו בגדול. הוא קלט שעשה משהו לא בסדר, אבל בכל מקרה את הכרטיס הוא לקח.

פינס בחקירתו בבית-המשפט, לא נתן הסבר לדברים, וסרב להסבר שהציע לו התובע, לפיו מדובר בביטול כרטיס האשראי של בלול בחברת ההשכרה. מה שברור מהשיחה, שאברג'יל נקרא ליישר את ההדורים במחלוקת בין בלול לפינס, וגרם לבלול להתנצל בפני פינס.

אשר לחברת ההשכרה – אראה להלן כי ביטול ההרשאה בכרטיס האשראי של בלול, שניתן כערבון לחברת ההשכרה, נעשה בתקופה זו (ראו דיון בפרק "כלי הרכב השכורים שנמסרו לידי מקורבי אברג'יל"). מתברר כי לאחר שחזרה הוראת הקבע של גן-רווה בתאריך 18.5.08, חייבה חברת ההשכרה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

את כרטיסו של בלולו ששימש כערבון. החיוב בוטל לאחר שהחוב בן 26,526.5 ₪ נפרע במזומן. אז גם בוטלה ההרשאה בכרטיס. כך שביטול ההרשאה בכרטיס בתחילת חודש יוני 2008, מתיישב עם מועד השיחה.

שיחות הקזינו

117. הקזינו נבנה ופעל בתקופה שבין 2009 – 2011. כפי ששמענו מבלולו בחקירתו בבית המשפט, במהלך שנת 2011 קרס הקזינו, ונדרשו מהלכים שונים כדי לצמצם את ההפסדים (פרוטוקול עמודים 3608, 3614-3615). תחילה נעשה ניסיון למכור את הקזינו כעסק חי. לאחר שנסגר, נעשו ניסיונות לצמצם את ההפסדים באמצעות מכירת הציוד. בתקופות בהן חווה הקזינו קשיים גדולים ונדרשו החלטות עסקיות קשות, התבקשו הנחיותיו של אברג'יל בכל הנושאים הללו, וגם ניתנו.

תשומת הלב לכך שבנושא הקזינו ההנחיות ניתנו הן לבלולו והן לפינס, בעוד שבמיזם באילת המתייעץ העיקרי היה פינס, שהוביל את ניהול הבניה. בנושאי הקזינו היה בלולו מעורב יותר מפינס בפרטים, וגם נסע לרומניה לפקח על עבודות ההקמה (פרוטוקול עמודים 3384, 3614 – 3615). לכן בלולו באופן אישי ביקש את הנחיותיו של אברג'יל.

118. בכלא האמריקאי הקלטת שיחות האסירים נעשת כדבר שבשגרה וידועה לכל, כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 23.10.18. גם אברג'יל היה מודע לכך ונזהר במיוחד, כי הרשויות שם מיהרו לפתוח בחקירה נגד אסירים, שמשיחותיהם עלה חשד לביצוע עבירות. שגרת השיחות התנהלה באופן שהמשוחח שאל את אברג'יל "לעצתו", אך לעיתים כשלו הדוברים בלשונם. כך למשל, **בשיחה 12 מיום 24.10.11 מספר פינס לאברג'יל שאינו מסתדר עם האדם שלקח את המקום, ומבקש את אישורו של אברג'יל שאחרים יכנסו במקומו. הוא מספר לאברג'יל על הקשיים במו"מ עם הקונים החדשים ובשלב מסוים נכשל בלשונו ושואל את אברג'יל: "אז...אני הולך בכיוון הזה, זה מקובל עליך?"** אברג'יל כועס על הטעות. למרות שעד אז הקשיב בתשומת לב והיה שותף מלא בשיחה, הוא נוזף עתה בפינס: **"למה ניסים זה שלי...מה אכפת לי אני נסים...ניסים אל תערב אותי בדברים האלה בעסקים האלה...אז מה אתה שואל אותי מקובל עליך לא מקובל..."** וגם מסביר לפינס ממה הוא חושש: **"פה ילבישו לי תיק...זה לא מעניין אותי גם העבודה שלך, לא מעניין אותי הדברים האלה"**.

119. דברים דומים נשמעים גם **בשיחה 132 מיום 22.6.11 בין בלולו לאברג'יל. גם בלולו ביקש להתייעץ עם אברג'יל בנוגע לקזינו, ופתח במילים: "תקשיב נשמה, הגמד ביקש שאני אתייעץ איתך..."** הוא מציג בפני אברג'יל את הדילמה העסקית, ואז אומר: **"שואל מה אתה אומר, מה אתה מציע לו"**. אברג'יל כועס ועונה: **"אני לא רוצה, לא רוצה לתת את הדעה שלי לשום דבר"**.

אחרי שתיים בשיחה 131 מתקשר פינס ומסביר בשם בלולו, שאברג'יל לא הבין אותו, ולכן פינס עצמו מבקש להסביר את המצב, ומבקש את עצתו בעניין מכירת הקזינו. הוא מפרט את פרטי העסקה שהיא טובה לטעמו, וכוללת החזרת ערך הציוד וגם חמישה עשר אחוזים בעסק החדש. הפעם אברג'יל כבר משיב לשאלה, מסרב לעסקה, וגם כועס מאד על ההצעה, הנמוכה בעיניו: "מה זה חמש עשרה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

אחוז, חמש עשרה אחוז זה כלום ניסים...לא מעניין אותי מי איך למה וכמה, לא מעניין. אבל לא יכול להיות שהקטן יבוא וידפוק את כל העולם ובסוף יגיד ככה וככה וככה. לך לעזאזל מה אתה מתייעץ איתי בכלל". ("הקטן" הוא כינויו של ניסים זוהר, השותף בקזינו – ט.ח.).

120. בשיחות אחרות, כאשר נוסח השאלה אינו מקשה על אברג'יל, הוא נותן את "הדעה שלו" וגם נותן הנחיות ברורות. כך למשל בשיחה 30 מיום 7.4.11 התייעץ בלול עם אברג'יל, ביקש וקיבל ממנו הנחיות עסקיות בנוגע לנכס שקבוצה מסוימת מבקשת לרכוש מניסים הקטן. אברג'יל נותן הנחיות ומסיים במילים: "כן בטח. אבל עכשיו...תחזיר את המבוגר אבל שמעון, עם תנאים. תגיד למבוגר ככה ככה ככה, לא לעשות ככה, לא ככה. הבנת? תמיד שהוא יהיה עם הקטן...לא, אז תגיד לו לא לא מתאים לך לא צריך אל תבוא".

121. ראו גם שיחה 40 מיום 26.4.11, פינס מעדכן את אברג'יל, לבקשתו, בדבר ציוד הקזינו אותו עומדים להעביר "למקום השני". אברג'יל מתנגד למהלך ואוסר לבצעו.

122. ראו גם שיחה 121 מיום 8.6.11 ושיחה 102 מיום 27.8.11, בהן ממשיך ומעדכן פינס את אברג'יל בענייני מכירת הקזינו. כך עוד ועוד שיחות המתפרסות על פני השנים 2011 ו-2012, בהן מקבל אברג'יל מפינס ובלול דיווחים שוטפים על הקזינו, נשאל ונותן הנחיות בצמתי דרכים.

123. מהשיחות עולה כי אברג'יל היה מעורב בהחלטות הקשורות לניהול גן-רווה, הן בתחום המיזמים באילת והן בתחום הקזינו ברומניה. הוא נשאל לדעתו, הביע אותה, ואף הטיל וטו או ביטל החלטות של בלול במקרים מסוימים.

אשר על כן, אני קובעת כי אברג'יל היה בין מקבלי ההחלטות בגן-רווה, חרף הניסיון להסוות את ידיעתו של בלול על כך. הוכח כי בלול היה מודע למעורבותו של אברג'יל, ביקש אותה ופנה בעצמו לקבל ממנו הוראות. כל זאת בכפוף לזכות וטו שהייתה לו בעניינים הכספיים, כפי שאראה בהמשך.

נבחן עתה את טובות הנאה שקיבל אברג'יל מגן-רווה, כמלמדות על היותו נהנה בכספי גן-רווה.

טובות הנאה שקיבל אברג'יל מגן-רווה

124. הפרק החמישי באישום הראשון עוסק בטובות הנאה שקיבל אברג'יל מגן-רווה, בין ישירות ובין בעקיפין, עבור מקורביו. שם תידון בפירוט כל אחת מהן. בשלב זה אבקש להתמקד בשלוש טובות הנאה, אשר נסיבות הענקתן מלמדות על מעמדו של אברג'יל בגן-רווה, מעמד של אדם שלטונתו נעשית פעולה ברכוש, ושביכולתו לכוון פעולות ברכוש גן-רווה. הראשונה, רכב שנרכש בליסינג מימוני והועבר לאברג'יל לשימוש רעייתו, השניה, כלי רכב שכורים שנמסרו לידי אברג'יל וחבורתו, במימון גן-רווה והשלישית, כ-1.4 מיליון ₪ שנמשכו דרך כרססת החו"ז של פינס, למימון הוצאות אברג'יל בתקופת מעצרו. אראה להלן, כי למרות הניסיון להציג כ"טובות" או "הלוואות" שנתן פינס לאברג'יל, בפועל מדובר בטובות הנאה שמקורן בכספי גן-רווה בידיעת בלול ובהסכמתו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

יחסי אברג'יל – פינס

125. בטרם אדון בכל אחת מטובות ההנאה הללו, ונוכח גרסת ההגנה בדבר היותן מתנות והלוואות שנתן פינס לאברג'יל באופן אישי, ראוי לומר מספר מילים על אודות היחסים בין אברג'יל לפינס, כפי שהצטיירו משמיעת הראיות. פינס סיפר בחקירתו הראשית, כי לאחר שהתמוטט עסק הבניה שלו, הוא נקלע למצוקה קשה, הן כלכלית והן אישית, ונאלץ לברוח לצפון הארץ מאימת נושיו כשהוא חסר כל. בתקופה קשה זו בחייו אברג'יל הושיט לו יד, נתן לו עבודה, שילם לו בנדיבות עבורה ובמיוחד עודד אותו והרים את הביטחון העצמי שלו. כך מתאר פינס בחקירתו הראשית את יחסיו עם אברג'יל:
- "ת. במגע שלי איתו אני אומר לך שאני מאחל לכל אדם, כן? שנמצא במצוקה, מנטור כזה. הוא יכול לקחת בן אדם, עוזב לקחת בן אדם, הוא לקח אותי. באתי אליו, אני, ניסים, שבור, רצוף, הוא לקח אותי כפרויקט, אני אומר לך. למה? הוא גם אמר לי את זה – אתה תחזור לבנות.**
- ש. במובן הפיזי או הרגשי?**
- ת. הרגשי, מה זאת אומרת? זה היה בתקופה שאנשים בורחים ממני. פתאום בא בן אדם שלא רק מתקרב אליי אלא גם רוצה – מה הצרות שלך? איזה בן אדם אתה מכיר ששואל אותך על הצרות שלך?**
- ש. מתעניין בך אתה מתכוון?**
- ת. מאוד. "ניסים, מה? איך אתה מגיע?" "אין לי אוטו". "כן, תשכיר לי אוטו". פתאום אני נוסע על אוטו חדש. אני ידעתי מה זה עושר קודם, אבל אחרי ההתרסקות פתאום שוב" (פרוטוקול עמוד 2438).**

126. לכן ראה בו פינס מעין "אב רוחני", נקשר אליו בקשרי אהבה ועשה כל שהתבקש על ידו. לכן, לטענתו, שיתף אותו בסיפורים על המיזם באילת, למרות שלאברג'יל לא הייתה כל מעורבות בגן-רווה. לכן נתן לרעייתו רכב מהודר שאמור היה לשמש אותו עצמו. לכן עזר לאברג'יל ואנשיו לשכור כלי רכב בתעריף מוזל שקיבלה גן-רווה. לכן גם המשיך והזרים כספים רבים לאברג'יל ולסניגוריו לאחר שזה נעצר, וטיפל בכל ענייניו המשפטיים והאחרים. כל זאת עשה פינס, לטענתו, בשל הכרת התודה שחש כלפי אברג'יל, ובתקווה שיחזיר לו בעתיד את הכספים הרבים שהלווה לו. עו"ד ברקאי ב"כ פינס תאר בסיכומיו את יחסי השניים, כקשר "זוגי" רבוד וסימביוטי, שכל אחד מהם מוצא בו כלי לסיפוק צרכיו. פינס רואה באברג'יל דמות המסייעת לו להשתקם ולהשיב לו את החיים שאבדו, ובבוא העת גם ייעתר לגחמותיו מתוך הכרת תודה עמוקה. אברג'יל מהצד השני, ניצל את הכרת התודה של פינס לצרכיו האנוכיים, והפך את פינס ל"כספומט" פרטי שלו מתוך הכנסותיו באילת.
- ממכלול הראיות, אלה שכבר פורטו ואלה שעוד אפרט, מסקנתי שונה.**

127. יתכן שאברג'יל הושיט יד לפינס בשעתו הקשה ועזר לו לקום על רגליו. אלא שהיד בה אחז פינס, משכה אותו מטה אל עולם הפשע, והוא הלך אחריה ללא היסוס. מהראיות עולה, כי ביחסים בין פינס לאברג'יל קיבל על עצמו פינס שלושה תפקידים מרכזיים. הראשון - איש הביצוע של מיזם הבניה דהיינו, מי שהיה אחראי על יצירת ההכנסות לגן-רווה. השני - עוזרו האישי ולאחר מעצרו של אברג'יל,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

האחראי הבלעדי כמעט על הטיפול בענייניו המשפטיים והאישיים של אברג'יל במעצר, והטיפול במשפחתו בארץ (כולל ביקורים אצל אשתו, הסעת ילדיו לחוגים, ועוד). השלישי - החשוב לעניינינו עתה, צינור להזרמת כספים מגן-רווה לאברג'יל, כספים שהגיעו לאברג'יל כנהנה.

128. כפי שאראה להלן, פינס לא נתן לאברג'יל מתנות או הלוואות, כטענתו, ואברג'יל גם לא ביקש ממנו חסדים. אברג'יל דרש וקיבל את טובות ההנאה בזכות, במעמדו כנהנה בגן-רווה. טובות ההנאה לאברג'יל לא הגיעו מכיסו של פינס, למרות שהמעורבים ניסו להסוות כך את הדברים, אלא מכיסה של גן-רווה. כך לגבי ה"מתנה" בדמות זכות שימוש ברכב בליסינג לרעיית אברג'יל, כך לגבי השימוש בכלי רכב שכורים לו ולאנשיו, כך לגבי מיליון ושש מאות אלף ₪ שעברו מגן-רווה לפינס ומשם רובם לאברג'יל, וכך לגבי טובות הנאה נוספות שיפורטו בהמשך, בפרק החמישי של האישום, כולל העסקת אנשיו של אברג'יל בגן-רווה, בתפקידים אמיתיים או מדומים.

129. אראה בהמשך, כי הטיפול המסור של פינס בענייניו של אברג'יל בכלא, שכלל אספקת ספרים, עיתונים, כספי קנטינה לו ולחבריו, עמידה בקשר עם עורכי הדין הרבים שעסקו בענייניו, בארץ ובחו"ל, השתלם גם לפינס והוא תוגמל ביד רחבה (מכספה של גן-רווה).

הרכב שנמסר לאברג'יל, לשימושה של רעייתו ליאת אברג'יל

130. מדובר ברכב טויוטה מסוג LAND CRUISER LUXURY, פרטיו בכתב האישום, ששכרה גן-רווה בליסינג מימוני והעמידה לרשות אברג'יל לשימוש רעייתו. מחיר הרכב 327,260 ₪. גן-רווה התחייבה לשלם תשלום ראשון בסך 43,720 ₪ ולאחר מכן במשך 30 חודשים נוספים, סכום של 8,744 ₪ לחודש. לפי ההסכם, עם תום התשלומים קיבלה גן-רווה אופציה להשלים את רכישת הרכב בסכום של 2,453 ₪ (ת/280, ת/280) הודעתו של מנהל הכספים בחברת הליסינג ומסמכי ההשכרה).

הרכב הוענק לגב' אברג'יל ביום 15.5.08 לכבוד יום הולדתה שחל למחרת (שיחות 112, 129, 131, 132, 148 בת/433 בהן נשמע אברג'יל משוחח עם מי שטיפל בשחרור הרכב מחברת הליסינג). כעבור פחות מ-30 חודשים ביום 5.7.10 (עשרה חודשים לפני תום תקופת הליסינג), נשכר גיפ חדש לשימושה האישי של גב' אברג'יל, מאותו הסוג בשווי 375,800 ₪. הרכב הישן נמכר ביום 3.6.10 על ידי נהגו של אברג'יל עת/106 משה ביטון (זכ"ד, מסמך 286 מתוך ת/942).

131. פינס טען כי הרכב נרכש עבורו, כחלק מתנאי העסקתו בגן-רווה. הוא, כאות תודה לאברג'יל על התמיכה הנפשית והחזיוקים שקיבל ממנו, העמיד את רכבו לרשות רעיית אברג'יל. בלולו אישר גרסה זו ואף הלן על כך שהחלטת פינס לא התקבלה בעצה אחת עמו, אלא הודע לו על כך כמעשה עשוי. בלולו לא רצה להכעיס את אברג'יל ולכן לא התנגד למהלך, אולם לא נתן לפינס רכב נוסף (פרוטוקול עמודים 3484 - 3485).

132. **אני דוחה גרסה זו, בהיותה עומדת בניגוד לראיות.**

ראשית, בהסכם ההעסקה של פינס לא נזכרת הטבה של רכב כלל. בלולו נשאל על כך וטען כי הרכב אוזכר בנספח. משעומת עם העובדה שגם בנספח לא נאמר דבר על רכב, שינה עמדתו. עתה טען, כי נתן לפינס את הרכב כדי שירגיש טוב עם עצמו, אחרי התקופה הקשה שעבר: "רכב מפואר רצינו בשביל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

שהוא ירגיש עם עצמו חזרה חזק וירגיש טוב, הוא בכל זאת מנהל אותך באילת, הוא אתה באילת".
בלולו גם לא הצליח להסביר מדוע, חרף כעסו על פינס שהחליט על דעת עצמו לתת את הרכב שלו
לאברג'יל, החליפה גן-רווה את הרכב 10 חודשים לפני תום תקופת הליסינג (פרוטוקול עמודים 3484 -
3485).

שנית, פינס נזקק לרכב לצורך עבודתו באילת, וגם קיבל כלי רכב שכור לשימוש, שבהוצאותיו נשאה
גן-רווה. כך שמפינס לא נגרע דבר, ובפועל מי שנתנה את המתת הייתה גן-רווה. היא זו שנשאה
בהוצאות שני כלי רכב במקום אחד, והיא גם זו ששילמה לרשויות המס את שווי השימוש ברכב,
במסגרת משכורתו של פינס (במענה לכתב האישום טענה גן-רווה כי בגין הרכב הצמוד שקיבל פינס,
שולם שווי שימוש כדין. אלא שחווה העסקתו של פינס נקב במשכורת נטו ולא ברוטו, כך שגם שווי
השימוש שהועבר לרשויות המס, מומן על ידי גן-רווה).

שלישית, פינס לא הצליח להסביר את עיתוי המתת, שחל בדיוק ביום הולדתה של רעיית אברג'יל.
הרי לשיטת פינס, את הרכב אמור היה לקבל בתחילת העסקתו, דהיינו בחודש דצמבר 2007. בפועל
קיבל כלי רכב שכור במועד זה. כיצד זה רק כעבור חצי שנה, בתאריך שחל במקרה ביום הולדתה של
גב' אברג'יל, רכשה עבורו גן-רווה את הרכב, שנמסר לאברג'יל ישירות מחברת הליסינג ואפילו לא עבר
דרך פינס? פינס לא הצליח לתת הסבר לסינכרון המתנה לאברג'יל עם יום ההולדת של רעייתו, והתפתל
מעט בתשובתו:

"ש: אתה לא ידעת שזה מתנה ליום הולדת?"

**ת: אני חושב שכן, אני חושב שבאיזשהו שלב אחר כך כן ידעתי אבל יכול להיות שגם לפני אבל
את יודעת זה משהו שאני החלטתי לתת ממני וזהו" (פרוטוקול עמוד 2856).**

אברג'יל דווקא ידע שמדובר ביום הולדתה של רעייתו, והפעיל לחץ על בני שיחו, שטיפלו בניירת מול
חברת הליסינג, על מנת שהרכב ישוחרר ביום ההולדת (שיחות 112, 129, 131, 132, 148 **בת/433**).
זאת ועוד, לדברי פינס, מדובר במתנה שנתן מנדבת ליבו, כאות תודה לאברג'יל. אלא שאברג'יל לא
ראה כך את הדברים. מהשיחות המואזנות עולה, כי הוא מתייחס אל הרכב כזכות המגיעה לו. מסקנה
זו נובעת הן מהשיחות שפורטו לעיל, והן ובמיוחד משיחה שערך עם פינס מהכלא האמריקאי בחודש
דצמבר 2011. אז דרש אברג'יל מפינס להחליף את הרכב (בפעם השניה) שנה וחצי אחרי החלפתו
הראשונה, טרם סיום תקופת הליסינג. שיחה מספר 1 מיום 23.12.11 -

"אברג'יל: ולמה אתם לא מחליפים את הג'יפ?"

פינס: אה, אפשר להחליף, החלפנו...

אברג'יל: כן, תחליפו אותו כבר, מה זה...

פינס: כי הוא, הוא בסך הכל שנה וחצי, יצחק.

אברג'יל: למה? שנתיים. תסתכל איזה מודל...

פינס: טוב, טוב, בסדר אני אבדוק... אותו דבר? אותו דבר?

אברג'יל: כן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

פינס: כן, זה אוטו טוב, בסדר".

למותר לציין כי פינס אפילו לא ביקש לשאול את פיו של בלולו לפני שהסכים להחליף את הרכב טרם סיום תקופת הליסינג, למרות שמדובר בהוצאה כספית חריגה. תשומת הלב גם לכך שלא נשמעה ולו מילת תודה לפינס עבור המתנה הנדיבה שנתן לאברג'יל מדי חודש.

לבסוף, כאשר סיים פינס את עבודתו בגן-רווה, בלולו לא לקח את הרכב מגב' אברג'יל, והמשיך לממן גם את הטיפולים והביטוח. לטענתו, עשה זאת כאקט של חברות, כי אברג'יל היה בכלא (עדות פינס, פרוטוקול עמוד 3125, ועדות בלולו, פרוטוקול עמודים 3485 - 3486). גם עובדה זו תומכת במסקנה כי לא היה זה רכבו של פינס מלכתחילה, ומוסיפה ומחזקת את המסקנה כי בלולו אף הוא ידע כי כלי הרכב הוא של אברג'יל בזכות ולא בחסד.

133. **מהלך מסירת כלי רכב לאברג'יל, בשווי מאות אלפי ₪ והחלפתו ברכב חדש לפני תום תקופת הליסינג, לדרישת אברג'יל, מלמד על כך שבכוחו של אברג'יל לכוון פעולות ברכוש גן-רווה. כך גם ראו זאת שלושת המעורבים.** גן-רווה גם מימנה טלפון נייד, אשר היה רשום על שמו של בלולו ובשימוש גב' אברג'יל (פרוטוקול עמוד 3539), וכן מימנה את פוליסת ביטוח ביתו של אברג'יל לשנת 2013.

כלי הרכב השכורים שנמסרו למקורבי אברג'יל

134. גן-רווה נזקקה לשני כלי רכב, האחד עבור ניסים פינס, והשני עבור אלי בנישו ואחריו דורון דגן. לשם כך התקשרה בהסכם עם סניף אילת של חברת ההשכרה שלמה סיקסט (להלן: "חברת ההשכרה"). היחסים העסקיים בין גן-רווה לחברת ההשכרה נמשכו כשנה (12/07 - 12/08) להלן: "תקופת ההשכרה", במהלכה נלקחו מסניפים שונים של חברת ההשכרה, בשם גן-רווה, בין ארבעה לשישה כלי רכב בכל רגע נתון. בחודשים הראשונים בוצע התשלום עבור כלי הרכב השכורים, באמצעות הוראת קבע מחשבון גן-רווה. כעבור מספר חודשים בוטלה הוראת הקבע, ויחד עמה גם כרטיס האשראי של בלולו ששימש כבטוחה. עד סוף שנת 2008 שילמה גן-רווה במזומן את דמי השכירות, אך חברת ההשכרה לא הייתה מוכנה להמשיך להשכיר ללא בטוחות, והפסיקה את ההתקשרות. חברת ההשכרה טענה כי גן-רווה נותרה חייבת סך 86,000 ₪. גן-רווה כפרה בחוב, טענה כי שכרה שני כלי רכב בלבד, וכי נעשה ניסיון מרמתי לחייבה בגין כלי רכב נוספים, אשר שוכריהם אינם מוכרים לה. חברת ההשכרה הגישה תביעה כספית נגד גן-רווה. בתום הליך משפטי שהסתיים בפסק-דין לפי סעיף 79א לחוק בתי המשפט, חויבה גן-רווה לשלם לחברת ההשכרה סך 50,000 ₪. במסגרת ההליך המשפטי מסרו פינס ובלולו תצהירים, לפיהם הם אינם מכירים את השוכרים האחרים שנטלו מחברת ההשכרה כלי רכב על שם גן-רווה.

135. מוסכם על הנאשמים כי במהלך תקופת ההשכרה נשכרו בשמה של גן-רווה מספר כלי רכב, על ידי מקורבים של אברג'יל. בסוף התקופה חלקם לא הוחזרו, וחברת ההשכרה נאלצה לשכור חוקר פרטי כדי לאתרם.

136. לגרסת פינס, גן-רווה קיבלה תעריף נוח מחברת ההשכרה, והוא הפנה את חבריו של אברג'יל לשכור לעצמם כלי רכב בתעריף המוזל, ובלבד שישלמו בעצמם את דמי השכירות. לטענתו, הוא לא היה מודע

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

למספר הרב של חברים של אברג'יל שהשתמשו בשירותי ההשכרה בשם גן-רווה. בנוסף, רק בדיעבד הבין שחברת ההשכרה רואה בעסקאות אלה עסקאות של גן-רווה, על כל ההשלכות. דו"חות תנועה שניתנו לנהגים והגיעו לחברת ההשכרה, הוסבו על שם גן-רווה, דמי השתתפות עצמית בגין תיקונים עקב תאונות דרכים, חוייבו בחשבון גן-רווה, ועסקאות שלא שולמו, נדרשו מגן-רווה.

לטענתו, רק כשחברת ההשכרה ביקשה להפסיק את ההתקשרות עם גן-רווה, הבין פינס את היקף השכירות הנוספות. הוא ניסה לגרום להחזרת כלי הרכב מהמחזיקים, אשר את חלקם לא הכיר, ואף סייע לחוקר הפרטי ששכרה חברת ההשכרה, לאתר את כלי הרכב. פינס אישר שאמר לחוקר הפרטי, כי המחזיקים בכלי הרכב הם חברים של יצחק אברג'יל. פינס עמד על כך שחברת גן-רווה שילמה רק עבור רכבו שלו ורכבו של דורון דנן. לטענתו, דמי השכירות עבור יתר כלי הרכב שולמו במזומן על ידי השוכרים.

בחקירתו הנגדית, חזר בו פינס מגרסתו הנחרצת בדבר ההפרדה המוחלטת בין שכירת כלי הרכב עבור גן-רווה, לבין העסקאות שערכו האחרים ואי ההיכרות שלו עם המשתמשים בשירות. הוא הודה בכך שיתכן והפנה בעצמו חלק מהשוכרים לחברת ההשכרה, וידע שהשכירות נרשמות על שם חברת גן-רווה. פינס גם אישר, שיתכן וביקש מאנשים שישכרו כלי רכב על שמם בחשבון גן-רווה, והוא נהג בהם או העבירם לאחרים. פינס אישר שהכיר חלק מהשוכרים, ויתכן כי בעת ובעונה אחת היו רשומים על שמו ארבעה כלי רכב, על מנת לתת כלי רכב לאנשיו של אברג'יל. לצד זאת, עמד על כך שהשוכרים שילמו בעצמם עבור כלי הרכב ששכרו, אבל גם טענה זו סייג בכך שפעם אחת קיבל כסף ממקורב לאברג'יל ושילם עבורו לחברת ההשכרה. פינס גם אישר שאיפשר לאברג'יל לשכור יותר מכלי רכב אחד (פרוטוקול עמודים 3097 - 3115). אשר לתצהיר השיקרי שנתן לבית-המשפט במסגרת התובענה האזרחית, בו טען כי אינו מכיר את השוכרים, הסביר פינס כי עשה זאת כדי להימנע מעימות עם בלולו (פרוטוקול עמוד 2541).

137. בלולו טען כי לא ידע על כך דבר. מבחינתו גן-רווה שכרה שני כלי רכב מחברת ההשכרה, והיא אינה חייבת בתשלום עבור כלי רכב אחרים, שלכאורה נרשמו על שמה. לאחר שהסתברו לו החיובים הגבוהים של יותר מ-30,000 ₪, ערך בירורים, והבין שמכוניות נוספות נשכרו על שם גן-רווה. מנכ"ל חברת ההשכרה הבטיח לו שיזכה אותו, אך כעבור מספר חודשים תבע אותו. הוא מכיר חלק מהשוכרים ועל התצהיר השקרי שבמסגרתו התנער מהם, חתם מבלי לקרוא (פרוטוקול עמודים 3385 – 3386).

אני דוחה מכל וכל את גרסאות פינס ובלולו בנושא זה, בהיותן בלתי אמינות ועומדות בניגוד לראיות.

138. הראיות מלמדות על מציאות שונה, ומחזקות את המסקנה, לפיה אחת ההטבות שניתנה לאברג'יל הייתה כלי רכב שכורים על חשבון גן-רווה, לו ולמקורביו. מהראיות גם עולה, שפינס ובלולו שיקרו ביודעין בתצהירים שהגישו לבית-המשפט בתובענה של חברת ההשכרה, בכך שטענו שאין להם קשר או הכרות עם השוכרים הנוספים. בפועל, שניהם ידעו היטב מה נעשה. עוד עולה מהראיות, כי מי ששילם במזומן את דמי השכירות עבור כלי הרכב של אברג'יל וחבורתו, היה ניסים פינס.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

לבית המשפט הוגשו חוזי ההשכרה בין חברת ההשכרה לשוכרים, המלמדים מי קיבל רכב ובאיזה סניף, קבלות וחשבוניות המעידות על תקופות ההשכרה של כלי הרכב השונים ואופן התשלום, דו"חות תנועה שניתנו לנהגי כלי הרכב השוכרים, שאינם תואמים תמיד את שמות השוכרים, הודעותיהם או עדויותיהם של שוכרי כלי הרכב או הנהגים שקיבלו דו"חות, ושיחות טלפון מואזנות בין פינס לאברג'יל. כן הוגשו מסמכים מתוך ת"א 167387/09 (שלוס ת"א) תובענת חברת ההשכרה נגד גן-רווה וכרטסות הנהלת חשבונות של חברת ההשכרה ושל גן-רווה.

אלה הראיות הרלוונטיות:

139. **עדותו של שי אבירן** מנהל סניף אילת בחברת ההשכרה (עת/62 פרוטוקול עמודים 1371 - 1403). לדברי העד, הסכם ההשכרה בין חברת ההשכרה לבין גן-רווה נחתם על ידי ניסים פינס וכל ההתנהלות התקיימה אך ורק מולו. לצורך ביצוע הזמנת כלי רכב היה פינס מגיע למשרד באילת או מתקשר לעד, מוסר את שם השוכר ופרטיו, מקבל מספר הזמנה והשוכר היה ניגש לאחד מסניפי החברה עם מספר ההזמנה ומקבל את הרכב. העד עמד על כך שההזמנות נעשו רק דרכו ורק על ידי ניסים פינס והוא העביר את פרטי ההזמנה לסניף הרלוונטי. לא ניתן היה לבצע הזמנות על שם גן-רווה בסניף אחר. במהלך תקופת ההשכרה שכרה גן-רווה בין 4 - 6 כלי רכב בכל רגע נתון. תחילה חויבה גן-רווה באמצעות הוראת קבע. כעבור מספר חודשים בוטלה הוראת הקבע וחברת ההשכרה חייבה את כרטיס האשראי של בלולו ששימש כבטוחה. לאחר ביטול הוראת הקבע ביקש פינס לעבור לתשלום במזומן, וכך היה. פינס המשיך לשלם במזומן עבור השוכרים ששכרו גם בעבר וכן פרע במזומן את חיוב כרטיס האשראי של בלולו, עקב ביטול הוראת הקבע. בסופו של יום הופסקה ההתקשרות מול גן-רווה, בהעדר ביטחונות. לאחר הביטול נותר לגן-רווה חוב וחלק מכלי הרכב לא הוחזרו. חברת ההשכרה נאלצה להפעיל חוקר פרטי לאיתור כלי הרכב ולהגיש תובענה כספית לצורך גביית החוב. התובענה הסתיימה בפסק דין בפשרה, כאמור לעיל. מהמסמכים שהוגשו על ידי העד עולה, כי בין התאריכים 30.12.07 – 27.4.09 הוציאה חברת ההשכרה לגן-רווה חשבונות בסכום של כ- **352,770 ₪** (ת/984, ת/986).
140. **כרטיס הנה"ח של חברת ההשכרה ת/213** – הסניגורים טוענים כי עצם הרישום בכרטיס, לפיו חשבונית מסויימת הוצאה לגן-רווה, אינו מלמד בהכרח כי העסקה נערכה עם גן-רווה, או שגן-רווה הכלילה אותה בספריה. זו טענה נכונה, ואני גם מקבלת את הטענה שגן-רווה לא הכלילה בספריה את דמי השכירות עבור כלי הרכב של אנשי אברג'יל, אלא רק את שני כלי הרכב ששכרה עבור פינס ודנן. אלא שמכרטיס חברת ההשכרה עולות עובדות אחרות, שיש בהן כדי להוכיח כי העסקאות נעשו בידיעתו של בלולו ומכספי גן-רווה, גם אם לא מכספיה המדווחים:
- בחודש 1/08 - החיוב החודשי המצטבר **היה 21,375 ₪**. הוא שולם בחלקו. סך 5,800 ₪ במזומן (5.2.08) וסך 1,460 ₪ בהוראת קבע (12.2.08). לאחר התשלום נותרה יתרת חוב של 14,114 ₪.
- בחודש 2/08 – הגיע סך החיובים ל-43,768 ₪ (סכום שכלל את יתרת חודש 1/08). שולם סך **19,914 ₪** בהוראת קבע (שירדה ב-10.3.08 ת/206). יתרת החוב הצטמצמה ל-23,853 ₪.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

בחודש 3/08 – הגיע סך החיובים ל-51,670 ₪. שולם סך 29,653 ₪ בהוראת קבע (שירדה ב-10.4.08).
בחודש 4/08 – הגיע סך החיובים ל-45,506 ₪. שולם סך 27,730 ₪ בהוראת קבע (שירדה ב-15.5.08).
הוראת הקבע הוחזרה (18.5.08). למחרת היום חויב כרטיס האשראי של בלולו ששימש כבטוחה, וכעבור יומיים, ב-21.5.08, שולם הסכום במזומן (26,526.5 ₪) וכרטיסו של בלולו זוכה.
בחודש 5/08 – הגיע סך החיובים ל-46,154 ₪. שולם סך 21,000 ₪ בכרטיס אשראי (15.6.08) ו-1,204 ₪ במזומן (21.5.08).
בחודש 6/08 – שולמו שני תשלומים במזומן: סך 10,976 ₪, בתאריך 22.6.08, וסך 25,000 ₪ בתאריך 30.6.08. לאחר ביצוע שני התשלומים עמדה יתרת החוב על 16,544 ₪.
בחודש 7/08 – שולם מזומן בסך 38,000 ₪ ב-13.7.08, יתרת החוב אופסה, והוחזר לגן-רווה סך 21,000 ₪ למחרת היום.
בחודש 8/08 – שולם מזומן בסך 31,200 ₪ ב-13.8.08 (קבלה מספר 716 מסניף קרית אריה ת/208) ונותרה יתרת חוב של 3,747 ₪.
בחודש 9/08 – היתרה הגיעה ל-72,523 ₪, שולם מזומן בסך 25,480 ₪ ב-16.9.08 (קבלה מספר 713 מסניף נתב"ג ת/209) ונותרה יתרת חוב של 47,043 ₪.
בחודש 10/08 – היתרה בסוף החודש הגיעה ל-78,327 ₪, שולם מזומן בסך 26,331 ₪ ביום 28.10.08. לאחר התשלום נותרה יתרת חוב של 51,996 ₪.
בחודש 11/08 – היתרה בתאריך 20.11.08 הייתה 53,378 ₪, שולם מזומן בסך 16,600 ₪ בתאריך 20.11.08 (קבלה מספר 289 מסניף ראשל"צ ת/211). הסכום גם מופיע בפירוט התשלומים שביצע פינס ת/1333). נותרה יתרת חוב של 36,778 ₪.
בחודש 12/08 – היתרה בתאריך 10.12.08 הייתה 58,383 ₪, שולם מזומן בסך 6,000 ₪ (קבלה מספר 279 מסניף אילת ת/212) ונותרה יתרת חוב של 52,383 ₪. במהלך החודש נוספו חיובים ויתרת הסגירה של שנת 2008 הייתה 86,664 ₪. זה היה גם סכום התביעה שהגישה חברת ההשכרה נגד גן-רווה.
מהרישום הזה אנו למדים: 141.

ראשית, שבחודשים פברואר ומרץ ירדו חיובים בהוראות קבע מחשבון גן-רווה בסך 50,000 ₪. לעובדה זו משמעות ראייתית נכבדה, בכל הנוגע לידיעתו/מעורבותו של בלולו בהסדר האמור. בלולו לא עשה מאומה בנדון זה. הוא ביטל אמנם בחודש אפריל את הוראת הקבע ומאוחר יותר גם את כרטיס האשראי שלו ששימש כבטוחה. יחד עם זאת, ניתן היה לצפות שעם גילוי חיובי יתר בני עשרות אלפי ₪, החורגים מעסקת השכירות הבסיסית, ינהג אחרת. גן-רווה שכרה שני כלי רכב שעלותם הכוללת כ-6,000 ₪ לחודש (ראו לעניין זה 186/נ כרססת הנה"ח של גן-רווה). בלולו דרש לטענתו את ההפרש, ומנהל חברת ההשכרה הבטיח לו שיזכה אותו, אך לא עשה כן. בהינתן כל אלה ניתן היה לצפות כי בלולו לא יישב באפס מעשה, אלא ידרוש את כספו בחזרה. בלולו הציג עצמו כאיש עסקים ממולח שדבר אינו נעלם מעיניו, בוודאי לא בענייני כספים, והנה בנושא זה לא עשה דבר. מדוע לא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

דרש בלול את יתרת הכסף בחזרה? אין כל מסמך המלמד שעשה כך ונציג החברה טען כי הפסקת ההתקשרות לקראת סוף שנת 2008 הייתה ביוזמת חברת ההשכרה, בגלל העדר ביטחונות. **שנית**, בהמשך תקופת ההשכרה המשיך פינס לשלם את חובה של גן-רווה במזומן, דהיינו, גם עבור אותם שני כלי רכב ששכרה כדין עבור עובדיה. אלא שאותם 6,000 ₪ לא מצאו ביטוי בכרטיסות הנהלת החשבונות של גן-רווה שהוגשו כראיה. זו התנהלות מפליאה כשלעצמה, בהתחשב בעובדה שמדובר בהוצאה מוכרת.

שלישית וחשוב, החיוב החודשי שולם פעם אחת בחודש. עובדה זו עומדת בסתירה לגרסתו של פינס, לפיה כל אחד מחבריו של אברג'יל שכר בעצמו את כלי הרכב ושילם בנפרד. לו זה היה המצב, היו מופיעים בכרטיס חברת ההשכרה מספר תשלומים בחודש, כמספר כלי הרכב השכורים. העובדה שכל חודש שולם תשלום אחד (למעט בחודש יוני 08 וכן סכום של 1,200 ₪ במאי), **מחזקת את גרסת עובד חברת ההשכרה, לפיה רק אדם אחד היה אחראי לחשבונות – ניסים פינס**. פינס שילם הוצאות אלה, כמו הוצאות אחרות של אברג'יל, מכספים שקיבל מגן-רווה והוסוו באופנים שונים, אליהם אתייחס בהמשך.

142. גן-רווה מצידה הגישה שתי כרטיסות הנה"ח (שונות זו מזו) בדבר ההתחשבנות מול חברת ההשכרה. האחת צורפה לתצהירו של בלול במסגרת התובענה האזרחית (ת/529 עמודים 410-412), והשניה הוגשה במסגרת הליך זה (נ/186). כבר עצם השוני בין הכרטיסות, שלא ניתן לו הסבר היות ואיש מעורכי הכרטיס לא הובא להעיד, מטיל ספק במהימנותן.

עיון בכרטיסות עצמן מוסיף לבלבול. בכרטיס הראשונה בזמן, זו שהוגשה במסגרת ת"א 167387/09 אין קורלציה בין החיובים לזיכויים. מדווחות רק שתי חשבוניות שהוציאה חברת ההשכרה עבור דמי שכירות כלי רכב, בסכום כולל של כ-6,000 ₪ (ועוד חיובים קטנים), אך החיובים שירדו בחשבון גן-רווה בבנק, החל מחודש 3/08 גדולים פי כמה. בחודש אפריל כבר **חייבת חברת ההשכרה לגן-רווה** בכרטיס כ-33,000 ₪. חוב זה תופח, עד שבחודש יולי 2008 חברת ההשכרה כבר חייבת לגן-רווה על פי הכרטיס קרוב ל-70,000 ₪. אז גם מתבצע התשלום האחרון לחברת ההשכרה בסך 21,000 ₪ אשר גם בא לידי ביטוי בכרטיס הנהלת החשבונות של חברת ההשכרה, היות ומדובר בסכום ששולם בכרטיס אשראי. מאז, על פי הכרטיס, לכאורה לא בוצע כל תשלום לחברת ההשכרה. מאידך גיסא, יתרת החוב של חברת ההשכרה לגן-רווה הולכת ומצטמצמת מול חיוביה הבאים. אין כל היגיון בתרחיש זה, בו למעשה משלם בלול בשם גן-רווה עשרות אלפי ₪ ביתר לחברת ההשכרה וממשיך לעשות כן, למרות שהוא עושה שימוש חודשי בכלי רכב בסך 6,000 ₪ לחודש, ולא פוצה פה. סביר להניח כי החשבונות שחויבו בכרטיס הן רק אלה המתייחסות לכלי הרכב ששימשו את עובדי גן-רווה ואם כך, מה מקור החיובים בבנק? האם הם משקפים את ההוצאות האמתיות? האם זו הסיבה שבלול לא אמר דבר נוכח החיובים הללו?

143. בשנת 2019 הוגש המסמך נ/186 הנחזה אף הוא ככרטיס הנהלת החשבונות של גן-רווה, בעניינה של חברת ההשכרה. הנתונים בו שונים בתכלית וחלקיים אף יותר. המסמך נפתח בחיובים, בדומה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

לכרטסת הנהלת החשבונות של חברת ההשכרה, באופן שבסוף 2/08 הייתה גן-רווה ביתרת חובה של 42,815 ₪. אלא שהחל ממועד זה לא קיימים יותר חיובים בכרטסת, אלא זיכויים בלבד, משל גן-רווה לא שכרה כלי רכב אחרי 2/08, אבל המשיכה לשלם עוד ועוד עד שנכנסה ליתרת זכות מול חברת ההשכרה (הגם שקטנה יותר מאשר בכרטסת הקודמת). ברי כי אין באמור בנ/186 כדי לשקף את המציאות בה מודים בלולו ופינס, לפיה המשיכו לשכור שני כלי רכב לאורך כל השנה. מכאן שמדובר בכרטסות שאין אלא ניסיון להטעות את בית-המשפט ומחלישות את גרסת ההגנה.

144. לכך מצטרפות עדויות שוכרי כלי הרכב:

רונית שלוש (ע/ת 7/) שכרה מספר כלי רכב. היא ובעלה **מאיר שלוש (ע/ת 3/)**, הם חברי ילדות של אברג'יל. מאיר, שריצה עם אברג'יל גם תקופת מאסר, שימש בתקופה הרלוונטית כנהגו האישי של אברג'יל. רונית אישרה כי שכרה לבקשת בעלה מאיר, מספר כלי רכב מסניף חברת ההשכרה בנתב"ג (הודעתה ת/12א). מאיר נהג עליהם עבור אברג'יל. איש מהשניים לא ידע מי שילם עבורם.

שוכר נוסף של כלי רכב הוא **עמוס הלל** (הודעתו הוגשה בהסכמה ת/1091א) מקורב של עבריו באר שבעי בשם זאזא צדיק (חבר של אברג'יל), אשר שכר את הרכב עבורו ושימש גם כנהגו. גם הלל לא שילם עבור כלי הרכב ששכר, אלא רק מסר את כרטיס האשראי שלו כבטוחה.

שוכר נוסף של מספר כלי רכב הוא **ע/ת 76/ משה לוי** גיסו של אברג'יל (נשוי לאחותו), שלדבריו עשה טובה לניסים פינס ושכר עבורו מספר כלי רכב על שמו. מדו"חות התנועה עולה, כי מי שנהג בפועל על כלי הרכב היו עמית טייב (חבר של אברג'יל), בן נירן (נהגו ועוזרו האישי של אברג'יל) וניסים פינס (ת/21, ת/22, ת/23, ת/30).

שוכר נוסף של כלי רכב הוא אדם בשם **עדי זמאני**, קרוב משפחה של בלולו, אשר טען כי אין לו קשר לגן-רווה, הוא לא שכר מעולם את כלי הרכב, אך הפרטים האישיים שלו שהועברו לחברת ההשכרה נכונים. הוכח גם כי עדי זמאני לא היה בארץ בזמן שנשכרו על שמו כלי הרכב (נ/193).

נהג נוסף בכלי הרכב היה **ישראל אוזיפה**, שותף של אברג'יל לכתב האישום בארה"ב.

145. לכך מצטרפות השיחות המואזנות בין אברג'יל לפינס בעניין זה.

שיחה 3137 מיום 27.2.08 (ת/442) - פינס אומר לאברג'יל כי דיבר עם מי שצריך ושלח את אלי שידאג לבן, למה שהוא צריך לקחת מבן-גוריון. כזכור, כלי רכב רבים נאספו מסניף חברת ההשכרה בנתב"ג ואכן מחוזה מספר 3534119 בין גן-רווה לחברת ההשכרה, עולה כי בשעה 13:53 מספר שעות לאחר השיחה, אסף בן נירן (נהגו של אברג'יל) רכב מנמל התעופה בן גוריון (ת/1173).

שיחה 2525 מיום 3.6.08 (ת/433) - ניסים פינס מספר לאברג'יל שהבוס שלו התנצל, הבין שעשה משהו לא בסדר, אבל בכל מקרה הוא לקח את הכרטיס. אזכיר כי כרטיס האשראי של בלולו ששימש כבטוחה אצל חברת ההשכרה בוטל בחודש 5/08. בהמשך מתקיים השיח הבא:

"אברג'יל: יש אוטו להחליף כי הבאתי לך את האוטו השחור.

פינס: לא, החזרנו אותו, לא אמר לך עמית?

אברג'יל: לא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

פינס: עמית אבל...דיברתי עם עמית אתמול והחזרנו אותו...

אברג'יל: נו ומה עם אה...אוטו אחר?

פינס: אני אוציא לך, תגיד לי עכשיו אני אוציא לך אין בעיה...

אברג'יל: מה אתה מסתלבט עלי ניסים אני נוסע עם עגלה.

פינס: אז אתה רוצה לקחת את הלבן?

אברג'יל: לא את הלבן רוצה משהו אחר. אמרת הונדה יש, לא?

פינס: אני אדבר עכשיו אני אחזור אליך תכף. עשר דקות אני אחזור אליך."

שיחה 3307 מיום 8.6.08 (ת/433) - פינס מספר לאברג'יל שהתקשרו אליו להודיע שמישהו נסע על הרכב בשלילה. אברג'יל שואל מי נסע עליו בשלילה, ופינס משיב שמדובר באוטו האחרון של אכא. כשאברג'יל שומע שלקחו לאכא את האוטו הוא מורה לפינס: **"אז תוציא אותו עכשיו"** ופינס מרגיע, שישחררו אותו משם ואז יוציא. פינס אישר בחקירתו כי אכא הוא חבר של יצחק אברג'יל וכי השיחה עוסקת בכלי רכב מושכר מחברת ההשכרה (פרוטוקול עמוד 2868). העד אלי בנישו (הודעתו במשטרה **ת/1958** הוגשה בהסכמה) סיפר כי הוא עצמו קיבל כלי רכב אחד בתקופת עבודתו בגן-רווה (כעשרה חודשים), אבל גם אישר כי פינס ביקש ממנו לשכור כלי רכב עבור אחרים, גם כאלה שלא הכיר. התשלום לא בוצע על ידו.

146. **סיכום עד כאן** – לפי גרסת נציג חברת ההשכרה, פינס היה המוציא והמביא בענין השכרת כלי הרכב. נציג החברה מסר כלי רכב רק על פי הוראותיו של פינס, ופינס שילם במזומן את החשבוניות. לפי גרסת פינס הראשונה, כלל לא היה מודע בזמן אמת לנהירתם של אנשי אברג'יל למשרדי חברת ההשכרה ושכירת כלי רכב על ידם. לפי הגרסה המאוחרת והמרוככת, ידע על חלק מאנשי אברג'יל ששכרו כלי רכב, אבל כל השוכרים שילמו בנפרד. מהטעמים שפורטו לעיל, אינני מאמינה לפינס ומעדיפה את גרסת נציג חברת ההשכרה, המתיישבת עם הראיות ועם ההיגיון.

147. אני גם קובעת כי **בלולו לא רומה על ידי ניסים פינס**, אלא ידע היטב מה מתרחש בגן-רווה. מימון המקורבים באמצעות הוראת הקבע של גן-רווה, ובהמשך במזומן, היה על דעתו, הכל מהטעמים הבאים:

א. ציינתי לעיל שבחודשים פברואר ומרץ 2008 חוייב חשבון גן-רווה בהוראות קבע בסך **50,000 ₪**. חרף ביטול הוראת הקבע בחודש אפריל 2008, וביטול כרטיס האשראי שלו ששימש כבטוחה, בלולו לא דרש את החיובים העודפים לכאורה מחברת ההשכרה, וגן-רווה המשיכה לעבוד עמה עוד חודשים רבים עד סוף השנה.

ב. גם בתקופה הראשונה, דהיינו, התקופה בה שילמה גן-רווה את חובה בהוראת קבע, ידע בלולו כי הוא משלם עבור יותר משני כלי רכב בעת ובעונה אחת. ראו לדוגמא מתוך **ת/986** (מסמכי חברת ההשכרה לתקופה הרלוונטית), אשר גם נתמכת בכרטיסות שהגישה גן-רווה (**ת/529 ונ/186**):

1. חוזה השכרה מספר 3533479 על שם רונית שלוש בין התאריכים 11.1.08-29.2.08 כנגדו הונפקו חשבוניות שמספריהן 1707214 ו-1677672.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

2. חוזה השכרה מספר 3533299 על שם דודו בן שטרית בין התאריכים 1.1.08-29.2.08 כנגדו הופקו חשבוניות שמספריהן 1707210 ו-1677668.
3. חוזה השכרה מספר 3533286 על שם עמוס הלל בין התאריכים 30.12.07-30.1.08 ו-29.2.08 30.1.08 כנגדו הופקו חשבוניות 1677667 ו-1707209 בהתאמה.

מילים אחרות, כבר בחודש הראשון להשכרה קיבל בלולו שש חשבוניות, לפיהן שכרה גן-רווה לפחות **שלושה** כלי רכב דהיינו, שילם עבור אחד מיותר.

ג. בחודשים בהם שילמה גן-רווה באמצעות הוראת קבע, קיבל בלולו לא רק חשבוניות מיותרות בגין דמי שכירות כלי הרכב, אלא גם חשבוניות רבות בגין נזקי תאונות דרכים בהן היו מעורבים נהגים שאינם קשורים לגן-רווה. לדוגמא: חשבוניות 1695754 ו-1699136 על שם עדי זמאני מתאריכים 17.2.08 ו-21.2.08 בהתאמה (עדי זמאני כזכור הוא קרוב משפחה של בלולו ששהה אז בחו"ל). חשבונית 1728385 מיום 24.3.08. למען הסר ספק אציין, כי חשבונית 1699136 בגין תאונת הדרכים של עדי זמאני, מופיעה גם בנ/186, הכרססת שהוגשה על ידי בלולו עצמו בהליך האזרחי.

הנה כי כן, בלולו ראה במו עיניו כי הוא משלם עבור יותר משני כלי רכב, ואף ראה כי בכלי הרכב בגינם הוא משלם נוהגים אחרים ולא עובדי גן-רווה, ולא עשה דבר. בהמשך, הבין ככל הנראה, כי לא ניתן לדווח על הוצאה עבור שני כלי רכב בסך 6,000 ₪ לחודש, ולשלם בפועל 25,000 ₪. גם לא ניתן להסביר לרשויות הוצאה של 25,000 ₪ עבור כלי רכב המשמשים עבריינים. לכן שינה את פורמט ההתקשרות.

ד. איש משוכרי כלי הרכב אינו "מודה" בתשלום דמי השכירות. אם כן, מי שילם את חשבוניות חברת ההשכרה? נציג חברת ההשכרה טוען שהיה זה פינס, במזומן. **אני מקבלת טענה זו**, לאחר שהאמנתי לנציג חברת ההשכרה, שעדותו גובתה במסמכים שפורטו לעיל, ואילו פינס נתפס כשהוא אינו דובר אמת בגזרה זו. מקור המזומנים ממנו שילם פינס לחברת ההשכרה עשרות אלפי ₪ בחודש, ידון בפרק הבא העוסק בחו"ז של פינס.

ה. חשבוניות חברת ההשכרה שולמו פעם אחת בחודש (למעט יוצאים ספורים מהכלל). פינס ובלולו מודים כי שכרו בשם גן-רווה שני כלי רכב לאורך כל תקופת ההשכרה, ומן הסתם גם שילמו עבורם. צירוף של שתי עובדות אלה מוביל למסקנה כי מי ששילם עבור כלי הרכב של גן-רווה, שילם עבור יותר כלי הרכב, היות ומדובר בתשלום אחד.

ו. מהשיחות המואזנות שצוטטו לעיל, אנו למדים כי התנהגותו של פינס עולה בקנה אחד עם גרסת נציג חברת ההשכרה, לפיה הוא בא בדברים אך ורק עם פינס, שהזמין את כלי הרכב וגם דאג לתשלום. בשלוש השיחות שצוטטו לעיל, מצטייר פינס כממונה על ההתנהלות מול חברת ההשכרה, ובכללה, על כלי הרכב שנלקחו עבור אברג'יל. הוא התחייב לסדר לבן נירן את הרכב, ולהחליף לאברג'יל את ה"עגלה" שמאס בה. אליו התקשרו מטעם החברה להודיע כי נסעו על רכב בשלילה, והוא זה שדאג לטפל בהחזרתו. למותר לציין כי גם בשיחות אלה, כמו בשיחות בנושא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

רכבה של רעייתו, אברג'יל לא נשמע אסיר תודה במיוחד על ה"מתנה" הנדיבה – כלי רכב שכורים לו ולמקורביו בעשרות אלפי ₪ לחודש, אלא נשמע כאילו מדובר בזכות שמגיעה לו. גם כאן הוא אינו מרוצה מהשירות, ודורש להעניק לו רכב משובח ולא "עגלה". הוא גם דורש מפינס למהר ולשחרר רכב שנלקח ממקורבו אכא שנהג עליו בשלילה.

ז. פינס ובלולו שיקרו בתצהיר שמסרו לבית המשפט בתובענה האזרחית, בכך שטענו כי אינם מכירים את שוכרי כלי הרכב. מדובר בשקר גס, שכן בכל הנוגע לפינס, לא זו בלבד שהכיר את השוכרים, הוא זה שהזמין עבורם את כלי הרכב, ודאג לתשלום. אשר לבלולו, הוא טען כי לא קרא את התצהיר שהוגש בשמו לבית המשפט, וגם לכך איני מאמינה. בלולו הצטייר לאורך ההליך, כך גם העידו עליו הוא עצמו והנאשמים האחרים, כאיש עסקים זהיר וקפדן, אשר מצוי היטב בכל המסמכים ולא ניתן להונות אותו בקלות. איני מאמינה כי בלולו איפשר לבא כוחו להגיש תצהיר בשמו מבלי שקרא אותו.

על כן, אני קובעת כי התנהלות גן-רווה מול חברת ההשכרה הייתה כנטען על ידי נציגה. פינס שכר מספר כלי רכב כל חודש ושילם עבורם במזומן. ההסדר הזה היה על דעת בלולו ומכספי גן-רווה.

הכספים שהועברו לאברג'יל דרך כרטסת החו"ז של פינס

148. מדובר בסכום של כ-1.6 מיליון ₪, אשר על פי כרטסת החו"ז של פינס בגן-רווה (מתוך ת/579), הועבר אליו לשיעורין, בין השנים 2010 – 2012 ועוד קודם לכן, שכן יתרת הפתיחה ל-1/10 היא 346,184 ₪ בחובה. במסגרת הדיון בקבילות מסמכי הנהלת החשבונות, קבעתי, כי להבדיל מכלל חומרי הנהלת החשבונות של גן-רווה שאינם קבילים כראיה להוכחת אמיתות תוכנם, כרטסת החו"ז של פינס כן קבילה להוכחת אמיתות תוכנה, בסייגים שנקבעו שם. פינס אישר כי קיבל את הסכומים הנקובים בכרטסת בשיקים מגן-רווה, **פרט אותם למזומן** והעבירו, כמעט במלואו (פחות הסך של 235,000 ₪), לאברג'יל, למימון עורכי דינו, "קנטינות" ועוד (פירוט חלקי של ההוצאות שהוציא פינס עבור אברג'יל מופיע בת/1333 שהוא מסמך שהכין פינס ונתפס בחיפוש בביתו). אני דוחה את טענת פינס ובלולו לפיה מדובר בכספים של פינס, שהיה זכאי להם במסגרת יחסי העבודה שלו עם גן-רווה.

149. **מסקנתי היא כי החו"ז של פינס שימש כצינור להעברת כספים לאברג'יל, בשיתוף פעולה של בלולו, מהנימוקים הבאים:**

א. מועד עריכת התוספת להסכם ההעסקה (מתוך ת/943) - ציינתי לעיל, כי התוספת להסכם ההעסקה בין פינס לגן-רווה, המקנה לפינס זכות ב-20% מרווחי גן-רווה בפרוייקטים אותם ניהל, הוא הסכם מאוחר בשנתיים להסכם ההעסקה המקורי, וקרוב למועד תחילת משיכת הכספים (שנת 2009). הערתי כבר לעיל, כי מועד עריכת התוספת מעלה את התהייה מדוע היה צורך לערוך אותה דווקא אז, נוכח טענת פינס כי זכותו לרווחים סוכמה בתחילת הפרוייקט? אם זה היה המצב, סביר להניח כי הזכות הייתה מוזכרת בהסכם המקורי. אם לא אוזכרה שם, אבל לא הייתה במחלוקת, לאיזה צורך נערכה התוספת?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ב. יחסו של אברג'יל לכספים - מהשיחות המואזנות בין אברג'יל לפינס, עת שהה אברג'יל במעצר בארה"ב (שיחות חו"ל), עולה כי פינס שימש כעוזרו הנאמן של אברג'יל, המוציא והמביא בכל עניין, כולל טיפול שוטף בענייניו המשפטיים והאישיים. פינס עמד בקשר עם עורכי-הדין שייצגו את אברג'יל בישראל ובארה"ב, קישר בינם לבין אברג'יל ודאג להם לשכר הטרחה. השיח בשיחות חו"ל עומד בניגוד מוחלט לגרסתו של פינס, כאילו מדובר בהלוואות שנתן לאברג'יל.

אברג'יל לא נשמע בשיחות כשהוא מברר, האם יש בידי פינס מאות אלפי \$, לתשלום עבור עורכי הדין היקרים בארץ. אברג'יל היה מודע למצבו הכלכלי הקשה של פינס, אותו הכיר לאחר הסתבכות עסקית שגרמה לו לאובדן כל רכושו. לכן קשה להלום כי מעולם, גם כששוחחו על תשלומי עתק לעו"ד שפטל או שרון נהרי, לא בדק אברג'יל האם יש לפינס את הסכומים הללו "להלוות" לו? יתירה מזאת, אברג'יל מתייחס לכסף כאל כספו שלו, ולא כאל כסף שלוה מפינס. לא זו בלבד שהוא אינו מבקש או מודה לו, הוא גם נוזף בו כשפינס מוציא הוצאות שאינן לרוחו. מהשיחות עולה כי אברג'יל הוא בעל הכספים ואילו פינס מטפל בענייניו ומשלם לנותני השירות מכספו של אברג'יל. **שיחה מספר 140** מיום 16.6.11 היא דוגמא טובה לכך. פינס מעדכן את אברג'יל שהעביר כסף לעורכת-דין מסוימת ואברג'יל נוזף בו: **"לא אמרתי לך לשלוח נקודה. תתקשר לאיילת תגיד לה אתה רוצה את הכסף...ניסים אם אתה עושה משהו...בלי ידיעתי אז לך קיבינימט...ניסים, אל תביא לי, ממתי איילת נותנת לך פקודות?...עכשיו אני רוצה את הכסף, עכשיו...ניסים, אגורה, אם אני לא אומר לתנת...ל*** של אמא שלי אל תיתן..."** ולאחיו אייבי השותף לשיחה, הוא אומר על פינס:

"מנסה לרצות אנשים על חשבונני...התעצבנתי כי הוא שלח לאיזה עורכת דין... בגלל שהיא חברה לא יודע של מי...והוא נותן לה כסף... בלי...אישור ממני" (ראו לצורך הרחבה פירוט השיחות בסיכומי המאשימה עמודים 240 – 247). גם בלולו היה מעודכן ומעורב בהגנת אברג'יל וגם הוא עמד בקשר עם עורכי דין (ראו שיחה 30 מיום 7.4.11).

ג. יחסם של בלולו ופינס לכספי החו"ז של פינס - ניתן היה להניח, כי אם סוכם שפינס יהיה זכאי לרווחים משני המיזמים, תערך התחשבות אחת לשנה מול הדו"חות הכספיים של גן-רווה, בה יקבע חלקו של פינס ברווחי המיזמים באילת. ככל שקיבל מקדמות על החשבון במהלך השנה, הסכומים יעודכנו. למצער, ניתן היה לצפות כי בסיום ההתקשרות, כשפינס עמד לעזוב את גן-רווה, תערך התחשבות כאמור. לא כך קרה. בפועל, הן פינס והן בלולו הודו כי **לא נערכה ביניהם התחשבות מעולם**, לא במהלך תקופת הזרמת הכספים ולא עם סיום העסקתו של פינס. איש מהם גם לא ידע להסביר מדוע לא נערכה התחשבות, או את פשר הסכום שקיבל פינס מגן-רווה במסגרת החו"ז.

שניהם גם לא ידעו לומר, בחקירתם ביחידת יהלום בשנת 2012, מה גובה הסכום שקיבל פינס מגן-רווה במסגרת החו"ז. פינס סבר שמדובר בחצי מיליון עד מיליון \$ (ת/929 מיום 24.10.12 תמליל עמוד 22 שורה 23), ולא ידע אם גן-רווה הרוויחה או הפסידה במיזם (ת/926 שורה 224). בלולו העריך את הסכום ב-250,000 – 400,000 \$. כשהתברר לו הסכום האמיתי נדהם ואמר: **"...אני מרגיש ממש עגל**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ואני מבין אתכם... משהו נראה לי פה מסריח, משהו לא מסתדר לי פה... (ת/1082 מיום 21.10.12 שורה 112, ת/1254 עמוד 88 שורה 15).

עמדנו של בלולו כאילו היה "עגל", והובל בכחש בעניין סכומי החו"ז לפינס, אינה מתיישבת עם דברים שאמר פינס בחקירתו במשטרה, עת קשר בין ההלוואות שניתנו לו ללא הגבלה על-ידי בלולו, לבין אברג'יל. לטענתו, כשביקש כסף בלולו מעולם לא סרב, כי בלולו חבר של אברג'יל, ופינס לקח את ההלוואות מגן-רווה כדי לעזור לאברג'יל. ככל שהסכומים יעלו על המגיע לו על חשבון הרווחים, בלולו יתחשבן עם אברג'יל (ת/929 עמוד 91). אמירה זו מסבירה מדוע לא התחשבן בלולו עם פינס מעולם, שהרי הכספים נועדו לאברג'יל.

ז. גרסת בלולו בחקירתו בבית המשפט – בלולו לא הצליח ליישב את התמיהה. הוא אישר את גובה החו"ז וגם הסכים כי אין מדובר בהתנהלות אופיינית לו, אך טען כי לא היה מודע לגובה הסכומים עקב טרדות אחרות. הוא סבר כי מדובר בסכומים קטנים יותר של 600,000 או 700,000 ₪. אילו היה מודע היה עוצר זאת מיד (פרוטוקול עמודים 3482, 3387 ו-3489).

בהמשך טען בלולו, כי על פי ההסכם, פינס היה זכאי לשכר של 10,000 ₪ ו-10,000 ₪ נוספים לחודש כדמי מחייה (פינס טען לסכום הוצאות נמוך יותר של 7,000 ₪). עוד טען, כי בחישוב הכללי יש להביא בחשבון את ההפסדים מהקזינו, עליהם לא אמור פינס לשלם מכיסו. מדובר ב 6 מיליון ₪, 20% מהם עולים כדי 1.2 מיליון ₪, סכום שהוא: "...לא בשמיים, אנחנו לא רחוקים כל כך" (פרוטוקול עמודים 3471 - 3473).

איני מקבלת טענות אלה. לפינס לא הגיע סכום נוסף של 10,000 ₪ לחודש עבור הוצאות. הסכם ההעסקה של פינס קובע בסעיף 5.2.5, כי פינס יהיה זכאי להחזר הוצאות נסיעה ואש"ל כנגד קבלות. אשר לרווחי גן-רווה, טען בלולו לסכומים שונים בהזדמנויות שונות. בתחילת חקירתו הראשית טען שנותר מעסק הקזינו "חור" של 4.5 מיליון ₪ (לאחר שניסים זוהר החזיר 1.5 מיליון ₪): "...אם חב' גן רווה הרוויחה בעסקים שלה 1.5 מיליון ₪ חסר 3 מיליון ₪ בתזרים, את זה נתנה הרודיון כמעט מיליון ₪ ואת השאר אני השלמתי מהבית באופן אישי". דהיינו, כאן בלולו טוען לרווח של 1.5 מיליון ש"ח בלבד מהמיזמים (פרוטוקול עמוד 3384).

בחקירתו הנגדית מסר גרסה שונה. כאשר הוטחו בו המספרים, על מנת לנסות ולהגיע לשורת הרווח של גן-רווה מהמיזמים, ממנו היה אמור לגזור את 20 האחוזים המגיעים לפינס, השיב בלולו: "...אז לפי דעתי לא נשאר כלום מהפרויקט של בית יאיר" (פרוטוקול עמוד 3662).

אם המיזמים באילת לא הרוויחו, כיצד שילמה גן-רווה לפינס 1.6 מיליון ₪ על חשבון רווחים, ועוד מבלי לערוך כל חשבון, גם לא עם סיום העסקתו של פינס בגן-רווה? כל זאת בפרט נוכח התנהלותו של בלולו בכל תחום אחר, בקפדנות ותוך מעקב על כל סכום שיצא תחת ידו.

על כך אוסיף כי פינס כבר היה חייב כסף לבלולו מהלוואה קודמת שקיבל ממנו בסך 100,000 ₪ בשנת 2002 כשתכננו לפתוח מיזם בניה משותף. גם אותה אמור היה לפרוע בבוא היום (חקירת בלולו, פרוטוקול עמוד 3459, חקירת פינס, פרוטוקול עמודים 2434 - 2435).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ה. הותרת כספי החו"ז מחוץ לחשבון המשותף – להבדיל ממשכורתו, אותה הפקיד פינס לחשבונה של רעייתו (ששימש את שניהם), את השיקים של כספי החו"ז פרט פינס למזומן. הוא הסביר את הסיבה לכך: "את הציקים של המשיכות הפרטיות הללו לא הייתי מפקיד בחשבונה של אישתי חניטה כי זה לא שייך לה..." (חקירה במשטרה מיום 24.10.12 ת/927 שורות 78 - 79). פינס הוסיף, כי הוא מבקש שאשתו לא תדע על העברות הכספים לאברגיל, כי השתדל שלא להכניס אותה לסיפורי הכספים הללו. היא יודעת רק על החברות שיש לו עם אברגיל (שורות 318 - 320). גם אמירות אלה מלמדות שפינס לא ראה בכספי החו"ז כסף שלו. הרי את משכורתיו החודשיות הפקיד בחשבונה של רעייתו, ואת הכספים שלהם ניהלו בני הזוג בשיתוף מלא. והנה, כספים רבים שהם לכאורה חלק ממשכורתו של פינס, נותרו מחוץ לחשבון המשותף, וחניטה גם לא ידעה על קיומם. התנהלות זו מחזקת את המסקנה שפינס ראה בכספי החו"ז, כספים של אברגיל.

ו. אופי המשיכות – מעיון בחו"ז עולה, כי אין מדובר במשיכות תקופתיות הדרגתיות שהלכו והצטברו עד שהגיעו ל-1.6 מיליון ₪, אלא בהתנהלות תמוהה של משיכות והפקדות בסכומים גבוהים של מאות אלפי ש"ח. סך כל המשיכות עולה כדי 3.5 מיליון ₪ ולצידן הפקדות לא מוסברות. כך למשל, פינס החזיר במזומן, תוך שבוע ימים, סך 1.1 מיליון ₪ (26.9.10 ו-3.10.10). בלולו נחקר ארוכות בדבר הכניסות והיציאות הבלתי מוסברות של מאות אלפי ₪ מגן-רווה לפינס וחזרה, במזומן. הוא התפתל ארוכות, אך לא הצליח להסביר את פשר ההתנהלות יוצאת הדופן הזו, ורק אמר שפינס לקח הלוואות והחזיר אותן (פרוטוקול עמודים 3489, 3490).

גם פינס לא הצליח לשפוך אור על ההתנהלות הכספית התמוהה, ולהסביר מדוע משך מאות אלפי ₪ ובאליו נסיבות הסתובב כשבכיסו מיליון ₪, אך דבק בגרסה לפיה מדובר בכסף שלו ולא של בלולו (פרוטוקול עמודים 3193 - 3195).

150. העובדות הבאות: הזרמה של מיליוני ₪ על ידי בלולו לחו"ז של פינס, ללא הסבר סביר, ללא התחשבות במהלך עבודתו של פינס וגם לא בסיומה; השיקים מעולם לא הופקדו לחשבונו של פינס (חשבון רעייתו), אלא נפרטו למזומן; השיקים נועדו, ברובם המכריע, לצרכיו של אברגיל; התייחסותו של אברגיל אליהם כאל כספים שמגיעים לו בזכות ולא בחסד; כל אלה מביאים אותי למסקנה כי החו"ז של פינס שימש את בלולו כדי להעביר כספים מגן-רווה לאברגיל, בדיוק כפי שנעשה בעניין הרכב בליסינג וכלי הרכב השכורים.

כיסיו של פינס המלאים במזומן של גן-רווה, לאורך כל התקופה (נזכיר כי החו"ז החל ב-1/10 אבל ביתר פתיחה של כ-300,000 ₪ בחובה), יכולים להסביר תשלומים במזומן עליהם דובר לעיל, כמו התשלומים לחברת ההשכרה.

151. לחיזוק מסקנה זו אפנה לעדותו של א.א. (החל מעמוד 2370 לפרוטוקול). א.א. הוא עד מדינה בפרשיות אחרות. לגרסתו, היה חבר בארגון אברגיל ושותף צמוד של העברייין אכא לביצוע עבירות. את בלולו הכיר באמצעות אחיינו של אברגיל בסמוך לשנת 2010, עת חיפש אולם אירועים לחתונתו שלו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

במועד שאינו זכור לעד במדויק, בתקופה שבין 9/12 - 11/12 הגיע יחד עם אכא לשמעון בלולו, כדי לברר מדוע הפסיק בלולו להעביר לליאת אברג'יל **משכורת חודשית**, ולדרוש ממנו להמשיך לשלם. השיחה התנהלה ברחוב, מחוץ לאולם האירועים. השניים הסבירו לבלולו שלא מקובל שליאת תישאר בלי כסף, בעוד אברג'יל כלוא באמריקה. בלולו הסכים להמשיך להעביר את הכסף, אבל ביקש כי הסכום יופחת והכסף יועבר דרך צד שלישי. זאת על מנת לטשטש את העקבות, עקב החקירה המשטרתית שהתנהלה בעניינו והקפאת כספיו. סוכם כי הסכום יופחת ל-10,000 ₪ לחודש. בחקירה הנגדית הוסיף העד, כי נערכה פגישה נוספת עם בלולו, בה לא נכח, אלא המתין לאכא על אופנועו. איש הביניים שנבחר לצורך העברת הכסף, היה עמית טייב.

152. המאשימה הפנתה בסיכומיה לעובדות המחזקות את גרסת א.א. **ראשית**, לעיתוי הפגישה הנטענת, בשים לב למועד פתיחת החקירה בחודש 10/12, ביחד עם העובדה שהאיחור במשכורת היה בן חודש אחד (כטענת א.א. פרוטוקול עמוד 2374). תאריך הפגישה הנטען מתיישב עם הפסקת התשלומים, כתוצאה מפתיחת החקירה המשטרתית. **שנית**, לשיחת טלפון מיום 8.4.13 (שיחה 876) בין בלולו לליאת אברג'יל, ממנה עולה כי בלולו ממשיך במימון אברג'יל. ליאת אומרת לבלולו כי היא צריכה להפקיד כסף לעורכת-הדין, ובלולו משיב: "**בסדר...תתני לו, אני אראה אותך. יהיה בסדר...**". **שלישית**, לאגביות מסירת המידע הזה על ידי עד המדינה, במסגרת שיחת חולין עם החוקר.

153. עדות זו מטבע הדברים אינה בעלת משקל גבוה, בהיות העד עבריין, שבתקופה הרלוונטית גם היה משתמש כבד בסמים. יחד עם זאת, איני יכולה להתעלם ממנה, הן נוכח החיזוקים שפורטו לעיל, והן נוכח נסיבות מסירתה. א.א. סיפר את סיפור המעשה בשיחת חולין לחוקר המשטרה יובל רביבו, בעקבות כתבה באינטרנט על מימון ארגוני פשיעה, בפרט ארגון אברג'יל. לדברי א.א., אילו ידע כי אמירה זו תגרום לו להפליל את בלולו, סביר להניח שהיה נמנע ממנה (עמוד 2371). ראו גם עדותו של סנ"צ יובל רביבו עמ' 44 אשר הוביל את העבודה מול עד המדינה, המחזקת את אגביותה של השיחה (פרוטוקול עמוד 1099). על כן, עדות א.א. מהווה נדבך נוסף ומחזקת את המכלול.

154. לבסוף, אפנה לפרק החמישי לאישום הראשון ולטענות שאת חלקן קיבלתי, לפיהן הועברו לאברג'יל ולמקורביו כספים בדרכים שונות מגן-רווה.

אשר על כן, אני קובעת כי הוכח שאברג'יל היה נהנה ובעל שליטה בגן-רווה. אברג'יל כיוון את פעילות גן-רווה בנושאים מגוונים, וכן דרש וקיבל טובות הנאה מגן-רווה, אשר הוסו באופנים שפורטו לעיל.

לפיכך, כשנמנע בלולו מלמסור את שמו של אברג'יל כנהנה נוסף בחשבון גן-רווה, מסר מידע כוזב, במטרה שלא יהיה דיווח או כדי לגרום לדיווח לא נכון לפי סעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון. בכך התקיימו יסודות סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון כנגד בלולו, ואני מרשיעה אותו בסעיף זה. לאחר שקבעתי כי פינס לא היה בעלים בגן-רווה, לא חלה עליו חובת דיווח כאמור, ואני מזכה אותו מסעיף זה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

פרק שלישי – המיזמים באילת – חתימת החוזים בין גן-רווה לב. יאיר

155. פרק זה מתאר את ההתקשרות החוזית לבניית המיזמים באילת, במסגרתה נחתמו שני חוזים פאושליים בין ב. יאיר 333 לבין גן-רווה בתאריכים 10.12.07 ו-30.7.08 (להלן: "החוזים").
- על פי הנטען, דאג יאיר ביטון, כחלק מהקשר ולצורך קידומו, לכך שב. יאיר תתקשר בחוזים עם גן-רווה, באמצעות ב. יאיר 333. במסגרת המו"מ לכריתת החוזים, הציגה עצמה גן-רווה כקבלן רשום, כשהיא עושה שימוש במספר הקבלן האישי של פינס. זאת עשתה למרות שהקושרים ידעו כי מספר קבלן זה אינו תקף לגן-רווה, כי פינס הוא פושט רגל ולא יכול לשמש כקבלן או כבעל חברת בניה, וכי גן-רווה אינה חברה קבלנית ואינה מורשית לבצע עבודות בניה. ביטון גם לא יידע את ב. יאיר ומנהליה האחרים, בדבר התחייבותו לאברג'יל ומסירת המיזמים לגן-רווה כתוצאה ממנה.
- שווי החוזה לבניית מיזם 50 הדירות עמד על סך 25.2 מיליון ₪ ושווי החוזה לבניית 36 הדירות עמד על סך 16.45 מיליון ₪. סך הכל עמד שווי המיזמים על פי החוזים, על סך 41.65 מיליון ₪.
156. ביטון קידם וטיפח את ביצוע בניית המיזמים באמצעות גן-רווה, חרף מודעותו לאי כשירותה לשמש קבלן במיזם, בין היתר בדרכים הבאות:
- הורה על חתימת החוזים עם גן-רווה, מבלי לבחון את יכולת הביצוע שלה, את הסיווג הקבלני שלה, והאם עומדים מאחוריה אנשי מקצוע בעלי ניסיון מתאים.
 - ערב בפני האחראי על הליווי הבנקאי למקצועיותה של גן-רווה, והתחייב שבמקרה של אי ביצוע, הוא ידאג שב. יאיר תבצע את העבודות.
 - נמנע מלמסור לדירקטוריון ב. יאיר את מלוא הפרטים הידועים לו, בפרט את דבר מעורבותו של אברג'יל בגן-רווה. זאת עשה במטרה להטעות, וביודעו שעובדות אלה עלולות לפגוע פגיעה של ממש ביכולת קיום התחייבויותיה של גן-רווה כלפי ב. יאיר. בכך פעל במרמה כלפי יתר בעלי השליטה בב. יאיר, הדירקטוריון, בציבור מחזיקי האג"ח של החברה וציבור רוכשי הדירות במיזמים באילת. זאת עשה ביודעו כי ב. יאיר היא חברה ציבורית, וכי בעליה, הדירקטוריון, מחזיקי האג"ח ורוכשי הדירות, לא היו חותמים או מאשרים חתימה על חוזים אלה, לו ידעו את מלוא הפרטים.

לפיכך מייחסת המאשימה לנאשמים את העבירות הבאות:

ליאיר ביטון – עבירות לפי סעיף 424א(א)(1) ו-415 לחוק העונשין.

לפינס, בלולו, גן-רווה, ואברג'יל בשותפות עם יאיר ביטון – עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, בכך שקיבלו במרמה בנסיבות מחמירות, את הזכות לחתום על החוזים, לבצע את הבניה ולקבל את תמורתה.

הנסיבות המחמירות הן התחכום, המורכבות וההיקף הכספי הגבוה של החוזים. כמו כן, העובדה שבעקבות הסכמים אלה נבנו בנייני מגורים על ידי מי שאינו מוסמך לכך, תוך פגיעה בציבור רוכשי הדירות במיזמים. כן פגעה המרמה בציבור בעלי המניות ומחזיקי אג"ח בב. יאיר, שנתנו בה אמונם.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

האם הוכחה מעורבותו של יאיר ביטון בחתימת ההסכמים עם גן-רווה?

157. **זו השאלה המרכזית.** האם הוכחה המאשימה כי יאיר ביטון "דאג" (כאמור בסעיף 4 למבוא לכתב האישום) או "הורה" (כאמור בסעיף 13א) לאישום הראשון) לב. יאיר 333 להתקשר עם גן-רווה בהסכמים. **תשובה חיובית לשאלה תחזק את התשתית הראייתית לקשר הנטען.**
158. את מעורבותו של יאיר ביטון בחתימה על החוזים עם גן-רווה, מבקשת המאשימה להוכיח באמצעות הראיות הבאות: הקשר שהתקיים בין ביטון לאברג'יל בספטמבר, הבחירה בחברה חדשה ללא רישיון קבלן וללא ניסיון בתחום הבניה, מו"מ שהתנהל למראית עין, כולל הסכמות למראית עין על המחיר, הסכם המכיל עובדות לא נכונות, הכחשתו של יאיר ביטון את קשריו של אברג'יל עם גן-רווה, כולל בפני נציגי הבנק המלווה ומנכ"ל ב. יאיר, וגרסאות סותרות שמסרו הנאשמים בדבר הקשר הראשוני עם יאיר ביטון ועם ב. יאיר.
159. **עיינתי בראיות אליהן הפנתה המאשימה, ובאתי לכלל מסקנה כי המאשימה לא הרימה את הנטל המוטל עליה, להוכיח שיאיר ביטון עמד מאחורי חתימת ההסכמים עם גן-רווה, וגרם לכך שב. יאיר 333 תמסור את בניית המיזמים באילת לגן-רווה.**
- הראיות העיקריות הן עדויות עדי תביעה הקשורים לחתימת ההסכמים, כולל מנכ"ל ב. יאיר, ב. יאיר 333 ובכירים נוספים, עובדי הבנק המלווה והשמאים. אראה כי כל טענות התביעה שפורטו לעיל, נסתרו על ידי עדיה שלה.
160. **הראיה המרכזית היא עדותו של יורם ביטון (ע/101),** מנכ"ל ב. יאיר 333 ואחיו של יאיר ביטון. יורם ביטון זומן על ידי המאשימה כעד תביעה, והודעותיו במשטרה הוגשו בהסכמה חלף חקירה ראשית **(ת/1438-1456).** לגרסתו, בחר בגן-רווה כיון שנתנה את ההצעה הזולה ביותר **(ת/1438 שורה 32).** הוא עצמו ניהל את המו"מ מול פינס, ובסיומו חתם בשם ב. יאיר 333 על ההסכמים עם גן-רווה. יורם ביטון כפר מכל וכל בטענה שאחיו יאיר גרם לו להתקשר בעסקה עם גן-רווה. הוא אף טען, כי למיטב ידיעתו אחיו לא ידע על כך בהתחלה: **"יאיר לא הכתיב לי אותו ויאיר לא הביא אותו ולא הייתי צריך לאשר אותו בשביל יאיר ולא כלום, יאיר לא ידע ממנו בהתחלה. מי שהביא אותו זה אני. אני אני בדקתי עליו אני סגרתי אותו אני הכל אני חתמתי אותו הסכם ורק אחר כך יאיר התחבר..." (ת/1453 עמודים 69-70).** יורם ביטון עמד על גרסתו גם בחקירתו בבית המשפט (פרוטוקול מיום 16.1.18).
- בהתייחס להצעות המחיר שקיבל טרם החתימה, אישר יורם ביטון כי הצעת גן-רווה הייתה הזולה מכולן. הוא התקשר עמה כי ראה בכך החלטה עסקית נכונה. יורם ביטון אף אישר בחקירתו, כי הסיווג הקבלני של הקבלן לא היה חשוב לב. יאיר 333, מאחר והיא הקבלן המבצע שעמד מול היזם. היה גם ברור לו שלגן-רווה אין סיווג קבלני, בהיותה חברה חדשה. הוא אישר כי במסגרת המו"מ קיבל בחזרה הערה בכתב יד על החוזה, שבמקום שהקבלן יצהיר שהוא קבלן רשום, יאמר שהוא מעסיק קבלן רשום. השינוי הזה נעשה במסגרת המו"מ מולו.
161. המאשימה ביקשה לחלוק על גרסת יורם ביטון, וטענה בסיכומיה כי זומן כעד תביעה בשל היותו עד מהותי, אך עדותו אינה נקייה מספקות. המאשימה עתרה לבחון אותה בזהירות, בשים לב למגמה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

הברורה, לשיטתה, של ריצוי באי כוח ההגנה. עוד נטען, כי בהתייחסותו להתנהגות של יאיר ביטון או לכשלים של ב. יאיר, גרסתו של יורם ביטון אינה שלמה ורצופה סתירות. כך למשל, לא זכר כיצד נוצר הקשר עם פינס, לא ידע מדוע מספר הקבלן של פינס מופיע על החוזה, ולא זכר האם היה מודע לכך שפינס פושט רגל.

162. **לא אוכל לקבל טענות אלה.** יורם ביטון הוא עד תביעה. הודעותיו הוגשו בהסכמה על ידי המאשימה ומכאן שהיא מסכימה לתוכן. אף לא הובעה הסתייגות מהן בדיון. גם במהלך עדותו, העד לא הביע עוינות כלשהי לתביעה ולא התבקשתי להכריז עליו עד עוין. לכן, לא יתכן שהתביעה תעתור עתה להטיל ספק בעדותו. אכן, מדובר בעד מרכזי. גם השאלה מי החליט לבחור בגן-רווה, יורם או יאיר ביטון, היא שאלה קרדינלית בתיק, בהיות התשובה לה אחד מיסודות הקשר הנטען. על כן לא ברור כיצד, מקום בו מקבלת התביעה את גרסת יורם ביטון, היא עומדת על טענותיה בכל השאלות המהותיות. כך לגבי השאלה מי יזם את ההתקשרות עם גן-רווה, הוא או יאיר ביטון, כך לגבי שאלת החשיבות שייחסה ב. יאיר לסיווג הקבלני, וכך לגבי טענתה כי יורם ביטון לא ידע שלגן-רווה אין סיווג ראוי. טענות אלה עומדות בניגוד לגרסתו. אם סבורה המאשימה כי הוא משקר, וכי אחיו יאיר ביטון גרם לו להתקשר בחוזים עם גן-רווה, מדוע הגישה את הודעותיו ללא כל הסתייגות?

163. גרסתו המזכה של יורם ביטון נתמכת בראיות חיצוניות של עדי תביעה נוספים. **המו"מ שהתקיים לכאורה למראית עין** - הוגשו לעיוני הצעות מחיר (נ/134), אשר התקבלו על ידי ב. יאיר 333 בקשר עם המיזם באילת. הצעתה של גן-רווה הייתה הזולה מכולן.

מודעותה של ב. יאיר 333 להעדר סיווג קבלני לגן-רווה – בהסכם **ת/1078** נאמר בהואיל השישי, כי הקבלן מצהיר כי הוא קבלן רשום ומורשה לביצוע העבודות נושא ההסכם. בסעיף 4.1 נאמר כי הוא מעסיק קבלן רשום. על סתירה לכאורה זו בין שני הסעיפים, מבססת המאשימה את טענת ההטעיה.

164. גרסת יורם ביטון, לפיה לא רומה, כי ידע שגן-רווה אינה בעלת סיווג קבלני בהיותה חברה חדשה, מקבלת חיזוק בעדותו של **עו"ד עופר רייסנר (ע/4)** אשר ייצג את גן-רווה במו"מ עם ב. יאיר 333. עו"ד רייסנר טען כי ביקש לשנות את המבוא בפתח החוזה בעניין הסיווג. בסופו של יום הוסכם כי יתוקן סעיף 4.1 להסכם, אשר קבע במקור שהקבלן הוא קבלן רשום, ובמקומו יאמר שהקבלן מצהיר שהוא מעסיק קבלן רשום בסיווג ג/2. במבוא להסכם נרשם מספר הקבלן הרשום של ניסים פינס (רישיון הקבלן שלו נשלל רק בשנת 2009). באופן זה הפך מספרו של פינס לחלק מהגדרת הקבלן ובכך נחסכו שינויים נוספים בכל ההסכם. חברת ב. יאיר 333 ביצעה את השינויים בהסכם, אחרי שהסביר את המצב לנציגיה והודיע להם את זהות הקבלן הרשום, שאף ניתנת לבדיקה על פי המספר.

אני מקבלת טענה זו. שני הצדדים היו מיוצגים, סעיף 4.1 ברור וניתן היה לבדוק בנקל מי עומד מאחורי מספר הקבלן במבוא לחוזה. בנסיבות אלה מצטרפת גרסתו של עו"ד רייסנר לגרסת יורם ביטון, לפיה הדברים היו מונחים על השולחן ולא הייתה כל הטעיה.

165. **החשיבות שייחסה ב. יאיר 333 להיותו של הקבלן בעל סיווג קבלני מתאים** - טענתו של יורם ביטון כי לא ייחס חשיבות לסיווג הקבלני, מקבלת חיזוק בהסכם שהוצג בפניי, בין ב. יאיר 333 לאסתר אלון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

(נ/110), בתו של הקבלן א. צפריר, שנחתם לאחר עזיבת גן-רווה את האתר. גם בהסכם זה מצהיר הקבלן כי הוא מוסמך ורשום. יורם ביטון אישר בחקירתו כי אסתר אלון אינה קבלן בניין. אביה א. צפריר עומד מאחורי העסקה ומנהל כך את עסקיו, על רקע הסתבכות כספית. ביטון אישר כי תנאי זה נרשם כדי להעביר אחריות לקבלן, אולם בפועל אין לו השפעה על השיקול עם מי להתקשר. העובדה שב. יאיר 333 התקשרה בחוזה בו מופיע סעיף זהה בשנת 2013, וגם אז לא התעניינה בסיווג הקבלני, מחזקת את גרסת יורם ביטון, ועומדת בניגוד לתזה של התביעה.

166. שמאי הבנק **המהנדס אביב גלעד עת/70** בדו"ח האפס שלו **ת/596** (סעיף 6 לנספח א'), כתב כי שיטת הביצוע היא "ביצוע עצמי עם קבלני משנה". הוא הסביר בחקירתו כי ראה בב. יאיר 333 את הקבלן הראשי, ובגן-רווה את קבלן המשנה. הפרויקט עמד בתנאי ההיתר ואם היה מוצא חריגות מהיתר הבניה, היה מציין זאת (פרוטוקול עמוד 1637).

זאת ועוד, הסיווג הנדרש לביצוע העבודות במיזם, גבוה יותר מהסיווג של פינס שנרשם בהסכם (ג/2). גם מטעם זה לא סביר שב. יאיר 333 הוטעתה, שכן אילו הייתה זקוקה לקבלן בעל סיווג קבלני לצורך בניית המיזם, לא הייתה מתקשרת בחוזה שבו הוצהר כי הסיווג הקבלני נמוך מהנדרש.

167. **מעורבות דירקטוריון ב. יאיר בחוזים שנחתמו עם קבלני משנה** - התביעה טענה כי כל בעלי התפקידים בחברת ב. יאיר, כולל היועץ המשפטי, המנכ"ל והדירקטורים, ואפילו יאיר ביטון עצמו, ראו בבניה שלא באמצעות קבלן רשום כשל של ממש, או לפחות מצב בעייתי הדורש חוות דעת משפטית. על כן הסתיר יאיר ביטון עובדה זו מדירקטוריון החברה. אילו היה נודע על כך לדירקטוריון, לא היו נחתמים החוזים עם גן-רווה.

גם טענה זו איננה מקבלת. אין חולק שהיזם חייב להעסיק קבלן רשום ובניה בלעדיו אינה חוקית. אלא שהקבלן הרשום הייתה ב. יאיר 333, כפי שגם טען יורם ביטון. אשר לקבלני המשנה עמם התקשרה ב. יאיר 333, שמענו מהעדים הרלוונטיים כי הדירקטוריון לא עסק באישור קבלני משנה ומכאן גם שלא בדק את סיווגם הקבלני. הדברים עולים הן מהחוזה הנ"ל עם אסתר אלון, והן מעדויות מנהלי ב. יאיר. ראו למשל עדותו של **עת/30** מנכ"ל ב. יאיר **אייל הנדלר**, לפיה בחירת קבלן משנה אינה החלטה שבאה בפני הדירקטוריון (פרוטוקול עמוד 1013). ראו גם הודעתו של **עו"ד איתם לוטן (ת/649)**, ששימש כיועץ משפטי פנימי של ב. יאיר. העד אישר בהודעתו כי בחירת קבלנים מבצעים אינה באחריות המחלקה המשפטית, אלא נעשית על ידי חברת הביצוע ב. יאיר 333, שאין לה חובות כלפי חברת ב. יאיר בנושא בחירת הקבלן המבצע (שורות 3 - 6). החוזים עם הקבלנים המבצעים אף לא אמורים לעבור לוועדת הביקורת של הדירקטוריון (שורות 22 - 24). הדירקטוריון עודכן בדבר הוצאת גן-רווה מהשטח והצפי להפסד במיזם (168 - 171). ראו גם עדותו של **עת/93** **ניר יחזקאלי** לפיה נוסח החוזה עם קבלני המשנה הוא סטנדרטי, ונאמר בו שעל הקבלן להיות רשום. במסגרת משא ומתן ניתן לשנות בו נתונים כאלה או אחרים (פרוטוקול מיום 2.1.18 עמוד 2123). **עת/57** גב' **בלה אבגוסטובסקי** סמנכ"לית הכספים בב. יאיר, הסבירה כי ב. יאיר 333 הייתה הקבלן המרכזי, ולכן התקשרות עם חברה ללא סיווג קבלני אינה מפרה את החוק, מה גם שמאחורי החברה יתכן ועומדים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

- אנשי מקצוע (פרוטוקול עמוד 1318, ת/951 גיליונות 6 - 9). על כן, עדי התביעה היו מאוחדים בדעתם כי אין לדירקטוריון עניין באישור חוזים עם קבלני משנה, אשר גם לא נדרשים להיות קבלנים מורשים.
168. **טיוטות החוזים כמעידות על ניהול מו"מ פיקטיבי בין גן-רווה לב. יאיר 333** - הצעת המחיר שנתנה גן-רווה לב. יאיר 333 הייתה 30.8 מיליון ₪ (נ/123). סכום זה הוגדל, לטענת המאשימה, ביוזמת ב. יאיר 333, ל- 38.25 מיליון ₪ (טיוטה נ/137 נספח ג' עמוד 28) והועמד סופית על סך 25.2 מיליון ₪ בהסכם הסופי. המאשימה תוהה מדוע "התנדבה" ב. יאיר לשלם סכום העולה על הצעת המחיר? מדוע סירבה לכך גן-רווה? בסופו של יום, מדוע נקבע סכום נמוך של 25.2 מיליון ₪? לשיטתה, המסקנה המתבקשת היא כי הצדדים לא רצו לכתוב בחוזה סכום גבוה שהיה הופך את המיזם להפסדי, מונע ליווי של הבנק ומצריך דיווח לדירקטוריון ולבורסה על הפסדים. אלא שבסופו של יום, הסכום הגבוה שנרשם תחילה, הוא הסכום האמיתי ששולם לגן-רווה ולקבלני המשנה שלה, עובדה המחזקת את טענת המאשימה למו"מ פיקטיבי. ב"כ המאשימה טוענים גם כי העותק הראשון הכולל תיקונים שהוצעו על ידי עו"ד רייסנר (נ/136), מגלה כי כל הערותיו (למעט אחת) לא יושמו, עורכי-הדין מטעם הצדדים לא היו מעורבים בחתימת ההסכם וגרסאות המעורבים בנושא אינן ברורות דיין.
169. ההגנה טענה מנגד, כי הסכום של 38 מיליון ₪ שהופיע באחת מטיטות החוזה, לא היה חלק מהמו"מ עם גן-רווה, אלא שריד שנותר ממו"מ שערכה ב. יאיר 333 עם קבלן אחר בשם גדעון חוג'ה, בעלים של חברת מבנה חלומות, בנוגע למיזם אחר במעלה אדומים. לבד מהמחיר, נותרו שרידים נוספים בטיטות החוזה, עקב טעות, עד לנוסח הסופי. לצורך כך זימנה ההגנה לעדות את ע/7 גדעון חוג'ה הבעלים של חברת מבנה חלומות.
170. **איני מקבלת את הטענה כי טיוטות החוזים מלמדות על ניהולו של משא ומתן למראית עין.** ראשית, טענה זו אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם התזה לפיה יורם ביטון לא היה חלק מהקשר הפלילי, אלא הובל באופן כלשהו על ידי יאיר ביטון, לחתום על ההסכמים עם גן-רווה (הצהרת המאשימה מעמוד 33 לפרוטוקול). אין חולק כי יורם ביטון הוא זה שניהל את המו"מ מטעם ב. יאיר 333, ואין גם חולק כי לא עשה זאת למראית עין, שאם לא כן היה יושב על ספסל הנאשמים, או למצער הודעותיו בעניין זה לא היו מוגשות בהסכמה.
- עדותו של עו"ד רייסנר מחזקת את גרסת יורם ביטון, לפיה קיבל הצעות מחיר ממספר קבלנים (נ/134). עו"ד רייסנר אף אישר כי יורם ביטון דחה את מרבית הערותיו על טיוטת ההסכם (נ/136) תוך ניהול משא ומתן נוקשה מולם מטעם ב. יאיר (פרוטוקול עמודים 3738, 3739, 3742).
- הטענה לגופה גם אינה מתיישבת עם ההיגיון. אם ביקש מאן דהוא לנהל מו"מ למראית עין, מדוע ירשום על גבי אחת הטיטות סכום מופרז, אשר לא הוצע מלכתחילה וגם לא נקבע על ידי הצדדים בסופו של יום? איזו מראית עין משרתת פעולה כזו? טענת ההגנה, לפיה מדובר בנתונים שנותרו על הטיטה ממסמך קודם, אינה מנותקת ממצאיאות חיינו, בפרט נוכח העובדה שנותרו על מסמך הטיטה פרטים נוספים המלמדים על כך שהיא שריד למסמך קודם. למשל בעמוד 23 לטיטה, מצוין שם המיזם כ"מבנה חלומות" ובסעיף 5.4 שבעמוד 6 לטיטה, מתחייב הקבלן להעסיק עובדים המורשים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

לעבוד במעלה אדומים. העובדה שהמדד שנרשם הוא מדד 9/2007 בעוד שמזם מבנה חלומות 140 נבנה בשנת 2006, אינה מפריכה את הסבריה של ההגנה, שהרי חלקים בהסכם כן עברו שינויים ולא כולו נגרר מההסכם הקודם. טענת ההגנה גם מתיישבת עם גרסת יורם ביטון, לפיה מדובר בהסכם סטנדרטי אשר נשלח לכל הקבלנים לצרכי ניהול משא ומתן, ועליו נעשות ההתאמות הנדרשות לכל מיזם. יורם ביטון גם טען, כי ככלל אינו מערב עורכי-דין בחתימה על חוזים עם קבלנים וכך היה גם בעת המשא ומתן מול פינס (פרוטוקול מיום 16.1.18 עמוד 2040, ת/1441 תמליל 19.5.14 עמוד 64 שורות 17-23).

171. **ערבותו של יאיר ביטון בפני האחראי על הליווי הבנקאי** - הטענה לפיה הערבות מלמדת על הקשר שלו לגן-רווה, תידון בהמשך. בשלב זה אומר, כי אין בטענה זו כדי לסייע בבחינת ההתקשרות החוזית, היות והשיחה הנטענת עם נציג הבנק התקיימה אחרי חתימת החוזים, ולכן אין היא מפריכה את כל שנאמר לעיל (מדובר בשיחה של ביטון עם ע/67 דוד אביטל ראש ענף יזמות נדל"ן באזור ירושלים והדרום בבנק לאומי. העד העלה חששות בנוגע לגן-רווה וביטון השיב כי הוא מכיר את החברה, ואם יהיו בעיות יסיים את המיזם באמצעות ב. יאיר 333 (פרוטוקול עמוד 1507). ראו גם מכתבו של ניר יחזקאלי, שאין טענה כי היה שותף לקשר, לבנק מזרחי מיום 17.5.09 (ת/471). מר יחזקאלי אישר את הפער בין התשלומים בפועל לבין אישור השמאי, והביע ביטחון ביכולתו של הקבלן להשלים את הפרויקט.

172. **סיכום עד כאן - לא הוכח שיאיר ביטון "דאג" או "הורה" ליורם ביטון או לב. יאיר 333 להתקשר עם גן-רווה בהסכמים נושא האישום.** גם לא הוכח שהמו"מ היה למראית עין, או כי היה נגוע בהטעיה כלשהי מצד גן-רווה. הוכח כי הסיווג הקבלני לא היה רלוונטי לב. יאיר 333, בהיותה הקבלן המבצע ואוחזת בסיווג הולם. ממילא הסיווג שנרשם בחוזה אינו מספיק לביצוע העבודות נושא החוזים. אני מקבלת את הטענה כי יורם ביטון ידע שחברת גן-רווה אינה קבלן רשום, בהיותה חברה חדשה, אולם לא הייתה לכך כל משמעות מבחינתו. אין גם משמעות בנסיבות העניין, להיותו של פינס הקבלן הרשום ולא גן-רווה. ב. יאיר יכולה הייתה לברר את פרטיו של הקבלן הרשום בנקל. אשר לשאלה אם הייתה גן-רווה רשאית לציין את שמו של פינס כקבלן רשום, למרות שהסיווג הקבלני נשלל ממנו עקב הליכי פשיטת הרגל שננקטו נגדו, בעניין זה ראו החלטתי נושא האישום השני, לפיה לפינס נודע על דבר נקיטת הליכי פשיטת רגל נגדו, לאחר חתימת ההסכמים עם ב. יאיר.

173. **אשר על כן, המאשימה לא הוכיחה את המרמה הנטענת בסעיף 10(ג) לאישום הראשון. לא הוכח כי גן-רווה קיבלה במרמה את הזכות לחתום על חוזה הבניה, ולכן לא הוכחו יסודות סעיף 415 לחוק העונשין.**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

מה ידע יאיר ביטון על מעורבותו של אברג'יל בגן-רווה והאם קמה לו חובת דיווח לדירקטוריון?

174. לאחר שקבעתי כי לא הוכח שיאיר ביטון היה מעורב במו"מ שבין גן-רווה לב. יאיר וכי המו"מ לא היה נגוע בהטעיה, נותר לשאול מה ידע יאיר ביטון על מעורבותו של אברג'יל בגן-רווה, והאם חלה עליו חובת דיווח לדירקטוריון? בתוך כך יש גם לשאול, האם סבר כי גן-רווה פועלת בחוסר מקצועיות ולמרות זאת המשיך להעסיקה וגם ערב לכשירותה, כל זאת על רקע מעורבותו של אברג'יל? בסופו של יום דחיתי את טענת המאשימה, לפיה רקם ביטון קשר פלילי עם אברג'יל, פינס ובלולו, לרמות את ב. יאיר ולמסור לגן-רווה במרמה עבודות בהן אינה מיומנת, ובאופן זה להוציא במרמה כספים מב. יאיר ולהעבירם לאברג'יל. חלק זה של כתב האישום לא הוכח כדבעי, כפי שהראיתי עד כה, ואוסיף ואראה בהמשך. בסופו של ההליך נותרנו עם חשדות בלבד.

175. יחד עם זאת, הובאו ראיות מספקות כדי לקבוע כי ביטון היה מודע למעמדו של אברג'יל בגן-רווה. הוא היה מודע לכך שלאברג'יל עניין בגן-רווה, לכך שהוא מוביל מהלכים מטעמה, ולכך שאנשיו של אברג'יל שולטים בה ומנהלים אותה. אנמק להלן קביעה זו, ואפתח בסקירת שיחות הטלפון המואזנות הרלוונטיות.

האירועים שסבבו את ביצוע התשלום הראשון

176. ציינתי לעיל כי התשלום הראשון שעמדה ב. יאיר לשלם לגן-רווה לווה בדרישה. מכתב הדרישה לתשלום הראשון הוצא ביום 31.1.08 (מסמך 1308 מתוך ת/887). ביום 14.2.08, אחרי ביקור באתר, הודיע יורם ביטון לפינס, שלא יאשר לתשלום את מלוא הסכום המבוקש (ראה דיון לעיל בשיחה מספר 1532 בה מתייעץ פינס עם אברג'יל מה להשיב ליורם ביטון ומספר לו כמה כעס בלולו על כך). ביום 17.2.08 בשעה 11:57 הודפס החשבון הראשון של ב. יאיר, בהתאם למכתב הדרישה (מסמך 1306 מת/887). החשבון עמד על סך 790,942 ₪ (ביצוע בפועל ע"ס 1,001,952 ₪ בקיזוז ערבויות ועלויות באתר). חברת ב. יאיר הנפיקה שיק ע"ס 775,123 ₪ (לאחר ניכוי מס במקור) לתאריך 15.4.08.

כעבור חמש שעות, בשעה 16:51 הודפס החשבון מחדש. בחשבון החדש לא קוזזו עלויות האתר, הסכום לתשלום היה 926,352 ₪, ועל החשבון נכתב "ע"פ בקשת יאיר". בהתאם לכך, הונפקו שני שיקים חדשים לחודש פברואר בסכום כולל של 926,352 ₪ (מסמך 1301 מתוך ת/887).

177. נעיין בשיחות שקיימו המעורבים בתוך לוח הזמנים הזה, דהיינו אחרי 31.1.08 יום הוצאת מכתב הדרישה ועד אישור התשלום השני.

שיחה 1532 מיום 14.2.08 שעה 18:27 בין אברג'יל לפינס – על שיחה זו כבר הרחבתי את הדיבור, בדיון בקשר שבין אברג'יל לבין גן-רווה. היא התקיימה מיד לאחר שיורם ביטון הודיע לפינס כי ישלם פחות מהמובטח. הדגשתי גם את בקשתו של פינס מאברג'יל להורות לו כיצד לנהוג, בסיטואציה שבה נטה פינס לקבל את הדין ואילו בלולו כעס מאד על הפרת הסיכומים. בלולו אף חשב לפוצץ את העסקה, אך הורה לפינס לבקש הנחיות מאברג'יל כיצד לנהוג מול יורם ביטון.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

שיחות 1552, 1599 ו-1701 עוסקות בתיאומים בעניין הבאת השעון, התקיימו בימים 14.2.08 ו-15.2.08. ביום 16.2.08 השעון כבר היה בידיו של אברג'יל.

שיחה 1786 מיום 17.2.08 שעה 16.25 - 16.30 – שיחה שהתקיימה למחרת מתן השעון ועשרים דקות לפני הוצאת השיק המתקן. במועד זה ביקר פינס במשרדי ב. יאיר, אצל יאיר ביטון, כדי לנסות לשנות את רוע הגזירה. פינס פגש במשרדו של יאיר ביטון את פישק'ה, אייבי אברג'יל ושמעון עמר (המכונה: "פונטיאק"). במהלך הפגישה התקשר אברג'יל לפישק'ה ובאמצעות הטלפון שלו שוחח עם כל אחד מהנוכחים, כולל עם יאיר ביטון, שקיבל ממנו אמש שעון יקר ערך. תשומת הלב גם לכך שעיתוי השיחה הוא בדיוק ברווח הזמנים שבין הוצאת שני השיקים.

כך נשמעו אברג'יל וביטון:

"...יאיר: נשמה שלי.

יצחק: אח שלי הגדול... אח שלי הגדול... מה נשמע נשמה שלי?

יאיר: חולה עליך

יצחק: אמרתי לפונטיאק שמע שלא תעשה לי טובה אל תביא לו קליינטים אל תביא לו שום דבר. תעשה לי (לא ברור) באופן אישי אל תתקשר לבן אדם הזה יותר.... אין מה להתקשר לבן אדם הזה יותר תעזוב את הבן אדם הזה.

יאיר: נשמה שלי

יצחק: אין בעיה

יאיר: נשמה שלי אתה יודע מה כל הלילה לא ישנתי מהתרגשות תאמין לי

יצחק: לאא...

יאיר: אתה לא מאמין נשבע לך בילדים שלי לא התרגשתי בחיים שלי

יצחק: ואני אמרתי מה אני יביא לו דבר ככה שמתאים לו.

יאיר: אני אוהב אותך אהבת נפש

יצחק: אני מת עליך אני מת עליך מה שלומך הכל בסדר?...?"

בהמשך מדבר אברג'יל גם עם פישק'ה:

פישק'ה: הוא עשה לו עוד הנחה לאחיד של עוד שמונים ומשהו אלף שקל

יצחק: למה למה כל השטויות האלה

פישק'ה: חאלס, נו הוא הרגיש

יצחק: למה, למה אני מרגיש מנ...למה אני צריך להרגיש מניאק?

פישק'ה: למה מניאק זה בסדר....

יצחק: אוקי אז...תגיד לו שיש לו (לא ברור) שעון לאשתו.

פישק'ה: לאא...לאא... נשמה הכל בסדר.

יצחק: עזוב אני לא אתן לו שיפגע...למה שיפגע..."

178. פינס אישר בחקירתו את מהלך העניינים שתואר לעיל (פרוטוקול עמודים 2805 - 2807).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

179. **בחקירתו של ביטון במשטרה** מיום 27.5.14 (ת/1210) הוצג בפניו תמליל השיחה, אך הוא דבק בגרסה לפיה אינו זוכר כי שוחח עם אברג'יל (עמוד 150), ואין לו היכרות מיוחדת או קשרים עסקיים עמו (עמודים 156 - 158). בבית המשפט סיפר ביטון, שערב אחד טייל בשכונה עם הכלב, ופישק'ה, המתגורר בשכנות אליו, התקשר והזמין אותו לביתו להגיד שלום למישהו. בביתו של פישק'ה פגש את אברג'יל, שנתן לו שעון במתנה. הוא הודה לו ומיהר לשוב לביתו. את השעון השאיר אצל פישק'ה, כדי שאשתו לא תחשוד. למחרת נפגש ביטון עם שמעון עמר, אייבי אברג'יל ופישק'ה בעניין העברת דירה משמעון עמר לאייבי אברג'יל. הוא טיפל בנושא באופן פורמאלי, תוך שיתוף אנשי הכספים והיועמ"ש של החברה (פרוטוקול עמודים 3974 - 3978). בחקירתו הנגדית עמד על כך שלא הוסברה לו סיבת המתנה והוא גם לא שאל. לא נאמר לו שהמתנה היא גם מבלולו ופינס. לדבריו, קשר בראשו בין מתן השעון לבין הפגישה שנקבעה למחרת, בעניין אחיו של אברג'יל, שביקש להעביר דירה שרכש בב. יאיר על שם פונטיאק, וראה בכך אות תודה על עזרתו (פרוטוקול מתאריך 22.12.19 עמודים 4614 - 4616).

אני מתקשה לקבל גרסה זו של ביטון, לפיה לא ידע מדוע קיבל את השעון מאברג'יל, בהינתן שגם לשיטתו ידע שמדובר בשעון יקר ערך. קשה להאמין כי אדם המקבל מתנה ששוויה לפחות 100,000 ₪ (לדברי אברג'יל אפילו יותר) מעבריו מוכר הידוע כראש ארגון פשיעה, לא יודע מה מטרת המתנה. זאת בפרט נוכח דבריו של אברג'יל לבלולו, עובר למתן השעון, כי הוא מתכוון לומר לביטון כי השעון לא רק ממנו, אלא גם מבלולו ופינס. זאת גם נוכח האמור בשיחה מספר 1819, שתידון מיד, בה דיווח אברג'יל לפינס, כי אמר לביטון שגם אם יצא וגם אם לא יצא **"...לא משנה מה, מה יהיה בינינו, זה מגיע לך...מכל הלב, ממני"**. טענת ביטון, כי היחסים בינו לבין אברג'יל היו יחסי "שלום שלום" היא טענה מוקשית, הן בשל המתנה היקרה שאברג'יל מצא לנכון לתת לו, והן נוכח הצהרות האהבה שהצהיר ביטון בפני אברג'יל, שגם אם נניח שלא שיקפו רגש אותנטי, לבטח שיקפו היכרות העולה על "שלום שלום", כנטען. עוד אתקשה לקבל את הערכתו של יאיר ביטון, לפיה השעון ניתן כאות תודה עבור קידום העסקה בין אחיו של אברג'יל, אייבי עם שמעון עמר, שהייתה עסקה פשוטה להעברת דירה שכבר נמכרה, ולא הצדיקה מתנה כה יקרה.

180. **שיחות 1816 מיום 17.2.08 בשעה 17.14 - 17.18 - כחצי שעה לאחר הוצאת השיק המתקן** פינס מספר לאברג'יל שישב עם יאיר ביטון, וביטון אישר לו את הסכומים שאחיו קיזז לו מהחשבון הראשון. לא זו בלבד, אלא שיאיר ביטון גם זכר שזה היה הסיכום המקורי עם גן-רווה: **"יצאתי ממנו, הוא הכין לי מה שדיברנו, אומר שהוא בעצמו זוכר שסוכם ככה...שאני מקבל את הראשונים כמו ש...אמרתי...סגר לי כמו שצריך....החדש הוא השלים לי את זה למה שרציתי...בהפרש של הראשונים (לא ברור) הוא אמר שזה מה שסיכמנו זאת אומרת, כמו שסיכם עם אה...שהיה אצלך חבר שלו, שבא אלינו לערד?"**.

פינס עומת עם הדברים בחקירתו, ונשאל כיצד יאיר ביטון, שרק הרגע נכנס לתמונה כדי לפתור בעיה ספציפית, מדבר על הסיכום המקורי? לפינס לא הייתה תשובה (פרוטוקול עמוד 2828). השאלה מיהו אותו חבר שביקר את אברג'יל בערד וסיכם נושא זה בשמו של יאיר ביטון, נדונה באריכות בחקירתו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

הראשית של פינס. אחרי התפתלויות רבות, היה פינס מוכן להודות שככל הנראה מדובר בפישקה (פרוטוקול עמודים 2581 - 2585).

התייחסתי לעיל לניסיונותיו של אברג'יל לקשור באמצעות פישקה קשרים עסקיים עם ביטון. והנה, לבסוף הגיע פישקה לביתו של אברג'יל וסוכמו דברים בקשר לעסקה. שיחה זו מחזקת את המסקנה בדבר ידיעתו של ביטון על דבר מעורבותו של אברג'יל בגן-רווה.

181. בהמשך, מספר פינס לאברג'יל מה אמר לו ביטון על המתנה שקיבל מאברג'יל יום קודם: **"הוא אומר לי שאתמול, נכון הוא היה איתך? ...ואחרי זה הוא יצא החוצה...הוא בכה. הוא אמר לי ניסים יצאתי, התחלתי לבכות. אם יש לי חברים כאלה מה עוד אני צריך? זה נותן לי כוח להילחם בכל העולם...אתה פשוט, אני לא יכול לתאר לך כמה הוא התרגש! הוא דיבר איתי ואני רואה את העיניים שלו מתמלאות...עשה לי צמרמורת...הוא עד עכשיו.. וכל מי שנכנס אליו...כל מי שנכנס אליו, הוא אומר אני עד עכשיו מתרגש"**.

(השיחה הקודמת מתנתקת והצדדים ממשיכים) שיחה 1819 מיום 17.2.08 בשעה 17.19 – אברג'יל מספר לפינס: **"אז אמרתי לו, אם זה יצא לא יצא...לא משנה מה, מה יהיה בינינו, זה מגיע לך...מכל הלב, ממני"**, ופינס משיב לו: **"אהה, הוא לקח את זה ברמות...מה אני יגיד לך יצחק?"** גם שיח זה מצביע על הקשר בין יאיר ביטון לאברג'יל ולמיזם. אמנם יאיר ביטון אינו שותף לשיחה, אברג'יל שתק בבית המשפט, ופינס טען שאינו יודע על מה ולמה ניתן השעון (פרוטוקול עמודים 2833, 2836), אך הדברים מדברים בעד עצמם.

כאמור, בשעה 16:51 הודפס החשבון מחדש ללא קיזוז עלויות האתר, בסכום של 926,352 ₪, ועל החשבון נכתב **"ע"פ בקשת יאיר"**. זמן הפירעון על השיקים הוקדם לחודש פברואר.

182. הסניגורים טענו כי אין משקל לכיתוב: **"ע"פ בקשת יאיר"** על החשבון המאוחר, כי לא ידוע מי כתב אותו. **איני מקבלת טענה זו**. מדובר במסמך שנתפס במשרדי חברת ב. יאיר, בין יתר מסמכי המיזם באילת, שהוכנו במהלך העסקים הרגיל שלה, ולכן מהווה רשומה מוסדית ומשמש להוכחת אמיתות תוכנו (ראו הרחבה בעניין זה בפרק הרביעי). משקלה של הראיה כמייצגת הוראה של יאיר ביטון, מתעצם, נוכח הגורמים הבאים: עיתוי השינוי בסכום ובתאריך התשלום, יום אחרי מתן השעון, דקות ספורות אחרי שיחת אברג'יל עם יאיר ביטון ואחרי פגישת ניסים פינס עם יאיר ביטון, בה היה נוכח גם פישקה. **מילים אחרות, השינוי בסכום ובמועד התשלום היה לבקשת יאיר ביטון, ומכאן שהיה מעורב במיזם מתחילתו, בניגוד לגרסתו**. הנסיבות האופפות את ההתערבות ופורטו לעיל, מחזקות את המסקנה בדבר מערכת היחסים בין ביטון לאברג'יל, ואת ידיעתו של ביטון על מעורבותו של אברג'יל בגן-רווה.

האם ניתן להרשיע את יאיר ביטון בעבירה לפי סעיף 424א(א)(1) לחוק העונשין - בגין אי יידוע הדירקטוריון בדבר מעורבותו של אברג'יל בגן-רווה, כאמור בסעיף 14 לאישום הראשון.

183. דחיתי את טענת המאשימה נגד יאיר ביטון, בדבר מעשה המרמה שביצע כלפי ב. יאיר. קבעתי ועוד אמשיך ואנמק לאורך הכרעת הדין, כי לא הוכחה שותפותו של יאיר ביטון בקשר הפלילי. לא הוכח כי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

הוא גרם להתקשרות של ב. יאיר 333 עם גן-רווה, ולא הוכח כדבעי כי הוא גרם להעברת כספים שלא נדרשו לצרכי המיזם, מב. יאיר לגן-רווה. קבעתי לצד זאת, כי יאיר ביטון ידע שאברג'יל הוא נהנה בגן-רווה. לכן נשאלת השאלה, האם יש מקום, להמשיך ולבדוק אם היה על יאיר ביטון להודיע לדירקטוריון ב. יאיר כי אברג'יל עומד מאחורי גן-רווה.

184. סעיף 424א(א)(1) לחוק העונשין מורה כך:

"נושא משרה בכיר בתאגיד שלציבור עניין בו, שעשה אחת מאלה:

לא מסר לממונה הודעה נכונה על עסקה או אירוע שפרטיהם הגיעו לידיעתו בתוקף תפקידו בתאגיד, במטרה להטעותו וביודעו שהדבר עלול לפגוע פגיעה של ממש ביכולתו של התאגיד לקיים את התחייבויותיו;...דינו מאסר שלוש שנים או קנס."

בסעיף 14 לאישום הראשון, המייחס לביטון את העבירה לפי סעיף 424א(א)(1) לחוק העונשין נאמר: **"בנוסף, נאשם 5 נמנע מלמסור לדירקטוריון נאשמת 6 את מלוא הפרטים שידועים לו אודות נאשמת 4, ובפרט את דבר מעורבותו של אברג'יל..."**. בהמשך מייחס הסעיף לביטון כוונות מרמה כלפי ב. יאיר, מהן כאמור זוכה.

185. באי כוחו של ביטון טענו כי אין להרשיעו בסעיף זה, בהינתן המסכת העובדתית שנקבעה. לטענתם, התרחיש אליו התבקשו להתייחס שונה ואף הפוך מהתרחיש נושא כתב האישום, וביטון אינו יכול להתגונן, בעת ובעונה אחת, נגד שני תרחישים סותרים. האחד, שהוא ממחוללי הקשר ונמנה על האחראים להקמת גן-רווה, במטרה להוציא במרמה כספים מב. יאיר ולהעבירם לאברג'יל. השני, שרק נודע לו על הקשר בין אברג'יל לגן-רווה. נטען גם שיתכן שהקשר בין השניים אינו פלילי, אלא ידידותי בלבד. גם יתר יסודות הסעיף לא הוכחו.

איני מקבלת את הטענה שהמערכת העובדתית לה התבקשו ב"כ ביטון להגיב, אותו "תרחיש חילופי" כהגדרתם, עומדת בסתירה לתזה נושא האישום, או כי לא הייתה לביטון הזדמנות להתגונן מפניה. לטעמי, עסקינן בחלק מהתרחיש המקורי.

הקשר הפלילי הנטען כולל מספר מרכיבים. **האחד**, קשירת הקשר. **השני**, הקמת גן-רווה במעורבות אברג'יל ובידיעת ביטון. **השלישי**, מעשי המרמה שעשה ביטון במסגרת הקשר, לטובת גן-רווה ותוך פגיעה בב. יאיר. שניים מתוך המרכיבים, הראשון והשלישי, לא הוכחו במידה הנדרשת בהליך הפלילי. המרכיב השני, המייחס לאברג'יל חלק בגן-רווה, ולביטון ידיעה על מעמד זה, כן הוכח. הוכחתו אינה עומדת בסתירה למסקנותי ביחס למרכיבים האחרים.

אילו קבעתי בהכרעת הדין קביעות פוזיטיביות השוללות במפורש את יתר המרכיבים, יתכן וניתן היה להעלות טענה זו. אין זה המצב. **לא העדפתי בהכרעת הדין את גרסת הנאשמים**, אלא קבעתי שהמאשימה לא הרימה את הנטל המוטל עליה. כך לגבי קשירת הקשר וכך גם לגבי הטענה כי התשלומים העודפים עליהם הורה ביטון, לא נועדו לצורך אמיתי של בניית המיזם. במצב דברים זה, מרכיבים אחרים בסיפור המעשה שכן הוכחו כדבעי, עומדים בפני עצמן.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

186. אני דוחה את הטענה שמדובר בתרחיש שביטון לא יכול היה להתגונן מפניו, בהיותו לא ברור או לא מפורט. קבעתי כי ביטון ידע שאברג'יל עומד מאחורי חברת גן-רווה. גם אם לא ידע בדיוק מה חלקו בחברה, או מה ההסדרים הכספיים שלו עמה, ביטון ידע כי החברה מוחזקת ומנוהלת על ידי מקורבי אברג'יל (בלולו ופינס). ביטון גם ידע כי לאברג'יל עצמו יש עניין כלכלי בגן-רווה, ומטרה לקדם את יחסיה עם ב. יאיר. בבחינת הסוגיה הזו, אין צורך לקבוע כי ביטון ידע שאברג'יל היה "נהנה" או "בעל שליטה" כמשמעותם בחוק איסור הלבנת הון. לא ההגדרה החוקית של מעמדו של אברג'יל היא הרלוונטית לצורך שקילת חובת הגילוי, אלא המצב העובדתי לו היה מודע ביטון.

האם היה על ביטון לגלות לדירקטוריון את דבר מעורבותו של אברג'יל בגן-רווה?

187. סעיף 424א לחוק העונשין קובע:

"(א) נושא משרה בכיר בתאגיד שלציבור עניין בו, שעשה אחת מאלה:

(1) לא מסר לממונה הודעה נכונה על עסקה או אירוע שפרטיהם הגיעו לידיעתו בתוקף תפקידו בתאגיד, במטרה להטעותו וביודעו שהדבר עלול לפגוע פגיעה של ממש ביכולתו של התאגיד לקיים את התחייבויותיו".

188. אחד מיסודות הסעיף הוא ידיעה של נושא המשרה הבכיר, כי המעורבות הזו עלולה לפגוע פגיעה של ממש ביכולתו של התאגיד לקיים את התחייבויותיו. לטענת ההגנה, לפיה לא הוכחה פגיעה של ממש ביכולתה של ב. יאיר לקיים התחייבויותיה, במובן המאזני (שהתחייבויות החברה יעלו על נכסיה), או במובן הנזילות (שלא תוכל לפרוע חובות לנושים), אשיב, כי עסקינן בעבירה התנהגותית ולא תוצאתית. לכן אין צורך בהוכחת פגיעה של ממש, אלא **"פגיעה מסתברת על-פי הנסיבות העובדתיות גם בטרם משבר טוטאלי"** (ע"פ 2910/94 ארנסט יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 221, 401).

189. לצד זאת, לא הוכח שהיה במעורבות אברג'יל בגן-רווה, כדי לגרום לפגיעה מסתברת בלקוחות ב. יאיר או בבעלי החוב שלה. לכן גם לא מצאתי את הכוונה להטעות. בנית המיזם נוהלה על ידי ניסים פינס, שאיש אינו מפקפק בניסיונו בניהול מיזמי בניה. אברג'יל עצמו לא היה מעורב בניהול המקצועי של בנית המיזם, ועניינו בגן-רווה היה כלכלי בלבד, דהיינו, קבלת כספים וטובות הנאה. אברג'יל אף התבטא לא פעם בדבר רצונו שהבניה תצליח, ואפילו הפנה לקוחות לרכוש דירות, כדי לזרז את פתיחת הליווי הבנקאי.

190. בנסיבות אלה, אני רואה את הנזק שהיה צפוי לב. יאיר כתוצאה ממעורבותו של אברג'יל בגן-רווה, וזאת גם אילו הייתי מקבלת את עמדת המאשימה, וקובעת כי הוא שותף בבעלות בה. תזת המרמה, לפיה ביקש ביטון להעביר כספים לאברג'יל דרך גן-רווה, לא הוכחה כדבעי. העברה כזו הייתה אכן גורמת נזק לב. יאיר. לעומתה, התקשרות עם חברה שאברג'יל זכאי לכספים ממנה, אין בה לכשעצמה, כדי לפגוע פגיעה של ממש בב. יאיר.

על כן, אני מזכה את נאשם 5 יאיר ביטון מעבירה לפי סעיף 424א(א)(1) לחוק העונשין. כן אני מזכה אותו מעבירות לפי סעיפים 424(1) ו-415 לחוק העונשין, בגין מרמה של בעלי השליטה בב. יאיר, הדירקטוריון, ציבור מחזיקי האג"ח של החברה וציבור רוכשי הדירות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

אני מזכה את נאשמים 1, 2, 4 ו-5, פינס, בלולו, גן-רווה בשותפות יאיר ביטון, מעבירה של קבלה במרמה בנסיבות מחמירות את הזכות לחתום על החוזים, לבצע את הבניה ולקבל את תמורתה, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

פרק רביעי – העברות כספים מב. יאיר לגן-רווה

191. פרק זה עוסק בתשלומי ב. יאיר לגן-רווה בתקופת הבניה, ומתייחס לפעולותיו של יאיר ביטון. מדובר בתשלומים שנטען כי בוצעו בניגוד למוסכם בחוזים, ללא קשר להתקדמות הבניה, ולמרות הפרות החוזים על ידי גן-רווה. עוד נטען, כי בשנת 2010 השלימה ב. יאיר את הסכום החוזי של 41.65 מיליון ₪, למרות שגן-רווה לא סיימה לבצע את עבודות הבניה, והמשיכה, בהנחיית יאיר ביטון, לשלם לגן-רווה סכומי כסף גדולים עד סוף שנת 2012, בסך כולל של 9.915 מיליון ₪.

192. המאשימה מייחסת ליאיר ביטון את הפעולות הבאות, למטרת ביצוע התשלומים ביתר:

- **גרם להעברת תשלומים לגן-רווה במנותק מקצב התקדמות הבניה, בדרכים הבאות:**
 - א. הורה על ביצוע תשלומים לגן-רווה במנותק ובאופן חריג מקצב התקדמות הבניה, תוך דרישה מאורגנים בב. יאיר לא להתערב.
 - ב. הביא לכך שכלל המחלוקות הכספיות בין ב. יאיר לגן-רווה, יתבררו מולו.
 - ג. אישר תשלומים חריגים לגן-רווה, גם בתקופה שב. יאיר הייתה במצוקה כלכלית, תוך הפרת נוהל זכויות חתימה בחברה.
 - ד. אישר פירעון חובות של גן-רווה לקבלני משנה שלה.

- **גרם להעברת כספים נוספים לגן-רווה במסגרת הסכם העדר תביעות**

בתאריך 20.11.12 נחתם בין ב. יאיר לגן-רווה הסכם העדר תביעות, וגן-רווה עזבה את האתר. במסגרת ההסכם לא נדרשה גן-רווה להחזיר את התמורה העודפת שקיבלה. ב. יאיר התחייבה מצידה שלא לתבוע את גן-רווה בגין הפרת התחייבויותיה על פי החוזים המקוריים, וכן לשלם לה סכום נוסף של 2.12 מיליון ₪. ההסכם נחתם ביוזמת יאיר ביטון, למרות הפרות החוזים על ידי גן-רווה, אשר באו לידי ביטוי בעיכובים ממושכים וברמת בניה שאינה מספקת, וחרף ידיעתו כי הדבר מנוגד לאינטרס הכלכלי המובהק של ב. יאיר ופוגע ביכולתה הכלכלית. עד לשנת 2014 העבירה ב. יאיר לגן-רווה במצטבר, סך כולל של 53,685,392 ₪, דהיינו, כ-12 מיליון ₪ נוספים מעבר לסכומים עליהם סוכם במסגרת החוזים. כל זאת למרות אי השלמת הבניה.

- **גרם לפירעון חובות גן-רווה לספקים**

ב. יאיר שילמה בנוסף, סכום כולל של 13,650,000 ₪ לצורך כיסוי חלק מחובותיה של גן-רווה לספקים של המיזמים ולצורך השלמת הבניה.

סה"כ שילמה ב. יאיר לגן-רווה ולקבלני משנה, לצורך השלמת המיזמים, סכום כולל של 67 מיליון ₪ (הסכום הנקוב בסעיף 24 לכתב האישום המתוקן, מוטעה), במקום 41.65 מיליון ₪ כאמור בחוזים. כן נדרשה ב. יאיר לפצות דיירים של המיזמים, בגין הפרת התחייבויותיה כלפיהם.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

כל זאת עשה ביטון בידוע כי הדבר פוגע ומפחית מנכסיה של ב. יאיר, פוגע ביכולתה לקיים את התחייבויותיה, ומבלי ליידע את בעלי התפקידים הרלבנטיים בב. יאיר בדבר קשריו האישיים עם פינס, אברג'יל ובני משפחתו.

בכך גרם יאיר ביטון לתשלום יתר מקופת ב. יאיר, לכיסם של פינס, בלולו, אברג'יל וגן-רווה, מבלי לקבל את אישורו של דירקטוריון ב. יאיר ומבלי ליידע את האחרים בחברה אודות תשלומי היתר. כמו כן, גרם לפגיעה בניהולה התקין של ב. יאיר, לפגיעה בציבור מחזיקי האג"ח, בציבור המשקיעים ובתאגיד. יאיר ביטון עשה כן, תוך שהוא מסתיר את היכרותו וקשריו הקרובים עם אברג'יל ועם פינס.

193. לפיכך יוחסו לפינס, בלולו וגן-רווה, ביחד עם אברג'יל, קבלה במרמה, באמצעות יאיר ביטון, של סך 53,685,392 ₪, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין. סכום זה מהווה רכוש אסור כהגדרתו בסעיף 3(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון. נטען כי הנאשמים פינס, בלולו, גן-רווה, ביטון ואברג'יל ביצעו פעולות שונות ברכוש האסור, במטרה להסוות את העובדה שאברג'יל ופינס הינם חלק מבעלי הזכויות האמיתיים בכספים, כאמור בסעיפים 3(א) ו-4 לחוק איסור הלבנת הון. ליאיר ביטון מייחסת המאשימה בפרק זה, גם עבירות לפי סעיף 424(1) ו-(2) לחוק העונשין.

השאלות שבמחלוקת

הראשונה, עלותם הכוללת של שני המיזמים לב. יאיר (בתשלומים לגן-רווה ובהוצאות נלוות), השניה, חלקו של יאיר ביטון בביצוע התשלומים, השלישית, ככל ושולמו תשלומים העולים על הסכומים החוזיים, האם נדרשו לצרכי הבניה?

א. עלות המיזמים

194. במסגרת פרק זה ועל מנת לבסס ממצא בדבר עלות המיזמים, אדון תחילה בקבילות מסמכי הנהלת החשבונות של ב. יאיר וגן-רווה, היות והעלות נגזרת בין היתר, מהסכומים הנקובים שם.

קבילות כרטסות הנהלת החשבונות של ב. יאיר וגן-רווה

195. המאשימה הגישה את מסמכי הנהלת החשבונות של שתי החברות, ב. יאיר וגן-רווה, שנתפסו במהלך החקירה, בין היתר כדי להוכיח את ביצוע התשלומים בגין המיזמים. ההגנה טענה כנגד קבילות המסמכים.

196. **קבילות מסמכי הנהלת החשבונות של ב. יאיר** – מסמכי ב. יאיר כוללים שתי חטיבות. האחת, כרטסות הנהלת חשבונות שהופקו מתוך המערכת הממוחשבת (ת/887, ת/901). השניה, קלסרים שנתפסו במשרדים, בהם מסמכים שונים הקשורים לתשלומים (ת/887 ו-ת/888).

197. בטרם אתיחס לטענות הקבילות, אבקש להעיר הערה בדבר האופן בו הוגשו המסמכים לבית המשפט. מדובר בקלסרים רבים המכילים עשרות אלפי מסמכים העוסקים במיזם אילת, שהוגשו כפי שהם. לא היה מקום להגיש כך את כל החומר שנתפס על ידי היחידה החוקרת. לטעמי נדרש עיבוד, דהיינו, מיון המסמכים לפי הרלוונטיות שלהם להוכחת האישומים, ושליפתם של הרלוונטיים בלבד. לבסוף,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

מיונם לפי נושאים והכנת תוכן עניינים, כדי שניתן יהיה להתמצא בכל קלסר. הגשת מסה של מסמכים באופן זה, גרמה לבזבוז זמן ומשאבים שלא לצורך, בפרט בהתחשב בכך שרוב החומר שבקלסרים לא אוזכר בסיכומי התביעה, ומשכך, נראה שלא סייע להוכחת המחלוקת. ככל שביקשה התביעה כי בית המשפט יגיע למסקנות חשבונאיות, ראוי היה להגיש גם חוות דעת מומחה חשבונאי.

198. **ולגוף הטענות**, מסמכי ב. יאיר הוגשו על ידי שני עדים: **עת/57 ר"ח בלה אבגוסטובסקי**, סמנכ"לית כספים בב. יאיר. העדה החלה לעבוד בב. יאיר בחודש 10/07, בתפקיד חשבת יזמות ואחראית על הדיווח הכספי. החל מנובמבר 2011 משמשת בתפקידה הנוכחי. **עת/85 ר"ח מאיר דוד** שהועסק כחשב ב. יאיר בזמן החקירה (להלן בפרק זה: "החשב"), עבד בב. יאיר החל מיום 1.7.11, תחילה כעוזר חשב ומתחילת 2012 כחשב החברה.

199. ב"כ ההגנה טענו, כי לא ניתן להגיש באמצעות החשב מסמכים שלא ערך. הוא גם לא שימש כחשב החברה עת הוכנו, אלא רק הפיק אותם מהמחשב בעת החקירה. לכן טענו כנגד קבילותם המהותית, דהיינו, כראיות המוכיחות את אמיתות הפעולות החשבונאיות שבמחלוקת. עוד נטען, כי לא ברור אם הכרטסות עברו התאמות ומכאן שאין מדויקוּת. נטען אף שאין מדובר ברשומה מוסדית, באשר לא התקיימו דרישות סעיף 36 לפקודת הראיות. לא הוכח שתהליכי העבודה, בקרת האיכות והזנת הנתונים, היו תקינים ולא הוצגה חוות דעת מומחה להוכחת תקינות מערכות המחשוב מהן מופקים הפלטים. **איני מקבלת את טענת הסנגורים.**

סעיף 36 לפקודת הראיות קובע את התנאים להוכחת טענה כי פלט מחשב מהווה רשומה מוסדית: **"(א) רשומה מוסדית תהא ראיה קבילה להוכחת אמיתות תוכנה בכל הליך משפטי, אם נתקיימו כל אלה –**

(1) המוסד נוהג, במהלך ניהולו הרגיל, לערוך רישום של האירוע נושא הרשומה בסמוך להתרחשותו;

(2) דרך איסוף הנתונים נושא הרשומה ודרך עריכת הרשומה יש בהן כדי להעיד על אמיתות תוכנה של הרשומה;

(3) הייתה הרשומה פלט - הוכח בנוסף, כי –

(א) דרך הפקת הרשומה יש בה כדי להעיד על אמינותה;

(ב) המוסד נוקט, באורח סדיר, אמצעי הגנה סבירים מפני חדירה לחומר מחשב ומפני

שיבוש בעבודת המחשב..."

200. רישומים העולים כדי רשומה מוסדית מהווים ראיה לאמיתות תוכנם, בלי שנדרשת עדותו של עורך המסמך, באם עמדו בתנאי הסעיף המפורטים. יש לבדוק את איכות תהליכי העבודה וההתנהלות במוסד עצמו, ומערכות המחשוב הרלוונטיות, ולא את הפלטים הספציפיים. שגרת רישום בזמן אמת בעסק, היא בעלת חשיבות לאמינות הרישום ומן הסתם גם להתנהלותו התקינה של המוסד. אם מדובר בפלט מחשב, יש להוכיח בנוסף כי הוא הופק בדרך אמינה וכי קיימים אמצעי הגנה סבירים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

מפני חדירה לחומר המחשב ושיבוש עבודתו (יניב ואקי דיני ראיות כרך ב' 1239-1240 (2020) (להלן: "ואקי").

נבחן להלן את שני התנאים.

201. **התנאי הראשון** – כולל שתי דרישות, האחת, נוהגו של המוסד לערוך רישום של האירוע בסמוך להתרחשות. השניה, כי דרך איסוף הנתונים ועריכת הרשומה יעידו על אמיתות תוכנה.

נוהל העבודה של מחלקת הנהלת החשבונות מול קבלנים וספקים, פורט על ידי החשב בהודעתו מיום 9.6.2014 (ת/1289ה) שהוגשה חלף חקירה ראשית. כן הוגשו דו"חות הביקורת החיצוניים לשנים

הרלוונטיות, המוסיפים משנה מהימנות לדו"חות הכספיים ת/902-ת/904.

202. בחקירתו הנגדית לא עומת החשב עם דרך ביקורת הנתונים, למעט טענות מסוימות בהן אדון מיד. גם

סמנכ"לית הכספים שעבדה בב. יאיר בתקופות הרלוונטיות, לא נדרשה להסביר כשלים נטענים בניהול

רישומי הנהלת החשבונות, וכרטסות הנהלת החשבונות הוגשו באמצעותה ללא התנגדות. זאת ועוד,

אחת האינדיקציות לאמיתות תוכנה של הרשומה היא מידת התאמתה למסמכים אחרים (ואקי עמוד

1242 וה"ש 20). למרות שבפני הסניגורים עמד החומר הגולמי נושא הרשומה, הם לא הצביעו על כל

טעות או חוסר התאמה בין מסמכי החומר הגולמי לבין הכרטסת.

עצם העובדה שהחשב שהפיק את הכרטסות לא עבד בב. יאיר מלוא התקופה הרלוונטית, אינה פוגמת

במהימנות. הגשת רשומה נעשית על ידי אדם המעיד בחזקת נציג של מוסד, ותנאי הקבילות לגביהם

הוא מעיד, עניינם בנוהג הכללי במוסד ולא דווקא ברישום הספציפי בו מדובר (ואקי, 1251). אין

לצפות כי יוזמן להעיד כל מנהל חשבונות שעבד בב. יאיר אי פעם. די בראיה לכך שהנהלת החשבונות

בחברה מתנהלת כשורה, וזו נמצאה בעדותם של החשב ושל סמנכ"לית הכספים, כמו גם בדו"חות

הביקורת החיצוניים.

אתיחס עתה לשתי טענות שהעלתה ההגנה, וגם חקרה את החשב לגביהן:

203. **הכרטסות לא עברו התאמה** – ולכן אין מסמכי הנהלת חשבונות סופיים ואין ערובה לאמיתות האמור

בהן. **איני מקבלת טענה זו.** בחקירתו הנגדית של החשב (פרוטוקול מיום 22.11.17 עמוד 1973), אישר

תחילה לשאלת ב"כ נאשמים 2 ו-4 כי יתכן שחלק מהכרטסות לא עברו התאמות, אולם מיד חזר בו

ועמד על כך שכמעט כל כרטסת עוברת התאמה, כדי לוודא שהיא נכונה. הסניגור לא המשיך בחקירה

בכיוון זה, והניח לדברים. בהמשך, כפי שנראה מיד, אמירה זו קיבלה חיזוק נוסף.

204. **ניהול שוטף לא תקין של הכרטסות** – ההגנה טענה לשורת כשלים בנהלי אבטחת המידע, למשל, נוהג

של עובדים בחברה להיכנס למערכת תחת שם של עובד אחר, או השלמה ידנית של מספרי שיקים

שחסרים עקב בעיית תוכנה. בנוסף, לדברי החשב, בכרטסות גן-רווה קיימים אי סדר וביטולי תנועות

רבים, בהשוואה לכרטסות של קבלנים אחרים, אשר את מקורם לא ידע להסביר מבלי לעיין בכל

החומר. מכאן, שלא ניתן להסתמך על החומר החשבונאי שהוגש ויש לבדוק את החומר המקורי.

אני דוחה טענות אלה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

205. ביצוע התשלומים על ידי ב. יאיר לגן-רווה ולקבלני המשנה האחרים, לא היה במחלוקת לאורך כל ההליך. ההגנה לא טענה או הטיחה בפני מי מעדי התביעה, כי הסכומים המפורטים בהנהלת החשבונות של ב. יאיר לא שולמו, או שלא שולמו במועדים הנטענים. המחלוקת נסבה רק על סבירותם של התשלומים, כראיה לקשירת הקשר הפלילי ומעורבותו של יאיר ביטון בביצועם.
- גם לגוף העניין אני דוחה את טענות הסניגורים. החשב ציין כי לעיתים נכנס מנהל חשבונות למערכת תחת סיסמא של אחר, אבל הוא עצמו מנחה את העובדים להימנע מכך. לא ברור לי כיצד משפט כזה פוגם באמינות הכרסות, לבטח נוכח מערכת הפלוגתאות נושא תיק זה, אשר לא כללה ויכוח אמתי על עלות המיזם לב. יאיר.
206. אשר להתאמה ידנית של מספרי השיקים, הנדרשת לעיתים עקב בעיית תוכנה, גם בכך אין כדי לפסול את אמינות הכרסות. מדובר בחיזוק ראייתי לכך שכל כרסות עוברת התאמה.
207. אשר לביטולי התנועות בכרסות גן-רווה בהשוואה לאחרות, בטענה זו אין ממש. החשב ציין שכרסות גן-רווה יוצאות דופן לעומת כרסות של קבלנים אחרים, נוכח ביטולי השיקים הרבים, והסביר כי צריך לעיין בחומר המקורי על מנת לעמוד על מקור הביטולים. אין בכך כדי להטיל דופי בכרסות. מדובר בציון המובן מאליו. לא ניתן לדעת מדוע שיק בוטל מעיון בכרסות, שכן זו מפרטת רק את השורה התחתונה. העובדה שבכרסות גן-רווה נצפו ביטולי שיקים רבים, אינה מוכיחה שהכרסות אינן מדויקות, אלא יכולה לרמוז על כך שביחסים עם קבלן זה נעשו מהלכים חריגים, שבאו לידי ביטוי בכרסות הנהלת החשבונות. כך למשל, במסגרת התשלום הראשון, אשר נסיבותיו נותחו על ידי לעיל, בוטלו שיקים ונמשכו אחרים תחתיהם. אזכיר כי השיק עבור התשלום הראשון נמשך לפקודת גן-רווה לאחר שיוורם ביטון אישר את התשלום, ואז, בעקבות שתדלנות של פינס בשליחות אברג'יל, שינה יאיר ביטון את החלטת יורם ביטון והורה על הגדלת התשלום והקדמתו. כך שנוצר צורך להחליף את כל השיקים. לבטח כל אותה שתדלנות לא מופיעה בכרסות הנהלת החשבונות, אלא רק משיכת שיקים, ביטולם ומשיכת שיקים חדשים בנתונים שונים.
208. לבסוף, בכל הנוגע לביטולי שיקים ומשיכת שיקים אחרים זהים בסכומם ובתאריכי הפירעון שלהם, הכרסות כוללות את פרטי התשלומים (מועד משיכת השיק, מספרו וכו'). הוצג גם פלט הבנק של ב. יאיר 333 המוכיח את פירעון השיקים הרלוונטיים (ת/1847). הקלסרים ת/887 ו-ת/888 כוללים הוראות תשלום, דו"חות שמאי וחשבונות של גן-רווה כנגד השיקים, צילומי השיקים, ראיות בדבר פירעון שיקים בצ"ינג'ים השונים, כשלא הופקדו לחשבון גן-רווה. כל החומר הגולמי עמד לרשות הסניגורים (ואפילו הוגש כראיה). יכולים היו לחקור את החשב, ולעמת אותו עמו, ככל שהוא עומד בסתירה לאמור בכרסות. הסניגורים נמנעו מכך. איש מהם גם לא הצביע במהלך ההליך או בסיכומיו, על ליקוי ברישומי ב. יאיר בנוגע לתשלומים ששולמו לגן-רווה או לקבלני המשנה. על כן, אינם יכולים להישמע בטענה לאי סדרים בהנהלת החשבונות.
209. כפל כרסות – במסגרת ההליך עתרה המאשימה לתיקון כתב האישום על דרך הוספת 3.8 מיליון ₪ לסך תשלומי ב. יאיר לגן-רווה, בעקבות כרסות נוספת של ב. יאיר שמפרטת תשלומים בסכום זה לגן-

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

רווה (מסמך 1127 מתוך ת/887). ההגנה טוענת, כי השיקים הנוספים מופיעים גם בכרטיס העיקרית (מתוך ת/901), ומכאן שמדובר בכפל רישומי הפוגם אף הוא במהימנות המערכת. עיינתי בשתי הכרטיסות ואני דוחה טענה זו. אכן, הסכומים שבכרטיס שסומנה 1127 מופיעים גם בכרטיס הראשית. אלא שבכרטיס הראשית הם מאופסים (מופיעים פעמיים בעמודת החובה, פעם אחת במינוס ופעם אחת בפלוס). לעומת זאת, בכרטיס 1127 הסכומים מופיעים פעם אחת בעמודת החובה ומולם התשלומים ששולמו בגינם, בעמודת הזכות. לכן ברור כי אין מדובר בכפל כרטיסות או כפל תשלומים, וכרטיס 1127 (בסך תנועות של 3,837,392 ₪) לא מביאה לידי ביטוי תשלומים אשר כבר באו לידי ביטוי בת/901.

אשר לפסיקה אליה הפנתה ההגנה (ע"א (ב"ש) 1124/97 לה בגט יא נ' עזריאל חיים (נבו 15.3.1998)), שם, להבדיל מענייננו, הסכומים עצמם היו במחלוקת, ונקבע כי הנהלת החשבונות לא התנהלה כראוי. אין זה המצב בענייננו.

על כן, אני קובעת כי התנאי הראשון התקיים. הוכח כי לא נפל פגם באיכות תהליכי העבודה של מחלקת הנהלת החשבונות של ב. יאיר.

210. **התנאי השני** בחינת מערכות המחשוב הרלוונטיות - שמענו מפי החשב כי נתוני הנהלת החשבונות מוזנים לתוכנת הנהלת חשבונות SAP (תוכנת מדף המשרתת עסקים רבים). לכל עובד במחלקה כניסה ממוחשבת המוגנת על ידי שם משתמש וסיסמה. עד להגשת הסיכומים איש מהסניגורים לא העלה טענה כנגד אמינות התוכנה, וגם לא חקר בעניין זה את החשב או את סמנכ"לית הכספים. בהעדר מחלוקת אמתית, המאשימה אינה צריכה להוכיח באמצעות מומחה מחשב את אמינות התוכנה. לפיכך, **כרטיסות הנהלת החשבונות של ב. יאיר שהוגשו כראייה, מקיימות את הגדרת הסעיף, בהיותן תיעוד של הנהלת החשבונות של ב. יאיר שנעשה ברגיל ובאופן סדיר ושוטף. דרך הזנת והפקת הנתונים מהמערכת אמינה דיה. מכאן שהן רשומה מוסדית וככזו, מהוות ראיה לאמתיות תוכנן ומתייטר הצורך בהוכחת כל נתון.**

חשבונות הביצוע, הוראות התשלום וטבלאות האקסל כרשומה מוסדית

211. ההגנה טוענת, כי לא ברור מי הזין את הנתונים בטבלאות האקסל שהציגה המאשימה בקשר לחשבונות החודשיים. מסמכים אלה הוגשו שלא באמצעות עורכם, ולא ידוע מי הוסיף עליהם את המילים **"בהוראת יאיר"** או **"באישור יאיר"**. לכן לא ברור אם מדובר ברישום סופי או בטיטות.

212. ראשית נבחן האם מדובר ברשומה מוסדית.

ע/ת 115 מיכאל זיני, מנהל שירות ואחראי על אכלוס המיזמים בב. יאיר, העיד כי הטבלאות הן למעשה עיבוד נתונים גולמיים שמסר הקבלן באמצעות מנהלי העבודה (פרוטוקול עמוד 2054). הוא הסביר בחקירתו את אופן עריכת מסמך גמר חשבון חודשי לקבלן משנה או לקבלן המפתח (פרוטוקול עמודים 2054 - 2055), לפיו, הנתונים נרשמים בזמן אמת, ונוהל הרישום הוא נוהל ותיק בחברה ונוהג לגבי כל מיזם. איש מהסניגורים לא חקר אותו בדבר נוהל הרישום עליו העיד בפרוטוקול. לכן, בהיות חשבונות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

הביצוע בגדר "מסמך הנרשם בסמוך להתרחשותו, במהלך ניהולו הרגיל של העסק" ודרך איסוף הנתונים מעידה על אמיתות התוכן, אין מניעה לראות בחשבונות הביצוע רשומה מוסדית. אשר לרישומים שנערכו על גיליונות האקסל, לדוגמא המילים: **"בהוראת יאיר ביטון"**, שהוספו לטופסי אישור תשלום לספקים (מתוך **ת/887 ות/888**), ראו עדותו של ניר יחזקאלי ומסמך רענון **ת/1408**. העד אישר את כתב ידו שלו עצמו (במילים **"בהוראת יאיר ביטון"** או דומות) וכן אישר את כתב ידו וחתימתו של יאיר ביטון על חלק מהטפסים.

213. ההגנה טענה נגד זיהוי החתימה או כתב היד של יאיר ביטון ואחרים על מסמכים שונים, שבוצע לראשונה במהלך ריענון זיכרון של העד, בפגישה עם ב"כ המאשימה. טענה זו אינה רלוונטית לחשבונות הביצוע, באשר ברי כי הכיתוב על פניהם: **"באישור יאיר"** או: **"בהוראת יאיר ביטון"** לא נרשם על ידי יאיר ביטון. מדובר ברישום של עובדי מחלקת הנהלת החשבונות במסגרת הטיפול השוטף בחשבון, ואין צורך להוכיח את זהות הכותב, נוכח הקביעה שמדובר ברשומה מוסדית. ביטון עצמו אישר בחקירתו כי הוא האחראי היחיד על תזרים המזומנים בחברה. לכן, כל תשלום חריג יעבור לאישורו ומכאן הרישום על תשלומים כאלה **"באישור יאיר"** (פרוטוקול עמודים 3952 - 3954).

על כן, אני קובעת כי גם יתר מסמכי הנהלת החשבונות של חברת ב. יאיר הם רשומה מוסדית.

214. **קבילות כרטסות גן-רווה** - הנהלת החשבונות של גן-רווה נוהלה חלק מהזמן (כולל במועד פתיחת החקירה), על ידי נאשמת 3 חנייתה פינס. בחקירתה ביחידת יהלום ב-24.10.12, הפיקה נאשמת 3 מהמחשב שהביאה עמה, את כרטסת הנהלת החשבונות ומסמכי הנהלת חשבונות נוספים של גן-רווה. אלה צורפו להודעתה. הודעתה של נאשמת 3 הוגשה על ידי החוקרת נעמי ברכה (**עת/60**) וסומנה **ת/577**.

נאשמת 3 בחרה שלא להעיד במסגרת פרשת ההגנה. לכן נטען כי כרטסת הנהלת החשבונות של גן-רווה ומסמכי הנהלת החשבונות הנוספים אינם קבילים, דיונית ומהותית, בהיותם צרופות להודעתה. משעה שלא העידה, והמאשימה בחרה שלא לזמן לעדות את רואה החשבון של גן-רווה, אין דרך להכשיר את מסמכי הנהלת החשבונות כראיה.

215. המאשימה מסכימה שכרטסות גן-רווה אינן קבילות לאמיתות תוכן, אך טוענת כי היות והוגשו גם על ידי חוקרת המשטרה, בנפרד מהודעת נאשמת 3 ובהסכמת ההגנה, הן קבילות לצורך הוכחת עצם רישומן. כרטסות מסוימות גם הוכשרו מהותית, באמצעות ראיות אחרות.

קבילותם הדיונית של מסמכי הנהלת החשבונות של גן-רווה – כאמור, מסמכי הנהלת החשבונות של גן-רווה הוגשו גם באמצעות החוקרת נעמי ברכה (**ת/577 – ת/590**) בהסכמת ההגנה, ללא הסתייגות. החוקרת גם לא התבקשה על ידי מי מהצדדים לספר כיצד הגיעו לידיה. לפיכך, הימנעות נאשמת 3 מלהעיד, אינה משפיעה עליהם מבחינת הקבילות והם עומדים בפני עצמם כראיות. כל זאת כמובן לעצם הרישום בלבד.

קבילותן של כרטסות מסוימות כראיה לאמיתות תוכן - הכוונה לשתי כרטסות, כרטסת החו"ז של ניסים פינס וכרטסת הקזינו ברומניה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

216. קבילות כרטסת החו"ז של ניסים פינס - פינס אישר בחקירותיו ובעדותו בבית המשפט (עדות פינס פרוטוקול עמוד 2517, סיכומי ב"כ פינס פרוטוקול עמוד 4984), את הסכום הסופי של 1.6 מיליון ₪. גם בלולו, כבעליה של גן-רווה, אישר בחקירתו הראשית את גובה החו"ז של פינס (פרוטוקול עמוד 3387). פינס ובלולו אישרו גם את נוהגו של פינס, הבא לידי ביטוי בכרטסת, למשוך ולהחזיר סכומים גבוהים.
- הסניגורים טענו כי מדובר בראיה מהותית, ואין מקום להכשירה באמצעות חקירתו של פינס במשטרה. לטענתם, כאשר מציגים לנחקר מסמך בן מאות שורות, הוא אינו יכול לאשר תוכנה של כל אחת מהן.
- ב"כ המאשימה טענה כי יש בידיה ראיות להוכיח גם את יתר השורות בחשבון החו"ז, בין היתר באמצעות ספחי שיקים משנים 2009 - 2010 שהוגשו בהסכמה (ת/948), רשימת שיקים שנפרטו בצ"ינג' על שם פינס (ת/768) הוגש על ידי עת/54 סבסטיאן וגמן), ושיקים של גן-רווה שנתפסו בהרדיון והוגשו בהסכמה (ת/341). כל אלה ראיות שאין חולק על קבילותן.
217. על מנת לסבר את האוזן, בעוד שמוצג ת/768 הוא רשימת שיקים מתוך כרטסת הנהלת חשבונות של צ"ינג' ליאם מימון (שם נמצאו 3 שיקים של גן-רווה הנקובים בחו"ז, שנפרטו בצ"ינג'), שני המוצגים האחרים הן שקיות גדושות בשיקים וספחי שיקים, שהוגשו as-is לבית המשפט, וקשה לקבוע על פיהם כי כל השורות בחו"ז אכן הוכחו. מכל מקום, שעה שהשורה התחתונה אינה במחלוקת, וכך גם נוהגו של פינס למשוך סכומים גבוהים ולהחזיר סכומים גבוהים (עד כדי מיליון ₪ בשבוע), ובהעדר טענות מצד ההגנה לטעויות או חוסר דיוק בשורה זו או אחרת אל מול החומר הגולמי, די בכך לשאלות בהן נעסוק.
218. קבילות כרטסות הקזינו - ההשקעות בקזינו מצאו ביטוי במספר כרטסות, האחת בשם "הלוואה חברה קפריסאית", השניה בשם "עלויות נלוות קפריסין" (עמודים 143 - 145 מתוך ת/583 המתייחסים לשנת 2009 ועמודים 253 - 256 מתוך ת/578 המתייחסים לשנת 2010). קיימת כרטסת נוספת בשם "זוהר ניסים החזר הלוואה קפריסין" (עמוד 303 מתוך ת/578). כרטסת זו גם הוגשה על ידי ההגנה וסומנה נ/185. בלולו אישר שכל תשלום עבור הקזינו בוצע בהעברה בנקאית או בשיקים לאנשי המקצוע, נרשם בכרטסת בשם: "ניסים זוהר (החזר הלוואה קפריסין)" ודווח לשלטונות (פרוטוקול עמוד 3384).
- עמודים 143 - 145 מתוך ת/583 המתייחסים לשנת 2009 ועמודים 253 - 256 מתוך ת/578 המתייחסים לשנת 2010 ואילך, הוצגו לבלולו בחקירתו הנגדית בבית המשפט מיום 14.7.19 (סומנו ת/1937 ו- ת/1939 בהתאמה) וכן צורפו לחקירתו ביחידת יהלום מיום 24.10.12 (ת/1252). בלולו אישר בחקירתו בבית המשפט כי ההוצאות המופיעות בכרטסות הוצאו לצרכי הקזינו (פרוטוקול עמודים 3670, 3672 - 3673). לטענת הסניגור, בלולו לא יכול לאשר את המפורט בכרטסות, שכן מדובר במסמך חשבונאי המכיל מאות שורות וסכומים ולא יעלה על הדעת כי יוכל לאמת כל שורה (פרוטוקול עמוד 5019).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

219. **איני מקבלת טענה זו.** אין מדובר בחקירת משטרה, בה אדם מוזמן במפתיע ולא יכול לערוך את בדיקותיו קודם לכן. מדובר בהליך משפטי שנוהל תוך שהנאשם מיוצג, ובכרסות של חברה שהוא הבעלים היחיד והאחראי היחיד על ההוצאות. אילו הייתה בפי בלולו טענה לגבי כשל מסוים שנפל בכרסות, היה עליו להעלותה. הוא אינו יכול להתנער בסיכומים מאישור שנתן בחקירה. ברי כי אילו המחלוקת בתיק הייתה מתמקדת בשורות המסוימות שבכרסות הקזינו, הייתי מצפה מהמאשימה לרמת הוכחה גבוהה יותר. שעה שפירוט השורות בכרסות הקזינו אינו במחלוקת, והשורה התחתונה מוסכמת, די בכך.

לסיכום, כרסות הנהלת החשבונות של גן-רווה שהוגשו, מוכיחות את עצם הרישום בלבד. אמיתות התוכן הוכחה בכרסות החו"ז של פינס ובכרסות הקזינו, בכפוף להסתייגויות לעיל.
על רקע קביעתי בדבר קבילות מסמכי הנהלת החשבונות של ב. יאיר, הוכחה המאשימה כי ב. יאיר שילמה עבור בניית המיזמים סך 67,335,392 ₪. סכום זה כולל את התשלום לגן-רווה בסך 53,685,392 ₪ (סך 51,565,392 ₪ תשלומים שוטפים וסך 2,120,000 ₪, במסגרת הסכם העדר תביעות) ותשלומים לספקים וקבלני משנה של גן-רווה, בסך 13,650,000 ₪. כל זאת במקום הסך של 41.65 מיליון ₪, להם התחייבה בהסכם עם גן-רווה, סכום שאמור היה לכסות את כל הוצאות בניית המיזמים. סך כל החריגה 25,685,392 ₪.

ב. מעורבותו של יאיר ביטון בתשלומים השוטפים לגן-רווה

220. הוכח כי אישורי תשלום במיזם בניה אינם חלק משגרת עבודתו של יאיר ביטון מנכ"ל חברת ב. יאיר הציבורית, אלא במסגרת סמכויותיו של יורם ביטון, מנכ"ל חברת ב. יאיר 333. הוכח גם כי מעורבותו של יאיר ביטון בהתנהלות מיזמי בניה בדרך כלל, היא נדירה, ומתרחשת רק בנסיבות מיוחדות. יאיר ביטון אישר זאת בחקירותיו, וגם כפר במעורבות כלשהי במיזם אילת בשלבים הראשונים של הבניה. הוא אישר את הנוהל לפיו חשבון הקבלן היה מאושר על ידי מנהלי העבודה ומיכאל זיני. הוא אף אישר כי במקרה של העדר הסכמות יורם ביטון היה נכנס לתמונה, וניתן היה לפנות גם לחשב או למנכ"לים של ב. יאיר, ניר יחזקאלי או אייל הנדלר (חקירה במשטרה ת/1290 מיום 15.5.14 שורה 89). יאיר ביטון אף עמד על כך שלא אישר תשלום מקדמות, אלא רק עבור עבודה שבוצעה על פי דו"ח שמאי (ת/1219, עמוד 27 שורה 21, עמוד 28 שורה 18, ת/1210 מ- 27.5.14 עמוד 10 שורה 10). לשיטתו, נכנס למיזם רק בשלב מאוחר, כשכבר היו איחורים במסירת דירות לדיירים.

221. **בחקירתו בבית המשפט מסר יאיר ביטון גרסאות שונות בשאלת מועד תחילת מעורבותו במיזם, וגם שינה גרסתו בנושא המקדמות.**

תחילה טען כי התערב במיזם רק כשגן-רווה דרשה תוספות למחיר, בטענה שהיא על סף פשיטת רגל. אז נסע לאתר וישב עם קבלנים, על מנת להבין כיצד ניתן להציל את המצב, ולהימנע מהחלפת הקבלן (פרוטוקול עמוד 4299). כך גם הסביר לבנק טפחות בפרוטוקול הישיבה מחודש 5/11 (ת/542), כי ב.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

יאיר שילמה מכיסה כ-7 מיליון ₪, על מנת לסייע לגן-רווה שלא להתרסק. מדובר בדינמיקה מקובלת של הזרמת חמצן לקבלן על מנת שלא יקרוס (פרוטוקול עמוד 4489).

בהמשך טען, כי הבעיות החלו עם תחילת הבניה, ולכן היה מעורב **מוקדם** באישורי התשלומים. הוא לא ידע באיזה תשלום בדיוק החלה מעורבותו, אך הקדים את מועד המעורבות לשיחה עם בלולו אשר רצה לצאת מהפרויקט כבר בתחילתו (פרוטוקול עמוד 4302). השאלה המרכזית עמה התמודד, הייתה האם לסלק את גן-רווה מהאתר. היה ברור לו שזו אינה הבחירה הנכונה, וכולם הסכימו עמו (פרוטוקול עמודים 4138, 4307). עוד טען, כי כל הצוות הניהולי ידע מראש שיהיו תשלומים ביתר, גם אם הדבר לא בא לידי ביטוי במסמך כלשהו (עמוד 4600 משורה 32), אלא בעל-פה בדברי הרגעה לקבלן כשזה ביקש תוספות (עמוד 4636).

אשר לתשלום מקדמות, גם כאן שינה מגרסתו הראשונה. עתה טען כי אם התאפשר לו לצורך תמיכה בקבלן להקדים תשלום, עשה כן. תשלום ביתר משרת לשיטתו אינטרס של היזם, גם אם נעשה בניגוד להמלצת מחלקת הנהלת החשבונות, ועוזר בהגברת השיווק וקידום המכירות. הזרמה של כסף לפרויקט גורמת לו לתפקד והתפקוד מושך לקוחות (פרוטוקול עמוד 4105).

222. טוענת ב"כ המאשימה, כי על הוראות התשלום לגן-רווה נמצאות טביעות האצבע של יאיר ביטון החל מראשית המיזם. הן מנותקות מהתקדמות הבניה באתר, אבל מתאימות להוצאותיו של אברג'יל ועומדות בסתירה להתנהלות עסקית לגיטימית.

היא מפנה לראיות המצביעות על מעורבות היתר של יאיר ביטון, אשר גררה ביקורת ותמיהה מצד עובדי ב. יאיר, בהיותו עוסק ברגיל ביזמות ובממשק מול שוק ההון, ולא בביצוע. דווקא במיזם אילת החליט יאיר ביטון להתערב בכל חשבון שאושר לגן-רווה. המאשימה מפנה להסתייגות אורנגים בב. יאיר מטיב עבודתה של גן-רווה, ולעמדתו של יורם ביטון, לפיה יש להוציאה מהאתר ולא להמשיך ולהזרים לה כספים. כנגד עמדה זו פעל יאיר ביטון, וגם הרחיק ונטרל בעלי תפקידים בב. יאיר מקבלת החלטות הנוגעות לגן-רווה, כך שלא יבקרו את אישורי התשלומים שנתן בעניינה. לטענת המאשימה, יאיר ביטון הסביר את מעורבותו באתר, בכך שהחליט לטפל בבעיות באופן אישי. בפועל, הוא לא פתר אותן אלא העמיקן, בהרחיקו את אנשי הביצוע והכספים של ב. יאיר כדי שלא יפריעו לו להזרים כספים כרצונו. המאשימה מפנה גם לגרסת ביטון בחקירתו במשטרה, שהוכחה כשקרית, לפיה הרחיק עצמו לחלוטין מהתשלומים לגן-רווה, ונכנס למיזם רק בשלב מסירת הדירות לדיירים, כשבעיות הפיגורים הגיעו לדירקטוריון. הוא גם טען כי לא שילם מאומה על עבודה שלא בוצעה בפועל.

223. אני מקבלת טענות אלה של המאשימה, לפיהן מעורבותו של יאיר ביטון בתשלומים לגן-רווה החלה מהתשלום הראשון במיזם, והמשיכה לכל אורכו. זאת, בניגוד מוחלט לגרסתו בחקירה. אני גם מקבלת את הטענה (לה מסכים גם ביטון), כי התערבות שלו במיזם בניה היא אירוע יוצא דופן, בפרט בהיותו בחיתוליו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

224. **מעורבות בתשלומים** - קבעתי כי יאיר ביטון היה מעורב בתשלום החשבון הראשון וגרם להגדלתו, מעבר למה שאושר על ידי אחיו יורם ביטון. הרחבה בעניין זה ראו בפרק שכותרתו "האירועים שסבבו את ביצוע התשלום הראשון". אראה להלן, כי יאיר ביטון היה מעורב גם בתשלומים הבאים לגן-רווה: **ת/887 ות/888** הם קלסרים שנתפסו במשרדי ב. יאיר וכוללים את החומר החשבונאי, חשבונות והוראות תשלום, במיזם אילת (**ת/887** מסמכי אילת 50 **ת/888** מסמכי אילת 36). על מסמכי **התשלום השני (2/08)** גם נמצאו עקבותיו של יאיר ביטון. הן על אישור התשלום מסמך 1285, שביטון אישר שהוא בכתב ידו, והן על מסמך מספר 1279 שם נכתב: "ח-ן מאושר ע"י יאיר". גם התשלום השני הוגדל מעבר לאישור השמאי. אושר סך 426,106 ₪ ושולם בפועל סך 726,000 ₪. כך גם על מסמכי **התשלום השלישי (3/08)**. ניר יחזקאלי אישר, כי הכיתוב על גבי אישור החשבון הוא של יאיר ביטון. באותו חודש אישר השמאי תשלום של 991,832 ₪ וביטון אישר סך 1,200,000 ₪. וכך הלאה מדי חודש. אני מפנה בהקשר זה לסיכומי ב"כ המאשימה החל מעמוד 169 וכן לטבלת התשלומים עמוד 70 לסיכומים.
- ניסים פינס** הודה אף הוא כי בתשלום הראשון יורם ביטון אישר לו סכומים נמוכים מאלה שציפה להם, בתנאי תשלום קשים של שוטף + 60. הוא פנה ליאיר ביטון, וזה העלה את הסכומים וגם שיפר את תנאי התשלום. בהמשך, פנה פינס ליאיר ביטון כל אימת שלא קיבל את מבוקשו מיורם ביטון, ואישר שכל חודש היה לו ויכוח עם יורם ביטון (פרוטוקול עמודים 2901 – 2903).
225. מנכ"ל ב. יאיר מחזקים מסקנה זו.
- אייל הנדלר עת/30** אישר בחקירתו בבית המשפט, כי מעורבותו של יאיר ביטון במיזם הייתה מתחילתו: "שואל אותך החוקר מה המעורבות שלו הייתה בעצם? 100 אחוז מעורבות...הוא הביא את החברה הוא דאג לחתום איתה הוא דאג לכל ההתקשרות איתה, כולל כל התשלומים דרכה שאת כל התשלומים האלה כולל כל ההתקשרות עד שבאיזה שהוא שלב הוא אמר עזבו אילת עליי" (פרוטוקול עמוד 1029). בהמשך טען העד, כי בתחילת המיזם המעורבות הייתה רגילה ואחר כך לקח ביטון אחריות מלאה על כל המיזם (עמוד 1030). יש לזכור עם זאת, כי אישורי תשלום אינם בגדר מעורבות רגילה של ביטון במיזמי בניה, גם לא לשיטתו. הנדלר גם אישר כי התווכח עם יאיר ביטון על המקדמות, וביטון תרץ תירוצים שונים מדוע שילם לקבלן ביתר (פרוטוקול עמוד 1026).
- ניר יחזקאלי עת/93** הפנה לאישורי תשלום מראשית המיזם, באישורו של יאיר ביטון או במעורבותו. ראו **ת/1408** מסמך רענון עד, בו עיין במסמכים **ת/887** ו-**ת/888** וזיהה את כתב ידו של יאיר ביטון. נושא המקדמות שניתנו לגן-רווה עלה על הפרק כבר בתחילת המיזם בשנה הראשונה, ומהר מאוד לאחר תחילת המיזם כבר היה זה יאיר ביטון שטיפל בו (פרוטוקול עמודים 2101, 2105).
226. על כן, **המסקנה היא כי יאיר ביטון היה מעורב באישורי התשלום לגן-רווה החל מהיום הראשון של המיזם ולאורך כל הדרך**. הוא אישר לשלם סכומים גבוהים יותר מזו"ח השמאי, בניגוד לעמדת ההנהלה הבכירה, ניר יחזקאלי, **אייל הנדלר וכמובן יורם ביטון**, אשר התנגדו לרוחב הלב שגילה **יאיר ביטון כלפי גן-רווה**. אין מדובר בהתנהגות מקובלת של יאיר ביטון. הוכח כי יאיר ביטון לא עסק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

בטיפול השוטף במיזמי הבניה השונים, זו הייתה סמכותו של יורם ביטון. יאיר ביטון לקח על עצמו לטפל במיזם, רק אם היו בעיות ועל מנת לפתור אותן. למיזם נושא האישום נכנס יאיר ביטון מתחילתו, ובשלב מסוים הוציא את יורם ביטון וטיפל בו בלעדית.
אלא שבכך לא סגי, שכן השאלה שיש לשאול היא, האם התשלומים שאישר ביטון לגן-רווה היו בלתי סבירים וחרגו מכל היגיון עסקי? רק תשובה חיובית תוביל למסקנה כי ביטון הזיק לב. יאיר.

ג. סבירות תשלומי היתר

227. בתיק זה שבו הראיות לקשר הפלילי נסיבתיות, אילו עלה בידי המאשימה להוכיח כדבעי את הטענה שיאיר ביטון אישר לגן-רווה תשלומי יתר **שלא נדרשו לבניה**, היה בכך כדי לבסס ראיה נסיבתית משמעותית לקשר הפלילי.

כאמור, תשלומי היתר הוכחו. השאלה הקשה יותר היא, האם עמד מאחוריהם היגיון עסקי? המאשימה, בניסיונה להוכיח כי תשלומי יתר הועברו ללא הצדקה, עשתה זאת באמצעות ראיות מסוג אחד בלבד - ראיות המוכיחות עובדות. היא הוכיחה את הסכומים החוזיים, הוכיחה כמה שילמה ב. יאיר בפועל ומתי, הציגה את דו"חות שמאי הבנק לגבי קצב התקדמות הבניה, והשמיעה עדויות של מעורבים, הן מטעם ב. יאיר והן מטעם הבנק המלווה, שהסתייגו מקצב התשלומים ומסכומיהם. על יסוד ראיות אלה (ועוד נוספות מאותו סוג), ביקשה המאשימה מבית המשפט, להסיק כי התשלומים העודפים היו בלתי סבירים ולא נבעו מצרכי הבניה. המאשימה טענה, כי די בכך כדי להוכיח שיאיר ביטון הזרים כספים לגן-רווה מעבר לנדרש לצורך הבניה.

228. **לטעמי, קיים קושי להסתמך אך ורק על עובדות לצורך הסקת המסקנה המפלילה, שכן מדובר בעניין שבמומחיות.** גם אם שולמו לגן-רווה תשלומים העולים על ההתחייבות החוזית המקורית, גם אם חרגו התשלומים מקצב התקדמות הבניה, כעולה מדו"חות השמאי, אפילו נעשה הדבר בניגוד לעמדתם של הגורמים המוסמכים בב. יאיר והבנק המלווה, אין די בכך בלבד כדי להגיע למסקנה כי מדובר בתשלומי מרמה.

הקושי להסתמך על עובדות בלבד, נעוץ בכך שמדובר במיזם בניה שמתנהל לפי כללים מיוחדים לענף הבניה. שמענו עדויות למכביר בנושא זה, רבות מהן מפי עדי התביעה. שמענו כי מיזם בניה עלול מראש להיות מתומחר בחסר משלל סיבות. כך למשל, קבלן ביצוע שמעוניין לקבל את העבודה יציע הצעה זולה, מתוך כוונה לדרוש תוספות בהמשך. יתכן שיציע הצעה זולה מתוך חוסר הבנה של תנאי השטח, כגון מקום המיזם בעיר אילת, שם יקר יותר לבנות. ראו דברים שאמר ע/ת 30 אייל הנדלר מנכ"ל ב. יאיר בזמנו: **"עלויות ביצוע היו דברים שקשה מאוד להעריך, גם היום כיזם אני יודע שקשה מאוד להעריך ויש חריגות תקציביות וכך היה גם אז"** (פרוטוקול עמוד 747).

עוד שמענו, כי גם אם המיזם תומחר כראוי, יש גורמים שעלולים לייקר את העלויות ולא ניתן לצפותם. למשל: מחסור בפועלים; קריסת עסקיו של ספק ציוד שקיבל תמורה מראש; עלייה במחיר של פריט מסוים במפתיע ובאופן חד, כגון מחיר הברזל; עצירת העבודות על ידי היזם מטעמיו, למשל בשל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

איטיות בשיווק דירות, המגדילה את הוצאות התקורה של הקבלן; קבלן משנה כושל שלא ניתן להוציא מהאתר; וקבלן משנה שביצע עבודה גרועה, והמחליף דורש תשלום נוסף על מנת לתקן את הליקויים בעבודת הקודם.

הקשיים הללו שעלולים לגרום לעליית מחירו של מיזם בניה, התקיימו כולם במיזם נושא האישום. **לגבי תמחור המיזם בחסר וטענת ההגנה לפיה המחיר החוזי לא היה ריאלי וממילא היה צורך להוסיף עליו לכל קבלן אחר - ראו עדותו של שמאי המיזם עמ' 70/מהנדס מר אביב גלעד שאישר כי המיזם תומחר בחסר ביחס למקובל באילת. אם היה נדרש לעשות כן, היה מגדיל את העלות ב-10 – 15 אחוז (פרוטוקול עמוד 1601). הוא אף הסכים, שבאילת עלות הבניה יקרה יותר מאשר במרכז, בשיעור של 25% – 30% וכי הקשיים המיוחדים לעיר, עלולים להביא להתמשכות הבניה. הוא הסכים שככל שהמיזם מתעכב, העלויות גדלות (פרוטוקול עמודים 1602 – 1603), וכי עלויות הבניה באילת בשנים שבין 2009 – 2014 התייקרו בסביבות ה-20% (פרוטוקול עמוד 1633). דו"ח האפס לעומת זאת, לא ישתנה משעה שנחתם הסכם הליווי, גם אם מתחוללים שינויים בשוק (פרוטוקול עמוד 1615).** ראו גם עדותו של עמ' 93/מנכ"ל ב. יאיר ניר יחזקאלי (נשמעה בשיבות ה-20.12.17 ו-2.1.18). כבר בהודעתו במשטרה (שהוגשה בהסכמה), הסביר כי **העלות הסופית של המיזם לא הייתה מופרזת, אלא סבירה בהחלט**. אילו הייתה ב. יאיר מתקשרת עם קבלן מהשורה הראשונה, הייתה משלמת אפילו יותר. העד אישר, כי במבט לאחור המיזמים תומחרו בחסר, נוכח ייחודיות העיר אילת והקשיים המובנים בה, אשר ב. יאיר לא הכירה מקודם וגן-רווה לא בדקה כראוי. כך למשל, מיעוט קבלנים ומכאן הקושי להחליף קבלן גרוע באמצע מיזם, עלויות הובלה גבוהות, חום המקשה על שעות העבודה ועל יציאות הבטון (עמ' 1399/ת עמוד 3, פרוטוקול עמודים 2035, 2109). ב. יאיר העדיפה שגן-רווה תסיים את הבניה, גם במחיר גבוה יותר, כדי למנוע את העלויות הנוספות הכרוכות בהחלפת קבלן שהיו מייקרות את המחיר פי כמה (עמ' 1399/ת עמודים 4 – 5).

מבחינת רווחיות נחשב המיזם כגבולי כבר מלכתחילה (הוצאות גבוהות מול צפי רווחים נמוך), הבנק לא התלהב לממן אותו, ולכן נוצרו קשיים בהשגת ליווי בנקאי למימון המיזם (פרוטוקול עמודים 2036 – 2037).

הדברים מתיישבים עם **עדותו של ניסים פינס**, לפיה הכין את הצעת המחיר לשלב הראשון על יסוד מחירון דקל בתוספת 20%. הצעתו נדחתה ע"י יורם ביטון, והוא נאלץ לקצצה במיליונים רבים כדי לקבל את העבודה (פרוטוקול עמוד 2451). מיד בתחילת הבניה הבין שמדובר בתמחור בעייתי, שאין בו עודפים להכיל תנודות או שינויים, ואינו יכול להכיל עיכובים בבניה בשל התקורות הגבוהות (דניה סיבוס אמדה אותן ב-200 – 300 אלף ₪ לחודש, ראו חקירתו של מנכ"ל דניה סיבוס, פרוטוקול עמוד 1078). פינס מנה גם סיבות לא צפויות לעליית מחיר המיזם, כגון עלייה במחירי הברזל (פרוטוקול עמוד 2511), קריסתה של רב בריח, אחרי ששולמה לה מלוא התמורה והצורך לרכוש פעם נוספת דלתות (פרוטוקול עמוד 2464). התייקרות נוספת נגרמה מתוספות שביקשה ב. יאיר לבנות, כגון בריכות שחיה (פרוטוקול עמוד 2957).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ניר יחזקאלי אישר כי בסופו של יום למרות ההפסד, הוצאות המיזם היו במתחם הסבירות: **"אנחנו לא מרוצים מפרויקט שאנחנו מפסידים בו... אבל, האם השאלה שהתוצאות הם היו במתחם הסבירות? אז אני עניתי על זה יותר מפעם אחת, שכן"** (פרוטוקול עמוד 2034). גם התנהלותו של יאיר ביטון נראתה לו סבירה (פרוטוקול עמוד 2102). הוא אישר שב. יאיר תרמה את חלקה להגדלת ההוצאות, כשדרשה השהיית העבודות עקב מכירת דירות איטית (פרוטוקול עמודים 2120 - 2121). כן אישר, שהחלפת קבלן באמצע העבודה עלולה לייקר את המחיר באופן כזה שעדיף להוסיף כסף לקבלן הקיים.

גם ע"ת/101 יורם ביטון מנכ"ל ב. יאיר 333, אמר דברים דומים. מלכתחילה סבל הפרויקט מבעיה של רווחיות, הן מבחינת מחירי הביצוע (הגבוהים) והן מבחינת מחירי הדירות (הנמוכים), כך שהיה צורך בקבלן שיציע מחיר בהתאם (פרוטוקול עמוד 2044). בדיעבד הבין שתמחור הפרויקט היה נמוך מדי לרעת גן-רווה, נוכח השוני המהותי של אילת בעלויות הבניה. העלויות באילת גבוהות יותר, בין היתר בשל שעות העבודה הקצרות והמחסור בקבלני משנה וספקים, המחייב להסתמך על הובלות יקרות מבחוץ (פרוטוקול עמוד 2045).

ראו גם עדותה של ע"ת/57 הגב' בלה אבגובסטובסקי סמנכ"לית הכספים של ב. יאיר, שאישרה כי עדיף לא לסלק קבלן משנה, אלא לשלם לו יותר.

ע"ת/13 דורון דנן מנהל העבודה בגן-רווה, אישר אף הוא כי עלויות הבניה באילת גבוהות יותר, בין היתר בגלל שעות עבודה קצרות יותר עקב החום (פרוטוקול עמוד 386).

231. **אשר לנחיצותם של תשלומים העולים על אחוזי הביצוע בפועל על פי דו"ח שמאי הבנק המלווה.** פינס

הסביר כי מקורם של התשלומים העודפים, בעבודות שביצעה גן-רווה בשלבים של המיזם שטרם נפתחו לליווי הבנקאי. למשל, את הקידוחים ביצעה גן-רווה עבור שני המיזמים ביחד, על מנת להוזיל עלויות, היא גם רכשה ציוד כגון ברזל או מזגנים עבור המיזם כולו. בהקשר זה ראו גם את חליפת המכתבים בין אנשי הבנק המלווה לב. יאיר, בחודש 9/09 בדבר חריגות בתשלומים לגן-רווה, מעבר לאחוזי הביצוע שאושרו על ידי שמאי הבנק (ת/552 ות/471). **ניר יחזקאלי** הבהיר במכתבו לבנק המלווה מיום 17.5.09 (ת/471) את הסיבה לפערים, לפיה גן-רווה רכשה בהסכמת ב. יאיר את כל המוצרים הנדרשים לביצוע, כולל לשלבים שטרם נפתחו לליווי, ביצעה עבודות בשלבים שטרם אושרו לביצוע, ותוספות מחוץ לחוזה שהתבקשו על ידי ב. יאיר. המכתב מסתיים בהבעת אמון בגן-רווה והבטחה כי כל תשלומי היתר הם מהון עצמי של ב. יאיר ומחוץ לליווי הבנקאי.

ע"ת/42 רונן גינזבורג, מנכ"ל דניה סיבוס, העיד כי עליית מחירי הברזל גרמה להפסדים גבוהים לקבלנים, עד כדי אובדן חוזים, ומדד תשומות הבניה לא פיצה על כך (פרוטוקול עמוד 1082). אף הוא אישר כי באילת הבניה יקרה הרבה יותר מאשר במרכז הארץ (פרוטוקול עמוד 1072).

ניר יחזקאלי הוסיף כי בשנת 2012 נוצר לב. יאיר צורך בשחרור עודפים (כספי רווחים צפויים מהמיזם מתוך כספי המימון העצמי שהפקידה ב. יאיר בבנק המלווה), בשל מצוקת כסף נזיל לפירעון אג"ח שהגיע מועד פירעון. לשם כך מכרה ב. יאיר דירות במיזם בהנחות גדולות. לטענתו, עדיף בנסיבות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

כאלה, להוסיף לקבלן תשלום על המוסכם כדי שיאיץ את העבודות וישוחררו עודפים. האלטרנטיבה היא קריסת החברה על רקע אי פירעון אג"ח. בסופו של יום קיבלה ב. יאיר מהבנק המלווה כ-25 מיליון ₪ עודפים ממיזם אילת (פרוטוקול מיום 20.12.17 עמודים 2015 – 2021).

232. **אשר למדיניות ההתקשרות עם קבלני משנה מדרג נמוך, ככלי להקטין הוצאות,** אישר ניר יחזקאלי, כי ב. יאיר מעדיפה להתקשר עם קבלני משנה שאינם מהשורה הראשונה ולקבל הצעות מחיר נמוכות, גם במחיר שתאלץ להחליף קבלן, או להוסיף לו כסף על המחיר החוזי. בראיה כוללת של מיזמים רבים מדובר בחיסכון משמעותי, נוכח ההפרשים הגדולים בין הצעות המחיר של קבלנים מדרג ב' לעומת קבלנים מהשורה הראשונה. גן-רווה נחשבה לקבלן מדרג ב' (פרוטוקול עמודים 2030 - 2031). העד גם אישר, שהקבלנים החלשים יותר הם בעלי יכולת ספיגה נמוכה, ולכן אם יש בעיה במיזם (כגון התייקרות מחיר חומרי גלם או עובדים), מיד ידרשו תוספת (עמודים 2038 – 2039).

233. **ההגנה הציגה הסברים סבירים לטענות שונות של המאשימה בהקשר של פריצת התקציב.** ב"כ המאשימה הטיחה בפינס, כי חרף העובדה שרוב עבודות החשמל הסתיימו במחצית שנת 2009 וכבר שולם לקבלן החשמל סך של כמיליון ₪, הוסיפה ושילמה ב. יאיר לקבלן החדש (נאשמת 7), סכום פנטסטי נוסף של 6 מיליון ₪. זו לשיטתה, הייתה אחת הדרכים להוציא כספים במרמה. פינס השיב כי הקבלן הראשון של המיזם הניח את הצנרת, אך את השחלת חוטי הנחושת בצניורות, השאיר לסוף. כאשר נכנסה א.א.ג. חשמל בנעליו, דרש נפתלי פרץ לבצע את ההשחלה באופן מידי, כדי להיות בטוח שהצנרת תקינה. הסתבר שהצנרת נסתמה ולא ניתן להשחיל את החוטים, ולכן נאלצה א.א.ג. חשמל לבצע את כל עבודת הצנרת מחדש, והעבודות התייקרו (פרוטוקול עמוד 2465). **דורון דן** אישר את הדברים, והוסיף כי גן-רווה נאלצה להחליף גם את קבלן האלומיניום, כי היה איטי, ואת קבלן האינסטלציה שביצע עבודה גרועה. בכל אחת מההחלפות נגרם נזק כספי (פרוטוקול עמודים 365, 367 - 369).

פינס נשאל מדוע הגיע יאיר ביטון לאתר בספטמבר 2009 ושילם לקבלני המשנה בעצמו, למרות שבמועד זה מלוא התמורה החוזית עבור שני המיזמים כבר הועברה לגן-רווה. הוא השיב, כי העבודה לא התקדמה בקצב משביע רצון, לא בגלל חובות לקבלני המשנה, אלא בשל קשיי מימון. למשל, קבלן האבן הביא צוות קטן, כי טען שהאבן מסופקת לו טיפין טיפין. פינס הסביר ליאיר ביטון שבלולו לא מוכן לשלם לספק האבן מראש, אלא אם יקבל תשלום מראש מב. יאיר, וכך היה (פרוטוקול עמוד 2955). פינס גם טען שבשנת 2010, לאחר תשלום מלוא המחיר החוזי, עלות העבודה גדלה בשל עליית מחירי הברזל ותוספות כמו בריכות שחיה שגן-רווה נדרשה לבצע. להערכת פינס, מדובר היה בתוספת של בין 15 – 20 מיליון ₪ למחיר החוזי (פרוטוקול עמוד 2957). אשר לתשלום בסך 11 מיליון ₪, הסביר כי אין מדובר במקדמה, אלא בחלקו תשלומים שהיו אמורים להשתלם לגן-רווה, ובחלקו החזר עבור חומרים שגן-רווה שילמה (פרוטוקול עמוד 3161).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

פינס הוסיף וטען, כי העיכוב בבניה בשנת 2012 נבע מאילוצים של ב. יאיר, אשר לא מכרה מספיק יחידות דיור. הליווי לשלב הבא לא נפתח, וגן-רווה התבקשה לעצור את העבודות. העבודה נעצרה למשך כשנה (פרוטוקול עמוד 3152). מדובר כמובן בייקור עלויות הבניה.

טענה זו של פינס אושרה בעדות נציגת הבנק המלווה עמ' 55/גב' פנינה אלה (פרוטוקול מיום 14.6.17 עמוד 1285). מכירת הדירות האיטית עולה גם מהתכתבויות נוספות, כגון ת/921 מכתבה של עמ' 46/ריקי טביביאן מהבנק המלווה, מיום 13.9.11, קרוב לארבע שנים לאחר תחילת המיזם, המלינה על קצב המכירות האיטי במיזם. פינס טען כי גם בשנת 2010 קיבל הוראה מב. יאיר לעצור את התקדמות הבניה, בהעדר מכירות (פרוטוקול עמוד 2984). טענה זו נתמכת גם בעדותו של ניר יחזקאלי אשר צוטטה לעיל, לפיה בשלב מסוים ב. יאיר ביקשה מגן-רווה להאט את קצב הבניה.

ההצמדה למדד תשומות הבניה שחלה על הסכום החוזי (סעיף 2 לנספח ג' בת/1078 ות/1079), לא הובאה בחשבון בתחשיב המאשימה. כך גם לגבי **תוספות הבניה שנדרשה גן-רווה לבצע**. מדובר בסכומים של מיליונים רבים של ₪, כעולה מהראיות.

כיצד אמור בית המשפט להכריע במחלוקות מקצועיות אלה ללא חוות דעת מומחה, בפרט כשעליו לקבוע כי התשלומים ביתר לא נדרשו באמת לבניה?

מומחה היה בוחן את עלותו הריאלית של המיזם. לא העלות שקיוו לה הצדדים בעת חתימת החוזים, או זו שנקבעה בדו"ח האפס של הבנק. עלות ריאלית של המיזם הייתה צריכה להיבחן בדיעבד, על יסוד מסמכי הנהלת החשבונות של גן-רווה ביחד עם מומחיותו של המומחה בשאלות שבמחלוקת, כולל הקשיים המיוחדים לעיר אילת, וכל התוספות שנדרשו מהסיבות השונות שפורטו לעיל. במקום חוות דעת מומחה, קיבל בית המשפט צבר של עדויות מטעם עדי התביעה, אשר שומטות את הבסיס תחת תזת המאשימה.

234. **לבסוף, הראיה שעומדת בניגוד מוחלט לתזת המאשימה, הקושרת בין פריצת תקציב משמעותית,**

לבין מעשי מרמה, היא המיזם המקביל שבנתה גן-רווה באילת, עבור חברת אאורה.

מדובר במיזם שמאפייניו דומים להפליא למיזמים נשוא האישום. גם במיזם אאורה אירעה חריגה תקציבית משמעותית של כ-50% מעל לסכום החוזי (23 מיליון ₪ במקום 13.9 מיליון ₪), וגם שם עזבה גן-רווה את האתר מבלי שהשלימה את הבניה. לא היה כל הבדל בין התנהלות גן-רווה בשני המיזמים, ובכל זאת, **לא נטען לקשר של מרמה בין בעלי אאורה לאברג'יל.**

ראו עדותו של עמ' 121/יעקב אטרקצי' בעלים ומנכ"ל אאורה (פרוטוקול מיום 27.2.18 עמודים 2172, 2184). אטרקצי' אישר כי החלפת קבלן באתר יקרה מאד, וכי אילת סובלת ממחסור בקבלנים (פרוטוקול עמודים 2177 – 2178). ראו גם עדותו של עמ' 95/גיא חנינה סמנכ"ל הנדסה באאורה, לפיה מקובל שתקציבי בניה נפרצים, ומשולמים סכומים מעבר למוסכם בחוזים, וכי בחוזה פאושלי של 14 מיליון ₪, יכולה להיות חריגה של 50% (פרוטוקול מיום 27.12.17 עמודים 2075 – 2076, 2090, 2106). העד גם אישר כי באילת ההיצע הדל של קבלנים וספקים, מקשה על היזם להחליפם. לכן, סילוקו של קבלן הוא הרסני למיזם (עמודים 2091 – 2093).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

235. **לסיכום נקודה זו -** כדי לבסס את עבירת המרמה בנסיבותיו של מיזם בניה בעיר אילת, אין די בהוכחת עובדות מחשידות. העובדות עליהן מבקשת המאשימה לבסס את חוסר סבירות התשלומים, אינן מספיקות. כך לגבי החריגה מהמחירים החוזיים והפסדיות המיזם; כך לגבי כניסתו המפתיעה של יאיר ביטון לפקח על המיזם והתנגדות הגורמים הניהוליים בחברה לתשלומי היתר שאישר; כך לגבי מצבה התזרימי הקשה של ב. יאיר והקושי שחוותה בגיוס כספים לפירעון אג"ח, בתקופה של תשלומי יתר גבוהים לגן-רווה; כך לגבי התשלום הגדול בסמוך להשקעה שביצעה גן-רווה בקזינו; כך לגבי הסכם העדר התביעות הנדיב שנחתם עם גן-רווה, חרף נטישת האתר. לכל אלה ניתנו הסברים על ידי ההגנה, שתמציתם, כי תשלומי היתר היו נחוצים להשלמת הבניה, ובלעדיהם הייתה ב. יאיר יוצאת מהמיזם בהפסד גדול יותר. טענות ההגנה קיבלו תמיכה בראיות, בפרט בעדויות עדי התביעה, ובראיות בדבר המיזם המקביל של אאורה שהתנהל בדיוק באותו אופן.
- גם אם הראיות מבססות חשד נגד יאיר ביטון, אין די בכך כדי לקבוע ממצא בהליך פלילי. נדרשת הוכחה מעבר לספק סביר. ספק כזה מתעורר נוכח התרחיש החליפי אותו הציעה ההגנה ואף הוכיחה. האם ההסברים הללו סבירים? האם הם מצדיקים הפרש בין המחיר המוסכם לבין המחיר ששולם? זו שאלה שהתשובה לה דורשת מומחיות.
236. **היה על המאשימה להגיש חוות דעת מומחה מהנדס בניין או שמאי, אשר יבדוק ויחווה דעתו בדבר סבירות המחיר ששולם עבור המיזם, בהתחשב בכל הפרמטרים הרלוונטיים.**
- כאמור, אין מדובר בפלוגתא רגילה אלא בפלוגתא מהותית, שנועדה לבסס את הקשר הפלילי בדיעבד, בתיק שכולו סומך על ראיות נסיבתיות. על כן, לא נכון היה להימנע מהגשת ראיה כה חשובה.
- גם הפלוגתות החשבונאיות שעלו על הפרק לא הוכחו כדבעי.** פסילת כרטסות גן-רווה כראיה לאמיתות תוכן, ביחד עם הבחירה שלא לזמן את רואה החשבון שלה, או למצער להגיש חוות דעת חשבונאית, יצרה חללים ראייתיים משמעותיים, שמנעו קביעות עובדתיות להן נדרשתי, כפי שאפרט בהמשך.
237. על כן, לא הוכח מעבר לספק סביר, כי התשלומים אותם אישר ביטון היו בלתי סבירים ועמדו בניגוד להיגיון עסקי. לא הוכח כי לא היו מחויבי המציאות, ולא הוכח כי ניתן היה לסיים את המיזם בסכומים נמוכים יותר. **לפיכך, לא הוכח כי תשלומי היתר עמדו בניגוד לטובת ב. יאיר או גרמו לה נזק.** נוכח כל האמור לעיל אני מזכה את נאשם 5, יאיר ביטון, מהעבירות המיוחסות לו בפרק זה.
- אני מזכה את נאשמים 1, 2 ו-4, פינס, בלולו וגן-רווה מעבירות של קבלה במרמה של כספים בסך 53,685,393 ₪, שהם רכוש אסור וביצוע פעולות בהם, לפי סעיפים 415 סיפא לחוק העונשין ו-3(א) ו-4 לחוק איסור הלבנת הון.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

פרק חמישי – העברות כספים מגן-רווה לאברג'יל, בני משפחתו ומקורביו

238. פרק זה עוסק בהעברות מיליוני ₪ מגן-רווה לשימושם של פינס, בלולו, אברג'יל ומקורביו. כספים שהועברו במישרין ובעקיפין לאברג'יל ומקורביו, וכספים שהוצאו לבניית קזינו ברומניה, בבעלות פרטית של אברג'יל ובלולו. העברות אלה בוצעו בדרכים שנועדו לטשטש את מקורם. אשר לקזינו, המאשימה מייחסת לנאשמים 1, 2 ואברג'יל, עבירות לפי סעיפים 423 ו-424(1) לחוק העונשין - רישום כוזב במסמכי גן-רווה בדבר הוצאות הקזינו, ומשיכות כספים לטובת הקזינו, תוך ידיעה כי הוצאתם תותיר את גן-רווה בקשיים כלכליים. אשר ליתר ההוצאות, מייחסת המאשימה לנאשמים 1, 2 בצוותא חדא עם אברג'יל, עשיית דבר הפוגע ביכולותיה של גן-רווה לקיים את התחייבויותיה לפי סעיף 424(1) לחוק העונשין. בפתח הדיון אתייחס למערכת היחסים בין בלולו לאברג'יל, כפי שעלתה מהראיות. כך ניתן יהיה להבין טוב יותר את השתלשלות העניינים.

מערכת היחסים בין בלולו לבין אברג'יל

239. בחקירתו הראשית סיפר בלולו על דרכו בעולם העסקים. הוא החל בגיל צעיר כמוכר בשוק הכרמל, התקדם והתרחב, עד שהגיע להון עצמי המוערך ב-100 מיליון ₪. את יצחק אברג'יל הכיר בביקור בבית הסוהר, והיכרותם התחזקה לאחר שבלולו חזר בתשובה והתקרב לרב יורם אברג'יל המנוח. הרב עודד את בלולו להכניס את אברג'יל לעסק חוקי, על מנת שיעזוב את עולם הפשע. בלולו הסכים, ומאז ניסה לחפש עסקאות עבור אברג'יל, אך התנה זאת בכך שתהיינה חוקיות. בלולו הדגיש, כי חיפש עסקאות ולא לנהל ביחד עסקים, כי חשש שלא יסתדרו, עקב אופיים הבלתי מתפשר. בלולו תאר חברות קרובה בינו לבין אברג'יל, ושיחות טלפון מספר פעמים ביום. מהראיות (בפרט שיחות הטלפון המואזנות), עולה, כי מערכת יחסים קרובה זו שררה גם עובר לכריתת ההסכם בין גן-רווה לב. יאיר. לכן יש להתפלא, כי בלולו ביחד עם פינס, שהיה אף הוא חבר קרוב של אברג'יל בעת ההיא, לא שיתפו את אברג'יל בעסקת בניה אליה נכנסו (שכמותה חיפש אברג'יל ללא הרף באותה תקופה). יתירה מזאת, שותפתם לעסקה הייתה חברה בבעלות יאיר ביטון, אדם שאותו ניסה אברג'יל לעניין באותה עת במספר עסקאות. על כן, קשה עד בלתי אפשרי להאמין לבלולו, כשהוא טוען שלא סיפר לאברג'יל על אודות המיזם באילת (פרוטוקול עמוד 3382). האם יעלה על הדעת שבלולו יהיה שלא לשתף את אברג'יל בעסקה שהיא משאת ליבו? ופינס, שנהג לשתף את אברג'יל בכל דבר פעוט, יסתיר זאת ממנו? קשה אף להאמין שכאשר התגלה לאברג'יל כי שני חבריו הטובים התקשרו מאחורי גבו בעסקה בה חפץ, עם אדם שהוא מחזר אחריו כבר שנים, מחל אברג'יל על כבודו, והתנדב לסייע ביישוב סכסוך עם יאיר ביטון, בנוגע לביסוסים באתר (פרוטוקול עמודים 3381 - 3383). בהמשך, גם התנדב לקנות ליאיר ביטון שעון יוקרתי. כל אלה אינם מתיישבים עם סגנונם של הנוגעים בדבר, אשר עלה בבירור מהשיחות המואזנות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

240. מעבר לחוסר ההיגיון שבתסריט המוצע על ידי בלולו, העובדות מספרות סיפור שונה. כאשר שוחח אברג'יל עם בלולו על השעון שהוא עומד לתת ליאיר ביטון, הוא הסביר בדיוק מה יגיד לביטון (שהשעון הוא ממנו, מבלולו ומפינס), וגם מדוע יאמר כך (כי בלולו אמור להיות עמו בקשר ואילו פינס יהיה בקשר עם אחיו). בלולו שיתף פעולה עם האמירה הזו ("יצחק: אני אומר לו ממני, ממך ומהמשקפיים. שמעו: אין בעיה... (לא ברור) אותו דבר... ממך אותו דבר. יצחק: לא, אז אני אומר לך... הוא חייב ש... כי מי שיהיה איתה הכי בקשר זה אתה, הבנת? כי משקפיים תהיה עם אחותה. שמעו: כן (צוחק)"), (שיחה 1702). אברג'יל גם לא קנה את השעון מכספו שלו. הראיתי לעיל בשיחה שערך עם פינס (שיחה 1819), כי מדובר בשעון שמומן על ידי גן-רווה.
- השילוב בין מערכת היחסים האישית והעסקית ההדוקה בין בלולו לאברג'יל, שכללה ניסיונות של בלולו לאתר עבור אברג'יל עסקאות, לבין ניסיונותיו של אברג'יל לעניין את יאיר ביטון במיזמי בניה, גם בשיתוף בלולו, לא מתיישב עם טענת בלולו, לפיה אברג'יל הודר מעסקת אילת.
- אכן, לא קיבלתי את תזת הקשר שבכתב האישום, היות ולא הוכחה כדבעי. לצד זאת אומר, כי מעורבותו האינטנסיבית של אברג'יל בענייני גן-רווה, והזרמת הכספים ממנה אליו, מחזקת את המסקנה שמדובר בגרסה שקרית של בלולו.
- אוסף, כי ההתנהלות המצטיירת מהראיות תואמת את גרסת בלולו, לפיה ביקש שלא לנהל עסקים ביחד עם אברג'יל. אברג'יל אכן לא עסק בניהול גן-רווה (למעט כשנתן דעתו על סוגיות שבמחלוקת). הניהול השוטף של הבניה היה בידיו של פינס, והניהול הכספי של העסק (כולל הקזינו) היה בידיו של בלולו. בלולו שיחרר כספים לאברג'יל, כל עוד ההענקות הללו לא סיכנו אותו באופן אישי. בלולו היטיב לתאר בחקירתו ביחידת יהלום, כי העסק בנוי על שיקים שנותנת ב. יאיר והוא עצמו מוציא שיקים לקבלני משנה, רק על סמך אלה (ת/1082 מיום 21.10.12, שורות 71 – 72). בלולו דאג שיהיו מספיק מזומנים בקופת גן-רווה כדי לשלם לאברג'יל, אולם עשה זאת בזהירות ותוך שמירה על האינטרסים שלו. בהיותו איש עסקים זהיר, שם את פינס בקדמת הבמה, והשתדל שלא להיקשר לכספי אברג'יל.
241. זו הסיבה שכאשר התחוויר לו שדמי שכירות כלי הרכב שאברג'יל לקח לאנשיו, עולים כדי עשרות אלפי ש"ח כל חודש, ביטל את ההסדר עם חברת ההשכרה ועבר לשלם לה במזומן. את המזומן שילם פינס, והוא גם היה המוציא והמביא מול חברת ההשכרה, בכל הקשור לרכביו של אברג'יל. בלולו גם ידע לסרב, כאשר לא סביר היה לאשר הוצאה מסוימת, כגון הפקדת כרטיס אשראי בידיו של אלי בנישו מקורבו של אברג'יל. בלולו נזהר שלא לשוחח עם אברג'יל על מיזם הבניה, הותיר את השיחות בעניין זה לפינס, ואף שלח אותו מדי פעם לבקש את עצת אברג'יל. כך עשה בעניין התשלום הראשון, כאשר יורם ביטון לא הסכים לשלם את מלוא הסכום (ראו שיחה 1532 מיום 14.2.08. פינס אומר לאברג'יל שבלולו ביקש שאברג'יל יחליט, ומה שיחליט מקובל עליו). כך גם עשה כשביקש להתייעץ עם אברג'יל בעניין הקזינו. אברג'יל היה כלוא אז בארה"ב, ונזהר שבעתיים בדבריו בטלפון. לאחר שסרב להשיב לשאלת בלולו, שנוסחה לטעמו באופן שסיכן אותו, שלח בלולו את פינס על מנת שיעלה בפניו שוב את השאלה בדרך אחרת (שיחות 131 ו-132 מיום 22.6.11).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

כאשר כבר לא ניתן היה לשלם, ידע בלולו לסרב לבקשות אברג'יל לכסף. ראו למשל שיחה 53 מ-26.4.12. אברג'יל מתרעם על פינס שלא דאג להעברת כסף, ככל הנראה לרעייתו של אברג'יל. פינס מתנצל ארוכות ומסביר שהייתה לו בעיה. אומר אברג'יל: "ניסים, אז היית הולך... לשמעון אומר לו יצחק אומר עכשיו" ופינס משיב: "לשמעון, עם מי היה לי בעיה. איתו היה לי...". לבסוף, בלולו הוא שהחליט להפסיק את הבניה לאחר פתיחת החקירה.

הדרכים הנטענות להוצאת הכספים מגן-רווה

א. פריטת שיקים של גן-רווה וב. יאיר על ידי פינס ובלולו

242. המאשימה טוענת כי 18 שיקים שנמשכו על ידי גן-רווה ועל ידי ב. יאיר (תשעה שיקים מכל אחת), לפקודת א.א.ג. חשמל (להלן: "השיקים", נספח ג' לכתב האישום), בסכום כולל של 2,694,982 ₪, נפרטו למזומן, ותמורתם הועברה לגן-רווה ואנשיה.

על פי הנטען, השיקים נפרטו על ידי ניסים פינס במשרד לניכיון שיקים של ע/ת 54 סבסטיאן וגמן (להלן: "וגמן" ו"הצ'יינג'"), לאחר שזויפה חתימת ההיסב של א.א.ג. חשמל, או בהעדר חתימת היסב. תמורת השיקים התקבלה בידיו של פינס ושימשה את גן-רווה ואנשיה.

243. 9 שיקים שב. יאיר משכה לפקודת א.א.ג. חשמל (תאריכי פירעון 15.10.11 - 30.3.12). השיקים נמשכו במהלך התקופה בה יצאה גן-רווה מהמיזם באילת, ונפתלי פרץ נכנס בנעליה. לטענת המאשימה, נפתלי פרץ לא קיבל את השיקים הללו לידיו, או את תמורתם.

המאשימה סומכת ידיה על הראיות הבאות:

א. ת/ת 944 - אסופת מסמכים שנתפסו בביתו של פינס, בהם ספחי שיקים מספר 10784 - 10786 ועותקי שיקים מספר 10742 - 10744, 10778, 10779, 10797, ו-10784 - 10786, שנמשכו על ידי ב. יאיר 333 לפקודת א.א.ג. חשמל בע"מ.

ב. גרסת נפתלי פרץ - בחקירתו ביחידת יהלום מיום 4.4.13, הכחיש פרץ כי קיבל לידיו את השיקים שבנספח ג' (ת/ת 1321), ועמד על כך ששיקים שעל גבם לא מופיעות החותמת של א.א.ג. חשמל, מספר הח.פ. וחתימתו שלו, לא נפרעו על ידו. הוצגו בפניו השיקים שבנספח ג', והוא טען כי חותמות ההיסב של א.א.ג. חשמל מזויפות, ועל חלקם גם לא מופיעות חותמת החברה או חתימתו. פרץ כפר בקבלת מיליוני ₪ מב. יאיר, למעט סכומים קטנים, כאמור בחשבוניות שהנפיק (פרוטוקול מיום 5.1.20 עמודים 4643 - 4644).

ג. נתיב השיקים - השיקים נפרטו בצ'יינג', ולטענת המאשימה הוחזרו לגן-רווה, בדרכים הבאות: שיקים מספר 10767 ו-10768 בסכום כולל של 400,000 ₪ נפרטו ביום 13.9.11 תמורת סך 390,151 ₪, שהועבר בהעברת זה"ב לחשבונה של גן-רווה. לטענת המאשימה, על השיקים אין חתימת היסב של פרץ, וחתימת א.א.ג. חשמל מזויפת. לצורך השוואה הפנתה המאשימה לחותמת א.א.ג. חשמל וחתימת פרץ המופיעות על גב שיק מספר 10797 (ת/ת 1321 שורות 95-96), אשר אושרו על ידי פרץ בעדותו בבית המשפט כאותנטיות (פרוטוקול עמוד 4701). עוד מפנה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

המאשימה לת/865 ות/867, טפסי קבלת השיקים לניכיון, המלמדים כי מבקש השירות היה פינס, ולת/1788 דפי חשבון בנק של גן-רווה בעמוד 68, שם מופיעה הפקדת זה"ב בסך 390,151 ₪ מיום 13.9.11. זו לטענת המאשימה, התמורה עבור שיקים 10767 ו-10768.

ד. שיקים 10778 ו-10779 בסכום כולל של 450,000 ₪ נפרטו ביום 1.11.11 תמורת סך 428,529 ₪. על שיקים אלה אין חתימת היסב כלשהי או חותמת. המאשימה הפנתה בהקשר זה לת/869 - גם כאן מבקש השירות הוא פינס, לפריטת שיק על סך 450,000 ₪ עבור נפתלי פרץ.

ה. שיקים 10784, 10785 ו-10786 בסכום כולל של 600,000 ₪ נפרטו ביום 29.11.11 תמורת סך 563,224 ₪. שיקים אלה נושאים, לטענת המאשימה, חותמת מזויפת של א.א.ג. חשמל וחתימה מזויפת של פרץ. התמורה הופקדה למחרת במזומן בחשבונה של גן-רווה. המאשימה הפנתה לת/1788 דף חשבון הבנק של גן-רווה בעמוד 72, לפיו בתאריך 30.11.11 הופקד הסכום במזומן בחשבון, על ידי פינס.

ו. שיקים 10793 ו-10794 בסכום כולל של 600,000 ₪ נפרטו על ידי פרץ תמורת סך של 572,307 ₪, תוך בקשה לחייב את כרטיסה של גן-רווה. המאשימה הפנתה לת/821 טופס הצהרת מבקש שירות של פרץ, הכולל בקשה בכתב יד לחייב את הכרטיס של גן-רווה.

מכל אלה מבקשת המאשימה להסיק, כי השיקים אשר נמשכו על ידי ב. יאיר לטובת א.א.ג. חשמל, לא הגיעו לא.א.ג. חשמל, אלא לגן-רווה, לאחר הפחתת עמלת הציינג'.

274. לאחר שעיינתי בראיות, איני מקבלת טענה זו.

כאמור, טענת המאשימה היא שגן-רווה קיבלה שיקים שמשכה ב. יאיר לפקודת א.א.ג. חשמל, אך לא העבירה אותם לידיו של פרץ, אלא זייפה את חתימות ההיסב ופדתה אותם לשימושה. המאשימה וגם היחידה החוקרת לפניה, סמכו על טענתו של נפתלי פרץ, כי לא קיבל את השיקים, ומכאן גם שלא פרט אותם בציינג'. מאן דהוא זייף את חותמת א.א.ג. חשמל ואת חתימתו, ושלשל את הכסף לכיסו. היחידה החוקרת הסתפקה בראיות לפיהן פינס הוא זה שבפועל פנה לציינג' וקיבל את השירות, ולא המשיכה לבדוק את נתיב הכסף לאחר שהשיקים נמסרו לציינג'. לא נבדקו מסמכי הציינג' העוסקים בתשלום תמורת השיקים.

275. והנה, וגמן בחקירתו מיום 7.6.17, הסביר כי הציינג' אינו מוסר מזומן תמורת שיקים, אלא משלם בהעברה בנקאית או בשיק של הציינג', על שם הנפרע בשיק שנוכה. עוד הסביר, כי הוא עושה זאת רק אחרי שברר מה רצונו של הנפרע, פנים אל פנים או בשיחת טלפון. כך נעשה גם בעניינו של נפתלי פרץ (פרוטוקול עמודים 1252, 1263, 1264). לכן, העובדה שפינס שימש כשליח והביא את השיקים לצורכי הפקדה, אינה מוכיחה כי הוא קיבל את תמורתם. יתירה מזאת, שמענו מפי העד, ונפתלי פרץ אישר, שהיה מקובל במיזם, שנוסע לתל אביב מאילת, לוקח שיקים של קבלני משנה אחרים אל הציינג' לפריטה. גם פרץ עשה זאת לא אחת (פרוטוקול מיום 5.1.20 עמוד 4653). עוד שמענו מפיו של וגמן, כי זהות מבקש השירות בטופס מבקש השירות, היא של מי שהביא פיזית את השיקים לציינג', כולל שליח (פרוטוקול עמוד 1248). לכן, ראיה המלמדת על כך שפינס הפקיד בפועל את השיקים בציינג',

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

אינה מוכיחה שתמורתם שולמה לו באופן אישי (או לגן-רווה). היה על המאשימה להציג את כרטיס הנהלת החשבונות של הציינג', ממנה ניתן ללמוד למי הועברו כספי השיק (פרוטוקול עמוד 1257). בנוסף, גרסתו של פרץ, לפיה אינו מכיר את השיקים הללו, נסתרה במהלך הראיות, לאחר שההגנה הצגה מסמכי הפקדה של הציינג' כדלקמן :

שיקים שמספריהם 10779-10778 בסכום כולל של 450,000 ₪ - פרץ עומת בחקירתו בבית המשפט עם המסמך **209/נ**, בקשה להעברת זה"ב מחשבון הציינג' לחשבון א.א.ג. חשמל, ועם מסמכי קבלת השיקים לניכיון בציינג' ושובר תשלום (**נ/126** ו**נ/127**). הוא אישר כי עבור השיקים הללו בוצעה העברת זה"ב לחשבון א.א.ג. חשמל בסך 428,529 ₪ (פרוטוקול עמודים 4667-4668).

שיקים שמספריהם 10784-10786 בסכום כולל של 600,000 ₪ - פרץ עומת בחקירתו עם **נ/210**, צילום של שיק מחשבון הציינג' לפקודת נפתלי פרץ בסך 536,224 ₪, ומסמך המפרט את עסקת הניכיון. פרץ אישר כי הוא עצמו פרט את השיקים הללו אצל וגמן וקיבל את הכסף, לטענתו, תמורת מזגנים שרכש לאתר (פרוטוקול עמודים 4671-4672).

שיקים שמספריהם 10793 ו-10794 בסכום כולל של 600,000 ₪ - שיקים אלה נפרטו על ידי פרץ תמורת סך של 572,307 ₪ והוא ביקש לחייב את כרטיסה של גן-רווה (כאמור **בת/821** טופס הצהרת מבקש השירות).

מכאן שביחס לשבעה מתוך תשעת השיקים, לגביהם טען פרץ כי חתימות ההיסב שלו זויפו והוא לא קיבל אותם ואת תמורתם לידיו, הסתבר כי הוא כן קיבל את הכסף לידיו (גם שיקים נטולי חתימת היסב). כבר מטעם זה לא ניתן לסמוך על כפירתו ביחס למכלול השיקים.

שיקים שמספריהם 10767 ו-10768 ביחס אליהם טוענת המאשימה כי תמורתם הועברה בהפקדת זה"ב לחשבונה של גן-רווה. המאשימה סומכת טענתה על הצהרת מבקש השירות, כי פינס הוא שביצע את הפעולה (**ת/865**) ועל דפי חשבון הבנק המלמדים על ההעברה לחשבון גן-רווה, אך לא מפרטים מי המעביר. כאמור לעיל, **ת/865** עולה כי אמנם פינס ביצע את העסקה, דהיינו הביא את השיקים לציינג', אבל הקבלה ממוענת לנפתלי פרץ ולא לניסים פינס. נאמר בה: "חשבונך (דהיינו חשבונך של פרץ בציינג' - ט.ח.) זוכה בסך 390,151 ₪". על כן, הראיות מלמדות כי הזיכוי ניתן לפרץ ולא לפינס, בניגוד לתזת המאשימה.

277. **9 שיקים שמסכמה גן-רווה לפקודת א.א.ג. חשמל** - (6 שיקים ע"ס 71,728 ₪ ו-3 שיקים ע"ס 71,538 ₪, תאריכי פירעון 30.4.12 - 31.10.12). המאשימה מפנה לראיות הבאות :

א. **כרטיס הנהלת החשבונות של גן-רווה (ת/578)** החל מעמוד 369, בה נרשמו ההלוואות שנתנה א.א.ג. חשמל לגן-רווה והחזרים בגינן, וכן לפנקסי שיקים 68 ו-74 של גן-רווה. מהכרטיס עולה כי א.א.ג. חשמל הלוותה לגן-רווה למעלה ממיליון ₪, כמעט ללא ריבית, ונשאה גם בעמלות הניכיון. לטענת המאשימה, זו התנהגות עסקית לא הגיונית, שנועדה לאפשר לגן-רווה למשוך שיקים כחוזר הלוואה, על מנת שהסכום לא יהווה הכנסה בידי הנאשמים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ב. גרסת פרץ, לפיה מעולם לא הלווה כסף לגן-רווה (פרוטוקול מיום 5.1.20 עמוד 4701). לטענת המאשימה, גם לא סביר שפרץ היה מסוגל כלכלית להעניק הלוואות בסדר גודל כזה. בת/1312 מיום 14.11.12 (דברים שאמר פרץ "לא לפרוטוקול" בחקירתו ביחידת יהלום), סיפר כי מספר שיקים על סך 71,000 ₪ נמשכו על ידי גן-רווה לטובת א.א.נ. חשמל, אך אין לו יד בדבר, הוא מעולם לא חתם עליהם, ופינס הנחה אותו לומר בחקירתו כי מדובר בהלוואה (ראו גם ת/1315 עמוד 90 משורה 11).

ג. ראיות לפיהן פינס הוא שפרט את השיקים בצ'ינג' - (ת/772) רשימת שיקים הכוללת את השיקים שבנדון, מסמך מתוך ת/1334 אישור מספר 13149 בדבר קבלת שיק על סך 71,538 ₪ שמשכה גן-רווה ונתפס בתיק המסמכים של פינס, ת/800, ת/807, ת/812, ת/827, ת/846 5 טפסי הצהרת מבקש שירות חתומים על ידי פינס ומוכיחים שהוא עצמו הגיע לפרוט את השיקים.

ד. גרסת בלולו לפיה לא קיבל הלוואה מפרץ. אשר לשיקים מספר 12758 - 12767 שעל הספח שלהם מצוין "החזר הלוואה", טען בלולו כי אין זה כתב ידו, וככל הנראה מדובר בסוג של התחשבוניות בין גן-רווה לא.א.נ. חשמל, אך לא ידע להסביר מעבר לכך (פרוטוקול עמודים 3704 - 3706).

גם טענות אלה אני דוחה.

278. כבר קבעתי לעיל, כי העובדה שפינס הביא פיזית את השיקים למשרדי הצ'ינג', אינה מלמדת על כך שבסופו של יום הוא או גן-רווה גם קיבלו את תמורתם. היה מקום להציג כראיה את כרטיס הקוח של הצ'ינג', כדי לדעת לאן הועברו סכומי השיקים.

האמור בכרטיס הנהלת החשבונות של גן-רווה אינו קביל לאמיתות התוכן, ולכן לא אקבע ממצאים בהסתמך עליה, בדבר רישום תשלומים לא.א.נ. חשמל וסיווגם כ"הלוואה" או כ"החזר הלוואה". הימנעות המאשימה מהעדת אנשי הנהלת החשבונות של גן-רווה, הותירה אותנו ללא הסבר באשר לאופן רישום התשלומים בכרטיס. זאת בפרט בשים לב לכך, שבתקופה מסוימת נכנסה א.א.נ. חשמל בנעליה של גן-רווה למיזם באילת, ונערכו התחשבוניות בין שתי החברות על רקע זה. העידו על כך בלולו (פרוטוקול עמוד 3709) ופרץ בהודעתו מיום 1.11.12 ת/1298 שורות 161-164. אף המאשימה בעמוד 271 לסיכומיה מפרטת התנהלות של החזרים לגן-רווה באמצעות פרץ. יש בכך כדי לחזק את טענת בא כוח בלולו, לפיה קיימות דרכים שונות ומגוונות להתחשבוניות בין חברות, תחת סיווגים חשבונאיים שונים.

נוכח כל המקובץ, ובעיקר בשים לב לכך שהוכח כי לפחות חלק מהשיקים מצאו דרכם לידי פרץ, למרות גרסתו, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש להוכיח טענותיה בדבר פריטת השיקים על ידי גן-רווה, והפניית הכספים בסך 2,694,982 ₪ לטובת נאשמים 1-2, אברג'יל ומקורביו. לפיכך, האמור בסעיף 28(א) לאישום הראשון לא הוכח.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ב. משיכת כספים מגן-רווה לפינס ורישומם בכרטיס החו"ז שלו כהלוואות
לטענת המאשימה, כספי החו"ז של פינס הועברו לשימוש אברג'יל, או לשימוש שלו. קיבלתי טענה זו במסגרת הסעיף "הכספים שהועברו דרך כרטיס החו"ז של פינס (מתוך הכרטיס ת/579)", לעיל בפרק השני. קבעתי כי כרטיס החו"ז של פינס שימשה כצינור להעברת כספים לאברג'יל ואנשיו.

ג. משיכת שיקים בגין חשבוניות פיקטיביות, שנחזו להיות עבור עובדים זרים, ופריטת השיקים
במזומן

הנושא נדון באישום הרביעי. זיכיתי את בלולו מאישום זה. קבעתי כי פינס נטל לכיסו סכום לא ידוע של אלפי ₪ כל חודש מכספי המזומן של השיקים שנמסרו לצורך תשלום לפועלים הסינים, לאחר המרתם בצ'יינג' למזומן.

ד. רישום הוצאות הפרטיות של אברג'יל ומקורביו כחלק מהוצאותיה הלגיטימיות של גן-רווה
1. העמדת רכב לרשות ליאת אברג'יל, תשלום ביטוח הבית והוצאות טלפון נייד – לשיטת המאשימה, כלי הרכב שהועמדו לשימושה הבלעדי של רעיית אברג'יל, ליאת, נרשמו כרכבי חברה בספרי הנהלת החשבונות של גן-רווה. כל הוצאותיהם הוטלו על החברה, ונדרשו על ידה כהוצאה מוכרת בכזב, על אף שלא שימשו לייצור הכנסה. סך הכול הוציאה גן-רווה, מעל 510,000 ₪. המאשימה מבססת את טענתה בעיקר על כרטיסות הנהלת החשבונות של גן-רווה "תנועות בכרטיס דלק ואחזקת רכבים" ו"הוצאות רכב משתנות" (ת/583 עמוד 77 ות/578 עמודים 123, 135). הכרטיסות אינן קבילות לאמיתות תוכן, ולכן לא ניתן לקבוע לאשורו את הסכום הנדרש בגין הרכב. עם זאת, בלולו אישר בחקירתו (פרוטוקול עמוד 3389), כי הוצאות הרכב בליסינג דווחו כדין, ודי בכך לענייננו.

בנוסף, היה בשימושה של גב' אברג'יל טלפון נייד שהוצאותיו שולמו על ידי גן-רווה (גרסת בלולו בפרוטוקול עמוד 3485 ושיחותיו המואזנות עם ליאת שמספרן 562 ו-572 מיום 28.1.13, גרסת פינס בת/499 מיום 22.5.14 עמוד 22 שורה 11, עמוד 24 שורה 13). הוצגה גם חשבונית של אורנג' לחודש 5/12 על שם גן-רווה, בין היתר למכשיר שהיה בשימוש גב' אברג'יל (ת/932).

להוכחת כיסוי הוצאות **ביטוח הפרטי של אברג'יל** על ידי גן-רווה, הוצגו פוליסת ביטוח בחברת ביטוח כלל לחודשים 6/13 - 5/14, על סך 3,559 ₪, וספחי שיקים של גן-רווה (ת/1828). **אשר על כן אני מקבלת את הטענה כי גן-רווה נשאה בהוצאות הרכב החכור שהיה בשימוש רעיית אברג'יל בתאריכים הרלוונטיים, בהוצאות הטלפון הנייד שלה, ובמימון ביטוח ביתו של אברג'יל בסך 3,559 ₪ באמצעות גן-רווה.**

2. רכישת ציוד משרדי עבור משפחת אברג'יל בסכום לא ידוע – המאשימה מפנה לעדותו של דורון דן (עת/13). לדבריו, התבקש לדאוג לתיקון מדפסת של רעיית אברג'יל, ועשה זאת אצל ספק של גן-רווה. בחקירתו בבית המשפט אישר דן שהספק הוציא חשבון לגן-רווה, אך טען, כי אינו יכול

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

לאשר שגן-רווה שילמה את החשבון. כן אישר דנן, כי רכש חומרי לימוד לרעיית אברג'יל, בחנות "קרנבל" באילת, וזו חייבה את חשבון גן-רווה (פרוטוקול עמודים 327 - 328).

המאשימה לא הציגה ראיות לביצוע התשלומים הללו על ידי גן-רווה. כרטסת הנהלת החשבונות של גן-רווה אינה קבילה לאמיתות תוכנה, והמאשימה גם לא הפנתה לשורה המסוימת בה, המוכיחה את הרכישות הללו. לא הוצגו גם החשבוניות הרלוונטיות. **לכן לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר, כי גן-רווה נשאה בתשלומים אלה.** יחד עם זאת, הראיות הללו מחזקות את מסקנתי, לפיה אברג'יל היה נהנה בגן-רווה. העובדה שמנהל העבודה בגן-רווה שאינו מכיר אישית את אברג'יל, משרת אף הוא את משפחת אברג'יל, מפנה אותה לספקים של גן-רווה ומנחה את הספקים לזקוף את הוצאות המשפחה על חשבון גן-רווה, מלמדת על מעמדו של אברג'יל.

3. אספקת ציוד לסירה בשווי כ-50,000 ₪ מספק של גן-רווה לאילן בן שטרית - המאשימה מפנה לארבע שיחות מיום 31.10.11 בין אילן בן שטרית לעת/13 דורון דנן, בהן ביקש בן שטרית מדנן לאשר משיכת ציוד מספק של גן-רווה בשם "אור 87", עבור הסירה המשותפת לו, לפינס ולביטון, בהסכמת פינס (שיחות מספר 8150, 8169, 8254 ו-8234 מיום 31.10.11). בשיחה האחרונה הבהיר בן שטרית לדנן כי: **"...הסירה היא בשבילי ובשביל ניסים ובשביל...יאיר"**.

המאשימה מפנה במקביל לכרטסת הנהלת החשבונות של גן-רווה (ת/579 עמודים 382 - 383), לפיה ביום זה הונפקו על ידי הספק "אור 87", שתי חשבוניות בסכום כולל של 73,809 ₪, שנפרעו בשני שיקים (בכרטסת מפורטים שני שיקים בצמוד לשתי החשבוניות, בסכום כולל של 73,309 ₪). בחקירתו בבית המשפט (פרוטוקול החל מעמוד 293), דורון דנן לא היה מוכן לאשר בוודאות שהספק חייב את גן-רווה עבור הסחורה.

אני דוחה טענה זו של המאשימה, בראש וראשונה בהעדר ראיות להוכחת התשלום. כרטסת הנהלת החשבונות של גן-רווה אינה קבילה לאמיתות תוכנה. גם אם הכרטסת הייתה קבילה, הטענה לא מתיישבת עם האמור בה, שכן נטען כי הציוד עלה 50,000 ₪ ולא 73,809 ₪. בנוסף, לא ניתן לדעת עבור איזה ציוד הוצאו החשבוניות, באשר הן לא הוגשו כראיה.

4. בניית פרגולה לאילן בן שטרית בסך 25,000 ₪ - לטענת המאשימה, גן-רווה שילמה סכום זה לחברת משאבות הים האדום, במקום בן שטרית. המאשימה מפנה לשיחה בין בן שטרית לדורון דנן (ת/1920 שיחה 540 מעמדה 53351), ולדברי פינס בחקירתו, כי הפנה קבלן לבן שטרית לצורך התקנת פרגולה (פרוטוקול עמוד 2550). **גם טענה זו איני מקבלת**, בהעדר ראיות להוכחתה. דורון דנן ואילן בן שטרית שוחחו על חוב של 25,000 ₪ למשאבות הים האדום, אותו התבקש בן שטרית לפרוע. בן שטרית טען שמגיע לו כסף מפינס, או כי מגיע לפינס כסף ממשאבות הים האדום, כדי קיזוז החוב. הוא מפנה את דנן להזכיר זאת לפינס, וכך מסתיימת השיחה. אין מדובר באמירות שבכוחן לייצר וודאות, לפיה גן-רווה שילמה במקום בן שטרית את החוב בגין הפרגולה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

5. אספקת מזגן של גן-רווה לאמו של אילן בן שטרית - המאשימה מסתמכת על שיחות בין דורון דן לבין אילן בן שטרית, במסגרתן ביקש בן שטרית למצוא "מזגן פנוי" עבור אמו, כי שלה התקלקל (ת/1919 עמדה 56236 שיחות 3003, 3317, 3610), ועל הודאתו של פינס בנדון.
- איני מקבלת את הטענה.** מהשיחות דלעיל עולה כי בן שטרית ביקש מדורון דן את עזרת אייל, איש המזגנים, לתקן מזגן שהתקלקל בדירת אמו. משהובהר כי המזגן אינו בר תיקון, שאל את דורון דן האם יש לו מזגן שאינו צריך, נענה בשלילה, ואמר שיזמין מיגאל. פינס טען בעדותו, כי מדובר בהעברת מזגן על ידי איש מזגנים שעבד באתר, לבית אמו של בן שטרית, כטובה. איש המזגנים לא חייב את גן-רווה, וגן-רווה לא חייבה את בן שטרית על העבודה (פרוטוקול עמוד 2550).
6. העברת יתרות זכות של גן-רווה בסך 30,000 ₪ בחברת אקרשטיין לזכות חוות נועם - המאשימה לא התייחסה בסיכומיה לטענה זו, לפיכך אני כי נזנחה.

ה. משכורות, הלוואות ללא ריבית ומענקים למקורביו של יצחק אברג'יל

1. משכורות אילן בן שטרית - לטענת המאשימה, בן שטרית עבד בגן-רווה מספר חודשים, אך קיבל שיק אחד כשכר. המאשימה מפנה לשיק מספר 11875 שנמשך על ידי גן-רווה לטובת אילן בן שטרית, בסך 7,000 ₪, מועד פירעון 20.5.10, כנגדו מופיעה בכרטיסת גן-רווה פקודת שכר ל- 6/2010 מיום 30.6.10 (ת/579 עמוד 511). עוד מפנה המאשימה לשיחה מיום 18.5.10 מספר 8352 בין נפתלי פרץ לבן שטרית בה שאל בן שטרית האם פינס שלח לו כסף. היא מפנה גם לשיחה מספר 8439 בינו לבין בלולו, בה מתלונן בן שטרית על שיק שהוציא עבורו בלולו ולא הגיע לידיו. כן הפנתה המאשימה לשיק בסך 16,000 ₪ שמספרו 10846 (ת/948) מיום 25.2.09, של גן-רווה לפקודת פינס, שעל הספח שלו מצוין "עבור אילן".

על כן נטען, כי כספים שונים הועברו במסגרת הקשר מבלולו לבן שטרית.

מוסיפה המאשימה וטוענת, כי הונפק לבן שטרית תלוש שכר יחיד, בעוד שלשיטת המאשימה, משיחות דן-פינס-בן שטרית עלה כי עבד באתר משך מספר חודשים. בחודש 1/2011 ביקש בן שטרית לקבל לידיו את שלושת תלושי השכר האחרונים שלו, והתרעם כשהובהר לו שקיים רק תלוש אחד (ת/1918 עמדה 51049 שיחות 506, 527, 598, 767, 968, 1050).

בלולו טען כי לא היה מודע להעסקתו של בן שטרית על ידי גן-רווה (פרוטוקול עמוד 3386). הוא הציג בעדותו את ספח השיק המדובר, עליו נרשם "עבור שמירה בשחמון", לאימות טענתו כי לא שולמה על ידו מעולם משכורת לבן שטרית (נ/192).

מהראיות עולה כי אילן בן שטרית עבד או הועסק תקופה מסוימת בגן-רווה, בתפקיד שמהותו פחות ברורה. דן אישר, כי בן שטרית טיפל בקבלני משנה שלא ביצעו את עבודתם כראוי, אבל נוכחותו גרמה נזק יותר מתועלת, ולכן ביקש דן מפינס להפסיק את העסקתו ופינס נעתר. פינס אישר גרסה זו. לדבריו, בן שטרית הועסק בגן-רווה כחודש, ותפקידו הסתכם בזירוז קבלנים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

שאיחרו להגיע לאתר. משהגיעו לאזניו של פינס תלונות דיירים על סגנון השיח של בן שטרית, פינס פיטר אותו (עדות פינס בפרוטוקול עמוד 3288 ועדות דן בפרוטוקול עמודים 370-371).

אני מקבלת את הטענה כי עבר כסף מגן-רווה לבן שטרית, ככל הנראה תמורת שירותים שונים כמתואר על ידי פינס ודן. בפניי ראיה לתשלום עבור חודש אחד. לא הובאו ראיות לסכומים נוספים ששולמו לבן שטרית, ואין די בדיבורים על תלושי משכורת שמגיעים לו, כדי שאקבע אחרת.

השיק לפקודת פינס מיום 25.2.09 (למעלה משנה קודם לכן), שעל הספח שלו נרשם "עבור אילן", לא מוכיח כי מדובר בתשלום שכר לאילן בן שטרית, בשים לב לכך שהנהלת החשבונות של גן-רווה אינה קבילה, שלא הוכח כי אילן בן שטרית פדה אותו, וכלל לא ברור באיזה אילן מדובר.

בלולו טען כי לא ידע כי בן שטרית הועסק באתר, והראיה לכך שעל גבי ספח השיק שניתן לו כמשכורת נרשם "עבור שמירה", **איני מקבלת טענה זו**. כבר ציינתי לעיל כי בלולו (גם על פי גרסתו) ידע לאן מועדות פניו של כל שיק. סמיכות הזמנים בין שיחת הטלפון בה התלונן בן שטרית בפני בלולו שהשיק לא הגיע לידי, ובלולו אישר שהוא הוציא את השיק (שיחה 8439 מיום 18.5.10), לבין מועד הפירעון על השיק (20.5.10) רק מחזקת מסקנה זו. על כן, בלולו ידע כי בן שטרית הועסק על ידי גן-רווה, וגם שילם לו את משכורתו.

2. הלוואה ללא ריבית לאילן בן שטרית בשנת 2012 - המאשימה מבססת טענה זו על כרטסת הנהלת החשבונות של גן-רווה ועדותו של בלולו, לפיה הלווה לבן שטרית 40,000 ₪ מכספי גן-רווה, והוא החזירה בשיקים דחויים (ת/1251 שורות 53 - 56). לטענת המאשימה, מכרססת גן-רווה לא עולה הוצאת הסכום מגן-רווה, אלא רק שיקים שאילן בן שטרית הפקיד כערובה לכאורה להחזר ההלוואה, אשר לא נפדו (ת/1788 עמודים 91 - 95).

דין הטענה להידחות. כרססת הנהלת החשבונות של גן-רווה אינה קבילה להוכחת אמיתות תוכנה, לכן לא אוכל לבסס ממצא על האמור בה. גם אם הייתי מבססת את קביעותי על כרססת גן-רווה, לא הוצגה תשתית ראייתית למתן הלוואה לבן שטרית, למעט אמירתו של בלולו, שטען שנתן הלוואה, וגם טען שההלוואה הוחזרה.

3. מימון ייצוג משפטי עבור אילן בן שטרית בהיקף של לפחות 128,000 ₪ - פינס אישר כי העביר את הסכומים הללו לאילן בן שטרית, ורשם אותם ברשימת ההוצאות עבור אברגיל (ת/1333) (פרוטוקול עמוד 2546 שורות 8-11). מדובר בכספי החו"ז של פינס בגן-רווה, אשר נדונו לעיל בסעיף "**הכספים שהועברו דרך כרססת החו"ז של פינס (מתוך הכרססת ת/579)**", בפרק השני, שם קבעתי כי החו"ז של פינס שימש כצינור להעברת כספים לאברגיל ואנשיו.

4. העסקתו של אליהו בנישו בחודשים 12/07 - 10/08 ותשלום משכורתו בסך 161,885 ₪ - המאשימה טוענת כי בנישו לא היה בעל הכשרה של מהנדס/הנדסאי, והועסק בגן-רווה רק בשל היותו מקורב לאברגיל.

קבעתי לעיל כי בנישו לא היה איש מקצוע בתחום הבניה, והסיבה שנלקח לעבוד באילת הייתה קרבתו לאברגיל. הפניתי להודעתו של בנישו (ת/1958), שהוגשה בהסכמה, שם אישר כי התקבל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

לעבודה לבקשת אברג'יל, אחרת לא היה עובד בגן-רווה. הפניתי גם לשיחה 302 מיום 3.2.08, בין אברג'יל לפינס, בה אמר פינס לאברג'יל כי חסרה לבנישו המקצועיות, אבל מבחינת נכונות ומסירות "אין עליו". יחד עם זאת, היות ובנישו עבד בפועל במיזם, ופינס היה מרוצה מעבודתו, לא אוכל לקבוע כי העסקתו פוגעת ביכולת גן-רווה לקיים את התחייבויותיה, כאמור בסעיף (1)424 לחוק, או כי מדובר במשיכת כספים במסווה של משכורת.

5. תשלום שכר לבן נירן בחודשים 2/08 ו- 3/08 בסך 10,890 ₪ - בן נירן שימש במועדים הרלוונטיים כעוזרו האישי ונהגו של אברג'יל. המאשימה טוענת כי נירן הועסק בגן-רווה עקב קרבתו לאברג'יל. היא מפנה לת/136 רשימת עובדים לשנת 2008, בה מוזכר שמו כעובד ומשכורתו, ולנספח פקודת משכורת להנהלת חשבונות לחודש 2/2008, ממנו עולה כי בן נירן הועסק בגן-רווה בתמורה ל-5,000 ₪ לחודש (ת/585). לטענת המאשימה, דורון דן לא הכיר אותו, ומכאן שספק אם עבד בפועל. מהראיות שהובאו בפניי לא אוכל לקבוע בוודאות כי נירן לא הועסק בפועל, הגם שמתעורר ספק בהעסקתו. נירן שימש, בתקופה הרלוונטית, כעוזרו האישי ונהגו של אברג'יל (עדות פינס, פרוטוקול עמוד 2438). נשאלת השאלה, מה עשה עוזרו האישי ונהגו של אברג'יל (שהתגורר בערד), בחברת הבניה גן-רווה באילת, בתקופה טרם מעצרו של אברג'יל? בחקירתו בבית המשפט לא זכר פינס במה עבד נירן, והעלה השערה שאולי נהג עבורו כשהוא עצמו היה בשלילה:

"ש: ...כתוב ששולם שכר לבן נירן, פברואר או מרץ, 2008, חודשיים. עבד או לא עבד?

ת: תראה, אם רשום, אם יצא לו תלוש, אז הוא עבד. אני לא זוכר מה,

ש: טוב.

ת: מה בן נירן עשה. בן זה, היה בזמנו נהג, הוא היה נהג של יצחק. אתה יודע, הוא

רצה כנראה לסדר לו עבודה, או משהו. אני לא זוכר, יכול להיות שזה היה בתקופה שהייתי

בשלילה, והוא היה מסיע אותי לאילת, אני לא זוכר. אני אומר את האמת" (פרוטוקול עמוד

2544).

למרות זאת, לא מצאתי לקבוע פוזיטיבית כי מדובר בהעסקה פיקטיבית, בהעדר חקירה ממצה בנושא. בחקירתו במשטרה ת/499 עמוד 21 שורה 29 (מיום 22.5.14) נשאל פינס האם בן נירן עבד בגן-רווה, והשיב כי לדעתו עבד בחברה במשך חודש. החוקרים לא שאלו במה עבד ומה עשה. למותר לציין כי בלולו לא נחקר בעניין זה, או בן נירן עצמו. כך שנותר ספק אם באמת העסקתו הייתה פיקטיבית. מה שלא בספק היא קרבתו יוצאת הדופן לאברג'יל, כמו רוב הדמויות ברשימת מקבלי המשכורות של גן-רווה, מה שמוסיף ומחזק את הקשר וההשפעה של אברג'יל בגן-רווה.

6. העברת מזומן לאייבי אברג'יל בסך 62,500 ₪ ו- 8,000 יורן - רשימת ההוצאות עבור אברג'יל שנתפסה אצל פינס (ת/1333), המפרטת הוצאות בין החודשים 12/10 - 6/11, כוללת, בין היתר, מספר תשלומים לאייבי אברג'יל במהלך החודשים ינואר, פברואר, מאי ויוני 2011. פינס אישר בחקירתו כי הסכומים המופיעים ברשימה הועברו במזומן לאברג'יל, לבקשתו, באמצעות אחיו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

- אייבי (פרוטוקול עמוד 2547). מדובר בכספי החו"ז של פינס בגן-רווה, אשר נדונו לעיל בסעיף "הכספים שהועברו דרך כרטיס החו"ז של פינס (מתוך הכרטיס ת/579)", בפרק השני.
7. העברת מזומן לפטריק טייב בסך 25,000 ₪ - באותה רשימה ת/1333 מופיעים שני סכומים בסך 15,000 ו-10,000 ₪ תחת השם "פטריק". פינס אישר בחקירתו כי אלה סכומים שאברג'יל ביקשו להעביר אליו דרך פטריק (פרוטוקול עמוד 3061). גם אלה כספים מתוך החו"ז של פינס בגן-רווה, אשר נדונו לעיל בסעיף "הכספים שהועברו דרך כרטיס החו"ז של פינס (מתוך הכרטיס ת/579)", בפרק השני.
8. העברת מזומן ליעקב שמעון (אכא) בסך 10,000 ₪ - פינס אישר בחקירתו, בדומה לסכומים הקודמים, כי מדובר בהעברה עבור אברג'יל ולבקשתו (פרוטוקול עמוד 3053). גם כאן מדובר בכספי החו"ז של פינס בגן-רווה, אשר נדונו לעיל בסעיף "הכספים שהועברו דרך כרטיס החו"ז של פינס (מתוך הכרטיס ת/579)", בפרק השני.
279. **סיכום עד כאן – הכספים שהועברו לאברג'יל ולמקורביו מגן-רווה ישירות ובעקיפין**
קיבלתי בחלקן את טענות המאשימה, לפיהן הועברו כספים לאברג'יל ולאנשיו מגן-רווה. החו"ז של פינס - קיבלתי את הטענה שסך 1,675,725 ש"ח שנרשם בכרטיס החו"ז של פינס כהלוואות, הועבר רובו ככולו לאברג'יל או מי מטעמו, למעט סך של 235,000 ₪ שהועברו ישירות לב. יאיר, תמורת דירת מגוריהם של פינס ורעייתו, אשר נרשמה על שם חמיו. תשלומים עבור עבודת הפועלים הסינים – הנושא נדון באישום הרביעי, ונקבע כי פינס נטל לכיסו סכום של אלפי ₪ כל חודש מכספי הפועלים הסינים.
- רישום הוצאותיו הפרטיות של אברג'יל כחלק מהוצאות גן-רווה – קיבלתי את הטענה שגן-רווה שילמה את הוצאות הרכב בליסינג עבור רעיית אברג'יל, הטלפון הנייד שלה, וביטוח הדירה של הזוג. מתן משכורות, הלוואות ללא ריבית או מענקים למקורביו של יצחק אברג'יל – בפרק זה קיבלתי את טענות המאשימה ביחס למימון ייצוג משפטי עבור אילן בן שטרית, העברת מזומן לאייבי אברג'יל, לפטריק טייב וליעקב שמעון (אכא). התשלומים הללו בוצעו מהחו"ז של פינס, כך שאין מדובר בכפל הוצאות. למעשה, מקומן הנכון היה בפרק הבא, הדן בשימושים שנעשו בכספים.
280. פרק זה עוסק באופן פרטני בשימושים שנעשו בכספי גן-רווה.
- העברת כספים בסכום העולה על 19,146 \$ לחשבון ה"קנטינה" של אברג'יל, ישראל אוזיפה ומקורבים אחרים, בבתי הכלא בארה"ב - המאשימה מפנה בעניין זה לראיות הבאות:
- א. ת/1334 מסמכי העברות כספים באמצעות בנק הדואר ווסטרן יוניון, שנתפסו בביתו ובתיקו של פינס. אלה כוללים 14 העברות לכלא פדרלי בארה"ב בסך של כ-33,000 ₪.
- ב. עדותו של עת/86 אייל פרץ, קבלן משנה של גן-רווה, לפיה נשלח על ידי פינס ל"מזומן בזמן" לבצע העברת כספים לחו"ל. בדיעבד התברר לו לפי השם על הקבלה, כי מדובר בהעברה שבוצעה לאברג'יל, אך לא זכר את הסכום (פרוטוקול מיום 29.11.17 עמוד 1954).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ג. עדותו של עת/17 יובל אדרי, שריצה מאסר בארצות הברית עם אברג'יל, לפיה העביר שמות של שתי חברות שלו לאדם בשם ניסים, לצורך ביצוע העברות לאברג'יל באמצעות "פוסטל מאני אורדר" (פרוטוקול עמודים 513 – 518). הוגשו באמצעותו מסמכי העברה שונים לכלא.

ד. עדותו של משה פרץ עת/10 חבר של משפחת אברג'יל, לפיה נהג לקבל כספים מפינס ולהעבירם לכלא בארצות הברית, לאברג'יל ואחרים שישבו עמו בכלא, על פי שמות שפינס סיפק לו. הוא גם קיבל כספים מבן נירן לצורך זה (פרוטוקול מיום 11.1.17 עמודים 165, 169, 170).

דעתי אינה נוחה מאופן הוכחת סכומי ה"קנטינה", שנטען כי הועברו לכלא בארצות הברית. המאשימה הציגה בערוביה מסמכים ועדויות המתייחסים לסכומים שונים, אשר לא תמיד הועברו לאברג'יל עצמו. חלק מהסכומים הוכח פעמיים, בחלק הוכח עצם התשלום אך לא הסכום, חלק הועבר לאחרים ולא הוכח כי אותם אחרים העבירו לאברג'יל. המאשימה לא ערכה טבלה של התשלומים, לא הסבירה את האופן בו הגיעה לסכום של \$19,146, והותירה לבית המשפט לחשב בעצמו באיזה סכום מדובר. מכל מקום, הסכום המדויק אינו חשוב במיוחד, מהטעם העיקרי, שכספי הקנטינה נכללים בכספי החו"ז, דהיינו, באותם 1.6 מיליון ש"ח שמשך פינס מגן-רווה לצרכיו של אברג'יל.

תשלום הוצאות משפטיות ושכר טרחה בסך 563,609 ש"ח לעורכי דינו של אברג'יל ואחרים - פינס אישר בחקירותיו, כי מימן מכספי החו"ז חלק מהגנתו של אברג'יל, באמצעות תשלומים לעורכי דינו יורם שפטל, שרון נהרי ואיילת גלעם (ת/499 עמוד 27, ת/495 שורה 102 ופרוטוקול עמוד 3000).

הוגשו בהסכמה חשבוניות של עורך דין יורם שפטל בסך 417,518 ש"ח, עבור שכ"ט בגין ייצוג דודו בן שטרית בשנים 2010-2013 (ת/1863) ויצחק אברג'יל בשנים 2008-2010 בסך 335,325 ש"ח (ת/1864). הוגשה כרטסת לקוחות וחשבוניות של עו"ד שרון נהרי, לפיהן בשנים 2008-2011 קיבל מיצחק אברג'יל פיקדון בסך 150,000 ש"ח ושכ"ט של 35,100 ש"ח (ת/1865, ת/1866). כן הוגשה בהסכמה הודעתה של עו"ד איילת גלעם, שייצגה את אברג'יל בתקופת מעצרו בארה"ב, ושתי חשבוניות בסך כולל של 7,000 ש"ח ששולמו לה, לדבריה על ידי פינס (ת/722, ת/723).

סך כל החשבוניות עולה על הסכום הנטען של 563,609 ש"ח, ונובע מהמסמך ת/1333 שערך פינס, בו מפורטים סכומי שכה"ט ששילם עבור אברג'יל ואנשיו.

רכישת ספרים ועיתונים לאברג'יל וישראל אוזיפה בחו"ל בסכום לא ידוע, מומנו גם הם מכספי החו"ז. הוצאות המגורים והמחייה של משפחת אברג'יל בישראל – הוצאות אלה שולמו הן מכספי החו"ז והן ישירות מגן-רווה. פינס הודה בכך שנשא בתשלומים מסוימים באמצעות כספי החו"ז שלו (חקירתו ת/490 עמוד 86). גן-רווה נשאה בהוצאות ביטוח דירת אברג'יל וטלפון נייד של ליאת אברג'יל.

כלי רכב בשימוש המלא והבלעדי של רעיית אברג'יל – נטען כי כלי הרכב שנלקחו עבורה בעסקאות ליסינג נרשמו כרכבי החברה בספרי הנהלת החשבונות של גן-רווה, וכל הוצאותיהם הוטלו על החברה ונדרשו על ידה כהוצאה מוכרת בכזב, למרות שלא שימשו לצורך ייצור הכנסה. אני מקבלת את הטענה שהוצאותיהם של כלי הרכב נדרשו כהוצאה שלא שימשה לייצור הכנסה. כרטסת הנהלת החשבונות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

של גן-רווה לא התקבלה כראיה, אולם בלולו אישר בחקירתו (פרוטוקול עמוד 3389), כי הוצאות הרכב בליסינג דווחו לרשויות.

שכירת כלי רכב על חשבון גן-רווה למקורביו של אברג'יל בסכום כולל של כ-250,000 ₪ – דנתי לעיל בהרחבה בכלי הרכב שנשכרו מחברת ההשכרה שלמה סיקסט, במהלך שנת 2008. קבעתי כי גן-רווה שילמה את דמי השכירות עבור שני כלי רכב שנזקקה להם לשימוש עובדיה (פינס ובנישו ואחריו דנן) וגם עבור כלי רכב נוספים ששימשו את אברג'יל ומקורביו (בחלק מהתקופה בהוראת קבע מחשבון גן-רווה, ובחלקה השני במזומן). תשלומי המזומן בוצעו על ידי פינס, מכספי גן-רווה, בידיעתו והסכמתו של בלולו. מהראיות (כרטסת גן-רווה בהנהלת החשבונות של שלמה סיקסט, ת/213) עולה כי גן-רווה חוייבה ב- **351,810 ₪**, ושילמה **265,145 ₪**, חלק בהוראת קבע וחלק במזומן. לכך יש להוסיף סך **50,000 ₪** שנפסקו על ידי בית המשפט בהליך האזרחי. סה"כ שילמה גן-רווה לחברת ההשכרה **315,145 ₪**. בשים לב לכך ש-6,000 ₪ בחודש שולמו עבור שני כלי רכב לגיטימיים של גן-רווה, אפחית מהסכום הכולל 72,000 ₪.

הסכום הכולל ששילמה גן-רווה עבור כלי הרכב של אברג'יל ומקורביו, היה 243,145 ₪.

המאשימה טוענת, כי הוצאות אלו נדרשו על ידי גן-רווה כהוצאה מוכרת בכזב, על אף שלא שימשו לצורך ייצור הכנסה. אני יכולה לקבוע מה הצהירה גן-רווה לרשויות המס, לאחר שכרטסת הנהלת החשבונות שלה לא התקבלה להוכחת אמיתות תוכנה.

אשר לעבירה לפי סעיף 423 לחוק העונשין - הוכח כי פינס ובלולו גרמו לרישום כוזב במסמכי גן-רווה, באופן שרשמו הוצאות פרטיות של אברג'יל ושלמה, כהוצאות גן-רווה. מאחר ובסעיף 30 ו-31 לכתב האישום לא מיוחסת להם עבירה לפי סעיף 423 לחוק העונשין ביחס להוצאות אלה (לבד מהקזינו אליו אתייחס מיד), **לא ארשיע אותם בעבירה זו.**

281. **אשר לעבירה לפי סעיף 424(1) לחוק העונשין** – השאלה היא האם משיכת הכספים למימון הוצאותיו של אברג'יל ומקורביו, בסכום העולה על 1.4 מיליון ₪, מקיימת את היסוד של **"דבר הפוגע ביכולתו של התאגיד לקיים את התחייבויותיו"**? ב"כ נאשם 2 טען כי לא הוכח שיכולתה של גן-רווה לעמוד בהתחייבויותיה נפגעה כתוצאה ממשיכות הכספים הללו, היות וכרטסת הנהלת החשבונות של גן-רווה לא התקבלה כראיה. המאשימה אף לא הציגה שיק שלא כובד, או חובות שלא הוסדרו. לפיכך לא הוכחו, לשיטתו, יסודות העבירה.

מדובר בעבירה התנהגותית, שהיסוד הנפשי הנדרש בה, הוא כי העובר אותה יפעל תוך מודעות לכך שעשה בודעין מעשים הפוגעים ביכולת התאגיד לעמוד בהתחייבויותיו. אין צורך להוכיח פגיעה בפועל, ודי בהוכחת פגיעה בכח (ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 353, 459 (1996)). השאלה בענייננו, האם די בהוכחת הסכום המשוער אותו הוציאו הנאשמים מגן-רווה, שלא לטובת צרכיה, כדי לקיים את יסודות העבירה, או שהיה על המאשימה להוכיח כי הוצאה של סכום כאמור, בנסיבותיה המיוחדות של גן-רווה, עלולה היתה לפגוע ביכולתה לעמוד בהתחייבויותיה?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

בע"פ 2910/94 הנ"ל נקבע, כי כדי לקיים את היסוד העובדתי, די בהסתברות אובייקטיבית לפגיעה מהותית וממשית ביכולת התאגיד לקיים את התחייבויותיו, ואין הכרח שההסתברות תתייחס למצב של חדלון פירעון טוטאלי שלו. את קיומה של הסתברות לפגיעה ביכולת הפירעון, מוטל על התביעה להוכיח, מעבר לספק סביר. ראו דברים שאמר השופט מצא: **"כיצד אפוא תוכיח התביעה את קיום ההסתברות לפגיעה? חברי, השופט קדמי, כי מומחיותו הטובה עליו, קובע את הכלל: 'פגיעה' כאמור ניתנת להוכחה בראיות ישירות, על-ידי הצגת נתונים המציגים 'מתמטית' הפחתה ביכולת קיום ההתחייבויות; או בראיות נסיבתיות, ולפיהן ה'פגיעה' הינה מסקנה – חד-משמעית – המתחייבת הגיונית ממסכת נתונים מוכחים'.** ועל כלל זה אין, כמדומה, חולק. יש בוודאי מקרים שבהם תהא הפגיעה נלמדת, כמסקנה הגיונית אפשרית אחת ויחידה, מן הנסיבות העובדתיות המוכחות... כחברי השופט ד' לוי, אף אני סבור כי בפרשתנו היה על התביעה להוכיח לא רק שהייתה הסתברות לפגיעה, אלא גם את שיעורה ועוצמתה של הפגיעה הצפויה..." (פסקאות 3 ו-4).

התביעה בענייננו לא הוכיחה מאומה, לבד מעצם משיכת הכספים לטובת אברגיל וחבורתו, שלא לצרכיה של גן-רווה. אילו הייתה בפניי כרססת הנהלת החשבונות של גן-רווה, ועדותו של רואה החשבון שלה (שהופיע ברשימת עדי התביעה, אך לא זומן), ניתן היה לברר פרטים אלה. ניתן היה לדעת מה סכומי ההוצאות המדויקים, והאם היה בהם כדי לפגוע ביכולתה של גן-רווה לקיים את התחייבויותיה, ובאיזו מידה. יש להניח כי על רקע דרישותיה הבלתי פוסקות לתוספות תשלומים מב. יאיר, ולבסוף נטישת האתר, בשל חוסר כדאיות כלכלית, מצבה הכלכלי של גן-רווה לא היה שפיר. אולם זו השערה בלבד. בהעדר כל נתון מוצק, אין לי אלא לקבוע כי לא הוכח שמשיכות של סכומים כאמור, עלולות היו לפגוע ביכולת גן-רווה לקיים התחייבויותיה.

אשר על כן, אני מזכה את פינס ובלולו מעבירה לפי סעיף 424(1) לחוק העונשין בגין ההוצאות המנויות בפרק זה, למעט הוצאות הקזינו שידונו להלן.

הוצאות הקזינו

282. על פי הנתען בכתב האישום, במהלך שנת 2009 או בסמוך לכך, משכו פינס, בלולו ואברגיל סך של **6,236,113 ₪** מגן-רווה, תוך רישום כוזב במסמכיה ובכוונה להונות, כאילו מדובר בהלוואה לחברה קפריסאית ועלויות נלוות בקפריסין. בפועל יועדו הכספים להשקעה בקזינו ברומניה, שהיה בבעלות אברגיל ובלולו, תוך ידיעה כי הוצאה כזו תותיר את גן-רווה בקשיים כלכליים משמעותיים, שיקשו עליה לעמוד במימוש החוזים עליהם חתמה.

מדובר בעסקה להקמת קזינו בעיר פיטשט שברומניה. במסגרת העסקה נחתם הסכם הלוואה בין גן-רווה לבין שתי חברות קפריסאיות Madrigal ו-Huffington (להלן: "החברות הקפריסאיות", "הפינגטון", "מדריגל"), שהוקמו לצורך העסקה (ת/31). חברת מדריגל היא חברת האם של הפינגטון, אשר מחזיקה מניות של חברה רומנית בשם Crown Land S.R.L (להלן: "קראון לנד"), שמחזיקה את הזכויות לפיתוח עסק באזור המסעדות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

החברות הקפריסאיות היו בבעלות עמ' 2 ניסים זוהר, איש קזינו מנוסה. בהתאם לתנאי ההסכם, התחייבה גן-רווה להלוות לחברות הקפריסאיות סכום של עד 6 מיליון ₪ למשך 24 חודשים בריבית שנתית בשיעור קבוע בגובה הליבור (Libor) + 5%. כבטוחה להחזר ההלוואה הופקדו בנאמנות 40% ממניות חברת מדריגל. ההסכם גם העניק לגן-רווה אפשרות בלעדית לרכוש 40% ממניותיה, חלף פירעון ההלוואה.

הקמת הקזינו ארכה כשנה, הוא נפתח באפריל 2010, אך עקב שינוי במדיניות המיסוי ברומניה, לא הצליח לייצר רווחים. על כן, החליטו בלולו וניסים זוהר לצאת מההשקעה, ונעשו ניסיונות למכור את הקזינו כעסק חי. בסופו של יום נסגר הקזינו בשנת 2011 וחלק מהציוד נמכר.

לטענת ניסים זוהר, הוא החזיר לבלולו את הכספים שקיבל בחזרה מממשלת רומניה, אחרי תשלום החובות לעובדים, וכן את תמורת מכירת הציוד. סה"כ החזיר ניסים זוהר לגן-רווה, לשיטתו, כ-350 או 400 אלף יורו (פרוטוקול עמוד 66).

283. העובדות הללו ברובן אינן במחלוקת (למעט השאלה האם היו משקיעים נוספים בקזינו, לבד מגן-רווה). המחלוקת נעוצה בעיקר בשאלת הבעלות בקזינו. המאשימה טוענת כי הקזינו היה בבעלות פרטית, משותפת לבלולו ואברג'יל. מכאן, שהסכם ההלוואה בין גן-רווה לחברות הקפריסאיות היה הסכם למראית עין, ושימש את בלולו כדרך נוספת להוציא כספים מגן-רווה, בכסות של הלוואה, לצורך השקעה בסיכון גבוה. ניסים זוהר, הבעלים הפורמאלי של החברה הקפריסאית בעלת הקזינו, שימש לא יותר מאשר איש קש.

284. המאשימה סומכת טענתה לבעלות פרטית של בלולו בקזינו (בשיתוף עם אברג'יל), על מעורבותו האישית של בלולו בהקמת הקזינו, על דברים שאמר לבעלי מקצוע שהיו מעורבים בבניית הקזינו ועל נוסחו והגיונו של הסכם ההלוואה:

עדויות הקבלנים והספקים – ספקי השירותים והמוצרים לקזינו העידו כי בלולו שכר את שירותיהם, דאג לתשלום שכרם, היה פעיל בבחירת מקום הקזינו, עיצב החלל, רכישת הציוד, ובפני חלקם אף הציג עצמו כבעלים של הקזינו. המאשימה מפנה לכרטסות הנהלת החשבונות של גן-רווה, מהן עולה כי כל ההוצאות הללו נרשמו כהוצאות הקזינו. כן נרשמו כהוצאות הקזינו, שכ"ט עורך הדין שהקים את החברות הקפריסאיות עבור ניסים זוהר וערך את הסכם ההלוואה, וכן אגרות הקמת החברות.

תנאי הסכם ההלוואה אינם תואמים את צורת העסקה, לא מתיישבים עם הסכם הלוואה אמתי ושני הצדדים להסכם לא הכירו את תנאיו – המאשימה מפנה לנוסח ההסכם, המדבר על עסק לשירותי מסעדות ולא על קזינו. בלולו לא ידע להסביר מדוע כך נרשם. בלולו גם לא זכר בחקירתו ביחידת יהלום, מה היו תנאי ההלוואה, או מה שיעור החלק שאמור היה לקבל, 40 או 60 אחוזים מהקזינו (פרוטוקול עמודים 3589, 3590). עוד טוענת המאשימה, כי עסקת ההלוואה אינה הגיונית מבחינה עסקית. גן-רווה לא קיבלה ערובות כספיות, למעט מניות של החברה הקפריסאית שהוחזקו על ידי נאמן, ואמורות היו לעבור לבעלותה במקרה של אי פירעון. בפועל, למניות אלה אין ערך אם הקזינו לא ירוויח, בהיותו הנכס היחיד של החברות הקפריסאיות. ואכן הקזינו נסגר, ההלוואה לא הוחזרה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

ולמניות שוב לא היה ערך. ניסים זוהר עצמו העיד כי לא ניתנה על ידו לגן-רווה כל ערובה כספית כנגד ההלוואה, למעט "המילה שלו" וכי הוא "איש של כבוד". גם ניסים זוהר לא הכיר לאשורם את תנאי ההסכם, וטען בחקירתו במשטרה כי לגן-רווה מגיעות 80% ממניות הקזינו, למרות שבהסכם נאמר 40% (פרוטוקול עמודים 58, 62, 63).

התנהלות בלולו סביב הקמת הקזינו אינה אופיינית לנותן הלוואה – המאשימה מפנה למסמך שנתפס בביתו של פינס **"תשלומי קפריסין 15.11.10"** הכולל בין היתר, רשימת תשלומים לקבלנים ולספקים הקשורים לפרויקט הקזינו **(ת/943)** מסמך 1, שהוכן על ידי חניטה פינס, לשיטת המאשימה, פרוטוקול עמוד 3592). תשלומים וספקים אלה מופיעים בכרטיסות גן-רווה תחת **"הלוואה חברה קפריסאית"** **(ת/583)** עמודים 143-145, **(ת/578)** עמודים 253-256. בנוסף, נתפס בביתו של בלולו מסמך מודפס המפרט תחת הכותרת **"השקעות"**, העברות בנקאיות על ידי גן-רווה בסכום של כ-7 מיליון ₪ **(ת/978)** שסומן גם **(ת/32)**. מסמך זה כולל פירוט השקעות בסך כולל של 14 מיליון ₪, ומתיישב עם עדותו של בלולו ביחידת יהלום, לפיה ההשקעה שלו בקזינו הייתה כ-40% - 50% מהשקעה גדולה יותר **(ת/1254)** מיום 24.10.12 עמוד 20). בחקירתו בבית המשפט טען בלולו כי עלות הקמת הקזינו הייתה 10 מיליון ₪ ואת היתרה הביא זוהר לעסקה (פרוטוקול עמודים 3589, 3591).

לטענת המאשימה, גרסת בלולו, לפיה אינו מכיר את **(ת/32)**, אינה הגיונית, שכן המסמך כולל פירוט השקעות של קבוצות א', ב', ג' כמו גם שורות המציירות את השם "חניטה", וסכומי פריטת השיקים תואמים את הפריטות בצ'יינג' של וגמן, כפי שמופיעות בטבלה של פינס **(ת/943)** (פרוטוקול עמוד 3592). כמו כן, הסכום תואם פריטות של שיקים של גן-רווה כפי שנעשו בצ'יינג' בשנים 2009-2010 (פרוטוקול עמוד 3596).

לאחר שעיינתי בראיות, אני קובעת כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח כי בלולו באופן אישי היה הבעלים של הקזינו והוציא כספים מגן-רווה באמצעות רישום כוזב של עסקה פיקטיבית.

285. בראש וראשונה יש לעיין בעדותו של ניסים זוהר. מדובר באדם שזומן להעיד מטעם התביעה, לא הוכרז כעד עוין, ומכאן שגם במשטרה מסר מן הסתם גרסה דומה. על כן, התביעה מנועה בשלב זה לעתור שלא להאמין לו. ניסים זוהר טען כי מדובר בעסקה בין חברות ולא בעסקה פרטית של בלולו. הוא גם כפר בכך שאברגיל קשור לקזינו. הראיות האחרות, כגון עדויות אנשי המקצוע, הספקים והמסמכים שהגישו, אף הן לא מבססות את בעלותו הפרטית של בלולו בקזינו. אכן, בלולו היה הרוח החיה בחתימת ההסכמים עם בעלי המקצוע ובפיקוח על עבודתם, אולם אין בכך כדי לערער על מעמדה של גן-רווה, בהיות בלולו אורגן (יחיד) שלה. גם התבטאויותיו של בלולו באוזני מי מבעלי המקצוע כי הקזינו שלו, אינה ראייה לכך שמדובר בבעלות פרטית. לא מדובר בחקירת משטרה בה אדם מצווה לדייק. בשיחת חולין אין זה שקר, שהרי הבעלות במניות גן-רווה היא שלו.

286. מעורבותו של בלולו בבניית הקזינו אף אינה עומדת בניגוד להיגיון ההסכם, שהרי הוקנתה לגן-רווה אופציה להיכנס כשותפה בקזינו, חלף החזר ההלוואה. בלולו הסביר כי ראה בעסקה השקעה עתידית, ומכאן גם בחירתו להיות מעורב בבניית הקזינו ולשלם לבעלי המקצוע ישירות מכספי גן-רווה, במקום

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

להעביר את ההלוואה דרך החברה הקפריסאית (מה שנעשה בחלק מהמקרים). על כן, המעורבות בנושא הבינוי אינה מלמדת על כך שמדובר בעסק פרטי של בלול. היא מחזקת את הטענה שהייתה כוונה להשקעה, אולם זו טענה שאינה במחלוקת.

זאת ועוד, כל בעלי המקצוע שקיבלו שיקים מגן-רווה, גם הוציאו חשבוניות לגן-רווה או לחברה הקפריסאית. הכספים שהוחזרו על ידי ניסים זוהר לאחר מכירת הקזינו, הוחזרו לגן-רווה ונרשמו בהנהלת החשבונות שלה (נ/185) ולא לידי הפרטיות של בלול, כפי שניתן היה לצפות אילו היה מדובר בעסקה פרטית שלו. ראו קבלות שהוצאו על ידי גן-רווה עבור זוהר בסכום כולל של 1.264 מיליון ₪ ותואמות את רשימת החזרי ההלוואה המפורטת בכרטיס גן-רווה תחת הכותרת "זוהר ניסים (החזר הלוואה קפריסין)" (נ/119, עמוד 303 מתוך 578). הסכומים הוחזרו עוד לפני פתיחת החקירה הפלילית.

287. הדברים מקבלים חיזוק גם משיחות חו"ל, של אברג'יל מבית המעצר בארה"ב.

למשל, שיחת חו"ל 131 מיום 22.6.11 (שנדונה לעיל). פינס מתאר בפני אברג'יל את הדילמה העסקית מול בית קזינו אחר שרכש את הציוד, ומציע גם שותפות של חמישה אחוז בלי קשר לציוד. פינס ממשיך ואומר: "אני לדעתי זה דבר טוב, כי מה קורה, זה ייתן קודם כל חוזר כל זה של הציוד זה מחזיר הרבה חזרה לחברה את מה שצריך במכירה של הציוד..." דהיינו, גם פינס מתייחס להחזרים שמגיעים ל"חברה".

שיחה זו גם מחזקת את טענת ההגנה, לפיה זוהר לא יצג את אברג'יל בעסקה. אברג'יל אומר כך: "אבל לא יכול להיות שהקטן יבוא ידפוק את כל העולם, ובסוף יגיד ככה וככה וככה". ראו גם שיחה 121 מיום 8.6.11 שקדמה לשיחה זו, בה מספר פינס לאברג'יל כיצד יחזיר זוהר את החוב לחברה, באמצעות קבלת הערבויות שהפקיד מהרשויות ומכירת הציוד (בהתאם לעדותו של ניסים זוהר בבית המשפט, ביחס לאופן שהחזיר חלק מהחוב).

288. איני מתעלמת מהסיכונים לגן-רווה שהיו כרוכים בעסקה, בפרט העדר ערבויות להלוואה, סיכון שמומש כאשר הקזינו נסגר. אלא שעסקה בסיכון גבוה אינה מלמדת על היותה למראית עין. בכל הנוגע להוצאות הקזינו, חלק מהמסמכים עליהם סומכת המאשימה אינו קביל כראיה. מכל מקום, אין חולק כי הוצאות הקזינו נרשמו בכרטיס הנהלת החשבונות של גן-רווה, אשר תומכת בכך שמדובר בהשקעה שלה. לבסוף, מעורבותו הברורה של אברג'יל בהחלטות בנוגע לקזינו, אף היא אינה מלמדת בהכרח על בעלות פרטית בו. קבעתי כי אברג'יל היה נהנה בגן-רווה, ולכן, יש לו עניין ברווחיה מהקזינו.

על כן המאשימה לא הצליחה להוכיח כי הבעלים של הקזינו היה בלול באופן אישי.

משכך, לא עלה בידה להוכיח כי בנושא הקזינו הרישום במסמכי גן-רווה היה כוזב, ואני מזכה את נאשמים 1, 2 ו-4 מעבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד ועשיית דבר הפוגע ביכולת גן-רווה לקיים את התחייבויותיה, לפי סעיפים 423 ו-424(1) לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

פרק שישי – עבירות מס

289. פרק זה מתאר הפקת הכנסות על ידי פינס, בלולו ואברג'יל, במהלך השנים 2009 – 2012, ממשיכת כספים מגן-רווה, המחייבת דיווח לפקיד השומה.

בפרק זה מייחסת המאשימה לנאשמים 1, 2 ו-4, פינס בלולו וגן-רווה, פעולה במרמה, ערמה ותחבולה, במזיד ובכוונה להתחמק ממס, לפי סעיף 220(1), (4), ו-(5) לפקודת מס הכנסה, וברישום פרטים כוזבים במסמכי גן-רווה והימנעות מרישום פרטים אשר היה עליהם לרשום לפי סעיף 423 לחוק העונשין.

290. קבעתי כי ההוצאות הבאות של גן-רווה, שימשו את פינס, בלולו ואברג'יל באופן אישי, כדלקמן:
א. החז"ז של ניסים פינס – קיבלתי את הטענה שהסכום של 1.6 מיליון ₪, שנרשם כהלוואה, הועבר ברובו לאברג'יל, למעט הסך של 235,000 ₪, שהועבר ישירות מגן-רווה לב. יאיר לתשלום עבור דירת מגוריהם של פינס ורעייתו, שנרשמה על שם חמיו. לפיכך, מדובר בהפקת הכנסה של אברג'יל, אשר בסיוע פינס, בלולו וגן-רווה, נרשמה כהלוואה לפינס בספרי גן-רווה בשנים 2010 - 2012. הסך של 235,000 ₪ דווח על ידי פינס (באיחור) למס הכנסה, ולכן אני נמנעת מלהרשיעו בגין סכום זה.

ב. כלי רכב לאנשיו של אברג'יל – קיבלתי את הטענה כי סכום של 243,145 ₪ ששולם על ידי גן-רווה לחברת ההשכרה בשנת 2008, חלק בהוראת קבע וחלק במזומן, שולם עבור כלי רכב של אברג'יל ואנשיו. לפיכך, מדובר בהפקת הכנסה של אברג'יל, אשר בסיוע פינס, בלולו וגן-רווה נרשמה כהוצאה בספרי גן-רווה. חלקה נרשם כהוצאה עבור כלי רכב, בכרסת גן-רווה (שהתקבלה כראייה לאמיתות תוכנה) וחלקה כחלק מהחז"ז של פינס, אשר נפרט למזומן (סעיף 29 לאישום הראשון). **היות והמאשימה בהשלמה לסיכומיה (פרוטוקול עמוד 4977) הודיעה שאינה מייחסת עבירות מס בגין פריט זה, לא ארשיע בו.**

ג. שימוש ברכב בליסינג ושימוש בטלפון נייד עבור רעיית אברג'יל – קיבלתי את הטענה כי הוצאות אלה שולמו על ידי גן-רווה, בשנים 2008 - 2012. לפיכך, מדובר בהפקת הכנסה של אברג'יל (השימוש ברכב ובטלפון), אשר בסיוע פינס בלולו וגן-רווה, נרשמו כהוצאה בספרי גן-רווה. שוויה המדויק של ההטבה אינו ידוע, וכך גם סכום הזקיפה, נוכח פסילת קבילותן של כרסות הנהלת החשבונות של גן-רווה.

ד. ביטוח דירה של אברג'יל – קיבלתי את הטענה כי ביטוח הדירה של אברג'יל בסך 3,559 ₪, שולם על ידי גן-רווה. לפיכך, מדובר בהפקת הכנסה של אברג'יל, אשר בסיוע בלולו וגן-רווה, נרשמה כהוצאה בספרי גן-רווה.

גן-רווה אחראית לעבירות שביצע בלולו בסעיפי משנה א – ד לעיל, לפי סעיף 23 לחוק העונשין, נוכח תפקידו של בלולו בניהול ענייניה.

ה. סך לא ידוע שנטל פינס לעצמו מכל תשלום שהועבר לסינים – במסגרת האישום הרביעי קיבלתי את הטענה כי מכל תשלום לפועלים הסינים, לאחר שנפרט השיק למזומן, לקח לעצמו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

פינס, במזומן סכום לא ידוע של אלפי ₪. אשר על כן מדובר בהפקת הכנסה של פינס, בשנים 2009 – 2011 שנרשמה כהוצאה בספרי גן-רווה, והושמטה מהדו"חות שלו.

בכך פעלו פינס, בלולו וגן-רווה במרמה עורמה ותחבולה, במזיד, במטרה להתחמק ממס או לסייע האחד לשני להתחמק ממס, בכך שרשמו חלק מטובות ההנאה שהועברו אליהם או למקורביהם כהוצאות בספרי גן-רווה, ובכך הקטינו את הכנסותיה החייבות בתשלום מס הכנסה, גרמו לרישום פריטים כוזבים במסמכי גן-רווה וכן השמיטו מתוך דו"חות שהוגשו לפקיד השומה, הכנסות שיש לכלול בדו"ח, כאמור בסעיפים 1220(1), (4) ו- (5) לפקודת מס הכנסה ו-423 לחוק העונשין.

אישום ראשון – סוף דבר

נאשם 1 – ניסים פינס

אני מרשיעה אותו בעבירות הבאות:

1. רישום כוזב במסמכי תאגיד – לפי סעיף 423 לחוק העונשין (בפרק השישי בלבד).
2. השמטת הכנסה, הכנת רשומות כוזבות, ערמה מרמה ותחבולה (4 עבירות) – לפי סעיף 1220(1), (4) ו- (5) לפקודת מס הכנסה.

אני מזכה אותו מהעבירות הבאות:

1. קשירת קשר לביצוע פשע - לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.
2. עבירות מנהלים ועובדים בתאגיד - לפי סעיף 424(1) לחוק העונשין.
3. איסור הלבנת הון - לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.
4. איסור הלבנת הון (מסירת מידע כוזב) - לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון.
5. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות – לפי סעיף 415 [סיפא] לחוק העונשין.
6. איסור עשיית פעולה ברכוש אסור – לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.

נאשם 2 – שמעון בלולו

אני מרשיעה אותו בעבירות הבאות:

1. איסור הלבנת הון (מסירת מידע כוזב) - לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון.
2. רישום כוזב במסמכי תאגיד – לפי סעיף 423 לחוק העונשין (בפרק השישי בלבד).
3. השמטת הכנסה, הכנת רשומות כוזבות, ערמה מרמה ותחבולה (4 עבירות) – לפי סעיף 1220(1), (4) ו- (5) לפקודת מס הכנסה.

אני מזכה אותו מהעבירות הבאות:

1. קשירת קשר לביצוע פשע - לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.
2. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות – לפי סעיף 415 [סיפא] לחוק העונשין.
3. עבירות מנהלים ועובדים בתאגיד - לפי סעיף 424(1) לחוק העונשין.
4. איסור הלבנת הון - לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

5. איסור עשיית פעולה ברכוש אסור – לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.
לא התעלמתי מהיות עבירות לפי סעיפים 423 ו- 424 לחוק העונשין, עבירות מקור לפי התוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון. אלא שבכתב האישום הוגדר הרכוש האסור רק כרכוש שמקורו בעבירת קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 [סיפא] לחוק העונשין (סעיף 27 לאישום הראשון) ובגינו בלבד יוחסו לנאשמים עבירות הלבנת ההון.

נאשמת 4 – ש.י.נ. גן-רווה בע"מ

אני מרשיעה אותה בעבירות הבאות:

השמטת הכנסה, הכנת רשומות כוזבות, ערמה מרמה ותחבולה (4 עבירות) – לפי סעיף 220(1), (4) ו- (5) לפקודת מס הכנסה.

אני מזכה אותה מהעבירות הבאות:

1. קשירת קשר לביצוע פשע - לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין (ממילא עובדות כתב האישום לא גילו עבירה כזו בעניינה, ראו סעיף 2).
2. איסור הלבנת הון (מסירת מידע כוזב) – לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון (ממילא עובדות כתב האישום לא גילו עבירה כזו בעניינה, ראו סעיף 8).
3. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות – לפי סעיף 415 [סיפא] לחוק העונשין.
4. איסור הלבנת הון - לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.
5. איסור עשיית פעולה ברכוש אסור – לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.
6. רישום כוזב במסמכי תאגיד – לפי סעיף 423 לחוק העונשין (ממילא עובדות כתב האישום לא גילו עבירה כזו בעניינה, ראו סעיף 34).
7. עבירות מנהלים ועובדים בתאגיד - לפי סעיף 424(1) לחוק העונשין (ממילא עובדות כתב האישום לא גילו עבירה כזו בעניינה, ראו סעיף 31).

נאשם 5 – יאיר ביטון

אני מזכה אותו מכל המיוחס לו בכתב האישום.

אישום שני - הונאת נושים (נאשמים 1 ו-2)

291. אישום זה ייחס לנאשמים 1-3 (פינס, בלולו וחניתה פינס), עבירה של מעשים ומחדלים במרמה לפי סעיף 216(1) לפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], תש"ס – 1980 (להלן באישום זה: "הפקודה").
במסגרת הסדר דיוני, נמחק האישום כנגד נאשמת 3, חניתה פינס (פרוטוקול מיום 16.2.21). לכן יעסוק הדיון בנאשמים 1 ו-2 בלבד.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

העובדות

292. ביום 4.4.07 ניתן בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב צו לכינוס נכסיו של פינס (להלן: "צו הכינוס"), במסגרת תיק פש"ר 2294/06 (להלן: "תיק הפש"ר"). כונס הנכסים הרשמי (להלן: "הכנ"ר") מונה ככונס נכסים על נכסיו (ת/1700). ביום 30.5.07 במסגרת בש"א 11186/07, הכריז בית-המשפט על פינס כפושט רגל (ת/1705), והוטלו עליו הגבלות שונות, כאמור שם. הכנ"ר מונה על ידי בית-המשפט כנאמן על נכסי פינס, וחייב אותו, בין היתר, להגיש דו"ח חודשי על עסקיו, הוצאותיו והכנסותיו (להלן: "הליכי הפש"ר").

על פי הנטען, עשה פינס, במטרה להסתיר מכונס הנכסים הרשמי את הכנסותיו כשותף בגן-רווה בסכום כולל העולה על 3 מיליון ₪, להונות את נושיו ולהתחמק מתשלום מס, את הפעולות הבאות, על דעת אברגיל, בלולו וחניתה פינס:

- א. לא דיווח לבית-המשפט, לנאמן, או לכנ"ר, כי הוא מבעליה של גן-רווה, ומשמש בה כמנכ"ל.
 - ב. משכורתו מגן-רווה הועברה מדי חודש לחשבונה של חניתה פינס. פינס אף קיבל מגן-רווה רכב לשימוש האישי והטבות כספיות נוספות.
 - ג. נמשכו כספים מחשבונה של גן-רווה והועברו אליו, מבלי שגילה אודותיהם לנאמן או לכנ"ר.
 - ד. כספים שנמשכו לטובת פרויקטים הקשורים לאברגיל, פינס ובלולו ביחד ולחוד, כדוגמת הקמת קזינו וחוות סוסים, נרשמו במסמכי גן-רווה כהלוואות לפינס ובלולו.
 - ה. הסוה הכנסות מגן-רווה, עבורו ועבור אברגיל, באמצעות רישום כוזב הנחזה כאילו גן-רווה העניקה לו הלוואות במשך השנים 2008-2012, בשווי כולל של מיליוני ₪.
 - ו. קיבל שיקים מגן-רווה ופדה את שווים במזומן.
 - ז. קיבל כספים במזומן, במסווה של תשלום לפועלים סינים במיזם אילת.
- בכך לא גילה, ביחד עם הנאשמים האחרים, לנאמן או לכנ"ר את כל נכסיו, מה עשה ובאיזו תמורה בכל חלק מהם.

תשובת הנאשמים לאישום השני

נאשם 1 – ניסים פינס

293. פינס כפר במיוחס לו, וטען כי במועדים הרלוונטיים לא ידע על הליכי הפש"ר נגדו, או על צווים שהוצאו, אשר ממילא בוטלו בשנת 2009. עוד נטען, כי לכל היותר מדובר בטעות במצב הדברים או טעות שבעובדה.

נאשם 2 – שמעון בלולו

294. בלולו העלה טענה מקדמית, לפיה האישום אינו מגלה עבירה ביחס אליו, היות וחובת הדיווח על פי סעיף 216 לפקודה מאפשרת להאשים את החייב בלבד. הטענה נדחתה בהחלטה מיום 30.11.16. קבעתי כי נוסח הסעיף אינו שולל שותפות של אחרים בביצוע העבירה על ידי פושט הרגל. לגוף העניין,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

הכחיש בלולו כי פעל להסתרת הכנסותיו של פינס לצורך הונאה. הוא לא ידע כי פינס פושט רגל במועדים הרלוונטיים, ומכל מקום, כל הכספים ששולמו לו על ידי גן-רווה נרשמו על ידה כדין בספריה.

השאלות שבמחלוקת

295. הצווים אינם במחלוקת, וגם לא חוסר שיתוף הפעולה של פינס בהליך הפשי"ר. כן מוסכם כי משכורתו של פינס מגן-רווה הועברה לחשבון הבנק של רעייתו. השאלות שעל הפרק הן, מתי נודע לפינס על הצווים? מתי בוטלה ההכרזה? האם בלולו ידע על הליכי פשיטת הרגל וסייע לפינס להסתיר נכסיו? והאם פרט למשכורתו, קיבל פינס הכנסות נוספות?

לטענת פינס, הוא לא ידע על דבר הצווים לפחות עד חודש 9/08 והסטטוס שלו כפושט רגל בוטל על ידי בית-המשפט בחודש 11/09. לכן, הכנסותיו לפני ואחרי תקופה זו לא היו כפופות לדיווח לכנ"ר.

296. המאשימה הגישה ביום 12.4.21, מסמך משלים בו פירטה את הסכומים שקיבל פינס לשיטתה, מגן-רווה, כדלקמן: משכורות בסכום כולל של 1,496,791 ש"ח, סך 235,000 ₪ שהועברו מגן-רווה לב. יאיר עבור דירה שרכש עם אשתו, ונרשם כהלוואה בחו"ז, מזומן שנטל לעצמו במסגרת ההסדר עם הפועלים הסיניים בסכום כולל של 470,000 ₪ (15% מסכום החשבונות) וסך 33,000 ₪ מחוות הסוסים. כן קיבל פינס, ביחד עם אחרים, את יתרת החו"ז, שיקים בסכום כולל של 2,694,982 ₪ וכספי הקזינו בסך 6 מיליון ₪.

דיון

297. בשנת 2019 נכנס לתוקף חוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, התשע"ח – 2018 (להלן: "חוק חדלות פירעון"). על פי הוראת המעבר שלו, על הליכי פשיטת רגל לפי פקודת פשיטת הרגל שהיו תלויים ועומדים ערב יום התחילה, ימשיכו לחול הוראות הדין שחלו עליהם ערב יום התחילה (סעיף 373(ב) לחוק חדלות פירעון). לצד זאת, סעיף 346 לחוק חדלות פירעון - סעיף העונשין, מקל על מבצע העבירה, לעומת סעיף 216 לפקודת פשיטת הרגל. הדין המקל בא לידי ביטוי בשני מישורים. האחד, העונש הקבוע לצדו הוא שלוש שנות מאסר, בעוד העונש הקבוע לצדו של סעיף 216 לפקודת פשיטת הרגל הוא ארבע שנות מאסר. השני, נטל ההוכחה. עתה על התביעה להוכיח כי מחדלו של החייב באי מסירת המידע היה: "במטרה לפגוע בהליכי חדלות הפירעון". זאת בניגוד להוראת סעיף 216 לפקודה, אז היה עליה רק להוכיח את אי גילוי המידע. על הנאשם הוטל הנטל להראות כי לא הייתה לו כוונה לרמות (סעיף 217 לפקודת פשיטת הרגל).

ב"כ המאשימה הודיע בישיבה מיום 21.1.21, כי נוכח הוראת סעיף 5(א) לחוק העונשין, מקובל עליו כי האישום השני יבחן על פי החוק החדש, המקל עם הנאשמים. על כן, יבחן עניינם של הנאשמים על פי סעיף 346(א)(1) לחוק חדלות פירעון.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

המועד בו נודע לפינס על דבר הכרזתו כפושט רגל

298. בהעדר אישורי מסירה בתיק הפש"ר, מבקשת המאשימה ללמוד על ידיעתו של פינס אודות הליכי הפש"ר נגדו, מהראיות הבאות:

א. רישום גן-רווה על שם בלולו בלבד - לטענת המאשימה, נוכח האיסור מכח סעיף 42א(ג) לפקודה על פושט רגל לייסד תאגיד או להיות בעל ענין בו, נרשמה גן-רווה על שם בלולו כבעל מניות יחיד, למרות היותו של פינס בעלים במשותף בחברה. קבעתי לעיל, באישום הראשון, כי לא הוכח שפינס היה בעלים של גן-רווה. לכן אני דוחה טענה זו בהקשר בו עסקינן.

ב. הפקדת משכורתו של פינס לחשבונה של רעייתו - לטענת המאשימה, בהיותו פושט רגל נמנע פינס מלהחזיק בחשבון בנק על שמו, שכן היה לקוח מוגבל מיוחד כמשמעותו בסעיף 42א(א) לפקודה ובסעיפים 3א(1) ו-4 לחוק שיקים ללא כיסוי, תשמ"א-1981. לו היה מחזיק חשבון בנק, היה על הבנק להודיע על כך לנאמן או לכנ"ר, ולאסור על תשלום מחשבון זה אלא בהוראותיהם.

איני מקבלת טענת זו. הימנעות מהחזקת חשבון בנק פרטי, אינה ראיה לכך שפינס ידע כי הוא פושט רגל. חשבונו של פינס הוגבל, כך לפי עדותו, עוד בשנת 2003, עקב התמוטטותו הכלכלית וחזרת שיקים רבים (פרוטוקול עמודים 2429 – 2430). לכן, אי פתיחת חשבון בנק על שמו, או הפקדת משכורתו בחשבונה של רעייתו, לא מלמדים בהכרח על ידיעה שהוא פושט רגל, אלא על עצם היותו "לקוח מוגבל" כאמור בחוק שיקים ללא כיסוי (מעמד אשר אינו נובע רק מהכרזה כפושט רגל), או על החשש כי נושיו יעקלו את החשבון.

ג. אמרות פינס במשטרה - בחקירתו הראשונה מיום 22.10.12, נשאל פינס מתי הוכרז פושט רגל והשיב, כי ככל הנראה היה זה בשנת 2003 או 2004 (ת/926 שורה 190). בהמשך נשאל האם החזיק בחשבון בנק, והשיב בשלילה מהטעם שהיה פושט רגל (שם, שורה 216). בחקירתו ביחידת יהלום מיום 24.10.12 אמר: "אני בעצמי לא סגור על זה שאני בוודאות פושט רגל...אני יודע שיש לי הוצאות לפועל...אני יודע שנפתח בזמנו תיק...לא זוכר אלפיים ושתיים או אלפיים ושלוש, לא זוכר" (ת/929 עמוד 8). בחקירתו בבית-המשפט הסביר למה התכוון כשאמר שהוא פושט רגל: "זה מן מושג כזה ש, זה כמו שאני אגיד לך, 'אני הרוג מעייפות', אז אני מת? זה לא...התכוונתי שיש לי חובות ואני משלם אותם" (פרוטוקול עמוד 2567). וכן: "ואני ב-2002 אומר אני פושט רגל, מה זה פושט רגל זה אחד שחייב כסף...אמרתי לו אני לא זוכר שקיבלתי דבר כזה אבל כששאלו אותי לפני זה מתי הוכרזת אז אני נתתי את התאריך שחזרו לי השקים ב-2002, ב-2002 אז מבחינתי הוכרזתי פושט רגל, אני לא הבנתי את המשמעות של זה, גם עכשיו, זאת אומרת עכשיו אני יודע אבל זה בדיוק מחדד את מה שאמרתי, הרי אם אני פושט רגל ב-2007 הכרזה לפי מה שאתה אומר ואני אומר להם ב-2002 כבר הוכרזתי פושט רגל מה אתה מסיק מזה שאני לא יודע מה זה פושט רגל." (פרוטוקול עמוד 3304).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

אני מקבלת את הסברו של פינס, לפיו המושג "פושט רגל" היה שגור בפיו כדי לתאר קריסה כלכלית, ולכן מסר לחוקר את שנת 2002, שנת ההתמוטטות הכלכלית, כמועד פשיטת הרגל. אין חולק שפינס לא היה פושט רגל בשנים אלה. המושג "פושט רגל" נושא בלשון ההדיוטות, ולעיתים גם בתקשורת, משמעות של אדם הנתון בחובות עקב קריסה כלכלית, ולא דווקא את הסטטוס המשפטי. לצד זאת, אראה להלן, כי החל מתאריך מסויים כן הבין פינס כי פשיטת הרגל היא מעמד משפטי הנושא זכויות וחובות.

ד. פעולות שנקט פינס בתיק הפש"ר - בין השנים 2008 - 2015, פנה פינס באמצעות באי כוחו השונים לכנ"ר ולבית-המשפט בנוגע להליך הפש"ר שהתנהל נגדו, כדלקמן:

1. עו"ד גיל-עד חריש שנת 2008 - בחדר העבודה בביתו של פינס נתפס מכתבו של עו"ד חריש מיום 14.9.08 שכותרתו: "הנדון: ניסים פינס פושט רגל". נאמר במכתב, בין היתר: "כעו"ד של מר נסים פינס, הנני מאשר כדלקמן: כנגד מרשי ניתן ביום 4.4.07 צו כינוס נכסים בפשט"ר שהעתקו מצורף. לאור האמור בסעיף 5 בצו המצורף, כל ההליכים המשפטיים לרבות הליכי ההוצל"פ כנגד החייב יעוכבו. לפיכך ועל פי החוק והצו, אין לפעול כנגד מרשי בהליכי הוצל"פ. ביום 30.5.07, ניתן כנגד מרשי צו המכריזו פושט רגל..." (מתוך ת/1893 – מסמכים שונים שנתפסו בחדר העבודה של נסים וחניתה פינס). מתיק הפש"ר עולה, כי ביום 5.10.08 פנתה נציגת עו"ד חריש לבית-המשפט בבקשה לעיין בתיק. לבקשה צורף ייפוי כוח בחתימת פינס, לפיו הוא ממנה את עו"ד חריש להיות בא כוחו ב"עניין פשט"ר" (ת/1796).

בחיפוש בחדר העבודה של פינס נמצאו עשרה העתקים נאמנים למקור של צו הכינוס מיום 4.4.07 אשר צורף למכתבו של עו"ד חריש (ת/1893), כשחתימת האימות נושאת תאריך 8.9.09 (יום למחרת הוראת העיקול).

פינס טען כי אינו בטוח שראה את המכתב בעבר, וגם אם כן, לא ייחס לו חשיבות. באותה תקופה ננקטו נגדו הליכי גבייה רבים וחמיו פנה לעו"ד חריש. הוא עצמו אינו מכיר אותו אישית. יתכן שהמכתב נמסר לרעייתו, והיא הניחה אותו בקרטון כלשהו בביתם, כפי שעשתה עם מכתבים רבים שהגיעו באותה תקופה (פרוטוקול עמוד 3298).

2. עו"ד יהודה ברמי – 2010 – 2011 - ביום 14.11.10 פנה עו"ד ברמי לכנ"ר, בבקשה שישלח למשרדו את רשימת הנושים של פינס בתיק הפש"ר. לבקשתו זו צירף ייפוי כוח בחתימת פינס, הממנה אותו לטפל בתיק הפש"ר. הכנ"ר עשה כן (מסמכים מתיק הכנ"ר ת/1085). פינס אישר כי שכר את שירותיו של עו"ד ברמי, אך טען כי התכוון שיגיע בשמו להסדרי חוב בתיקי ההוצל"פ. פינס ביקש להסיק מכך שלא היה מודע למעמדו כפושט רגל, שאם לא כן, היה נמנע מתשלום חובותיו עד לקבלת הפטר חלוט או בהסדר (פרוטוקול עמודים 3314 - 3315).

3. בשנים 2014 ו-2015 פנו עורכי-דין נוספים בשם פינס לכנ"ר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

איני מקבלת את גרסת פינס, לפיה לא היה מודע לפעולותיו של עו"ד חריש והאחרים בשמו, בתיק הפש"ר. פעולותיו של פינס באמצעות באי כוחו, בשנים הרלוונטיות, מוכיחות את מודעותו להליכי פשיטת הרגל שהתנהלו נגדו. כל זאת החל מיום 14.9.08, מועד מכתבו של עו"ד חריש. אם ביכר פינס להתעלם מקיומם של הליכים אלה, למרות שהיו בידיו עותקים רבים של צו הכינוס, ובנקל יכול היה לדעת מה נאמר בו, אין לו להלין אלא על עצמו.

ה. בקשה לחידוש רישיון קבלן - מסמך שנתפס אצל פינס בחדר העבודה, במהלך חיפוש מיום 19.5.14 (ת/1893). לטענת המאשימה, מאחר ובשנים 2000 - 2002 (כשהגיש פינס בקשות לקבלת רישיון קבלן ולהעלאת סיווגו הקבלני), חתם על תצהירים לפיהם אינו פושט רגל (ת/87, ת/89), ברי כי כבר אז היה מודע למשמעות המעמד והשפעתו על סיווגו הקבלני. אני סבורה כי מדובר במסקנה מרחיקת לכת ואיני מקבלת אותה. קבעתי לעיל, כי החל מיום 14.9.08 היה פינס מודע למעמדו כפושט רגל. בשים לב לכך, הודעת רשם הקבלנים מיום 29.1.09 (ת/91) לפיו בוטל רישיון הקבלן שלו עקב פשיטת רגל, מהווה כשלעצמה ראיה המחזקת את טענת המאשימה לגבי ידיעתו של פינס על ההליכים נגדו במועד זה.

ו. אמרות עדים בדבר "פשיטת הרגל" של פינס - המאשימה נסמכת על אמרות עדים שונים אשר שמעו מפינס כי הוא פושט רגל (עדי התביעה דורון דנן ורחמים שקורי, וכן יאיר ביטון). איני יכולה לבסס על אמרות כאלה קביעה כי פינס היה מודע למעמדו כפושט רגל, במובן המשפטי של המונח. כבר ציינתי כי המונח "פושט רגל" משמש את הציבור הרחב לתיאור אדם ואפילו תאגיד, שעסקיו קרסו. כאשר למונח מסוים שני מובנים, יש להבהיר בחקירה לאיזה מהם מתכוון הדובר. בענייננו, היה מקום לשאול את העדים, האם ידוע להם שפינס הוכרז על ידי בית המשפט כפושט רגל. ככל הנראה, התשובה לשאלה כזו לא בהכרח הייתה חיובית. לפיכך, לא יינתן משקל לאמרות עדים אלה בנושא זה.

ז. אמרות חנינה פינס – אמרותיה בחקירתה ביחידת יהלום, בדבר פשיטת הרגל של בעלה (ת/953, ת/742), דברים שאמרה עת בוצע בביתה הליך עיקול ביום 7.9.09 (ת/1893), ושיחת הטלפון בינה לבין פינס מיום 21.10.12 (ת/1313), עמדה 76837 שיחה (54), אינם כשירים כראיה נגד פינס, נוכח הוראת סעיף 3 לפקודת הראיות, תשל"א-1971. אני דוחה את טענת המאשימה, לפיה, אישור פינס את דבר שיחת הטלפון, מכשיר את הראיה נגדו. המאשימה הסתמכה על ע"פ 6411/98 מנבר נ' מדינת ישראל (נבו 5.12.2000), שם נקבע כי ניתן לקבל הקלטת שיחה כראיה, גם אם לא הוכחו תנאי הקבילות שלה, אם הנאשם אישר שנטל חלק בשיחה. כלל זה אינו רלוונטי לענייננו, נוכח הטענה להעדר כשירות ולא העדר קבילות.

סיכום עד כאן - עולה מהמקובץ, כי לא ניתן לייחס לפינס מודעות לצו כינוס הנכסים שניתן ביום 4.4.07 או להכרזתו כפושט רגל ביום 30.5.07, בהעדר אישורי מסירה או ראיה הולמת אחרת. המסמך הראשון המלמד בוודאות על מודעותו של פינס לצו פשיטת הרגל נגדו, הוא מכתבו של עו"ד חריש. מאותו שלב אף פעל פינס באמצעות באי כוחו השונים בתיק הפש"ר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

אני קובעת אם כך, כי פינס ידע על צו פשיטת הרגל נגדו, החל מיום 14.9.08.

מועד ביטול ההכרזה

299. ביום 27.7.15 ניתנה החלטה בבית-המשפט המחוזי המבטלת את הכרזתו של פינס כפושט רגל, ולשיטת המאשימה, זה מועד ביטול ההכרזה. פינס טען כי ההכרזה בוטלה על ידי בית-המשפט עוד ביום 22.11.09. אלה הראיות הרלוונטיות להכרעה במחלוקת זו:

- א. בקשת ב"כ הכנ"ר מיום 15.9.08 לבטל הליך פשיטת הרגל של פינס (בש"א 17318/08) (להלן: "בקשת הביטול"), נוכח חוסר שיתוף פעולה של פינס בהליך (מתוך ת/1796), והחלטה שניתנה בבקשה זו (כב' השופטת קרת) ביום 22.11.09, למחיקתה מחוסר מעש (מתוך ת/1796).
 - ב. פרסום ברשומות מיום 19.8.15 בדבר ביטול צווי הכינוס/פשיטת הרגל של פינס מחמת חוסר מעש ביום 22.11.09, עמוד 8114 מילקוט הפרסומים 7096 (נ/161).
 - ג. רישום מאתר הכנ"ר מיום 21.7.15 לפיו צו הכינוס/פש"ר של פינס בוטל ביום 22.11.09 (נ/162).
 - ד. פרסום בעיתון "ישראל היום", לפיו צו כינוס/פשיטת רגל של פינס בוטל מחוסר מעש ב-22.11.09 (נ/163). לא מופיע על עמוד העיתון תאריך פרסומו, אך חלק מההודעות הן משנת 2015, כך שמדובר בעיתון שפורסם לפחות בשנה זו.
 - ה. ביום 11.9.12 מונה עו"ד ארבל עזריה, ב"כ חברת דניה סיבוס, כנאמן בתיק פשיטת הרגל של פינס, וביום 18.6.15 הגיש בקשה לביטול ההליך מחמת חוסר שיתוף פעולה של פינס עם הנאמן (ת/1085). פינס טען בתגובה, כי לשיטתו בוטל צו הכינוס ב-22.11.09 (מתוך ת/1085). עו"ד עזריה מסר בחקירתו במשטרה, כי עת מונה על ידי בית-המשפט בשנת 2012 לא הייתה בתיק הודעת ביטול כנטען, אחרת לא היה ממונה כנאמן. רק בשנת 2015 ביטל בית-המשפט את הליך הפש"ר (ת/1083).
 - ו. החלטת בית-המשפט המחוזי (כב' השופט ברנר) מיום 27.7.15, לפיה: "בתיק נט המשפט אין למצוא כל אסמכתא המעידה על כך שההליך בוטל בעבר. ידאג החייב להמציא אסמכתאות כאמור תוך 10 ימים...מכל מקום, ככל שההליך לא בוטל בעבר, הוא מבוטל כעת, שכן גם החייב עצמו אינו מעוניין בהותרת ההליך על כנו" (מתוך ת/1796).
 - ז. כב' השופט ברנר דחה את טענת פינס, לפיה הליך פשיטת הרגל בוטל ביום 22.11.09. נקבע: "המסמך שצורף אינו אסמכתא לביסוס טענות החייב, שכן מדובר במחיקה מחוסר מעש של בקשה כלשהי שהוגשה בשנת 2008" (1.9.15) (מתוך ת/1796).
 - ח. חוקרת הכנ"ר הגב' שקרטשי הסבירה בעדותה, כי הזנת ביטול הליך נגד חייב מבוצעת באמצעות המזכירות, על יסוד הקיים בתיק, ופרסום הביטול ברשומות הוא באחריות הכנ"ר (פרוטוקול עמודים 2025-2026).
- האם בנוסף להחלטה למחיקת הבקשה מחוסר מעש, ניתנה גם החלטה לביטול הליכי פשיטת הרגל?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

300. המאשימה טוענת שהפרסומים דלעיל מטעם הכנ"ר נעשו בטעות, והליך הפש"ר לא בוטל בחודש 11/09.

ההגנה טוענת, שחזקה על מזכירות הכנ"ר שהיא פועלת באופן תקין, ולא הייתה מודיעה שהליך פשיטת הרגל של פינס בוטל ב-22.11.09, אלמלא הייתה בידיה החלטה שיפוטית. עמדת המאשימה חותרת תחת חזקת התקינות המנהלית, בהעדר ראיה לסתירת הפרסום ברשומות. הסנגור מפנה לסעיף 34א. לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 הקובע: **"דבר שפורסם ברשומות" חזקה שנעשה כראוי, והוא הדין בכל דבר שפרסם המדפיס הממשלתי אף שלא ברשומות**, ולסעיף 230(א) לפקודה, לפיו: **"עותק של 'רשומות' שפורסמה בו הודעה לפי פקודה זו ישמש ראיה לעובדות המפורשות בהודעה**". לטענתו, המדינה מנועה מלהסתמך על חוסר תקינות פעולותיה שלה, במסגרת הליך פלילי נגד נאשם. הטוען נגד פרסום ברשומות, עליו נטל ההוכחה כי נפל בו שיבוש, אך המדינה לא פעלה לתיקון ה"טעות" בפרסום. העובדה כי בתיק הפש"ר לא אותרה ההחלטה לביטול ההליך, אינה מלמדת כי מעולם לא ניתנה, מה גם שהנושא לא נחקר לעומקו על ידי גורמי החקירה. בתקופה הרלוונטית נכתבו החלטות שיפוטיות גם בכתב יד על גבי בקשות, ולא נעשה כל בירור, שמא ההחלטה לביטול ההליך אבדה בדרך כלשהי. המאשימה לא הצליחה לסתור את עצם רישומו של ביטול ההליך, והספק צריך לפעול לטובת הנאשם.

המאשימה טענה מנגד, כי מכיוון שהחקירה הסתיימה בשנת 2014 והרישום בדבר הביטול התפרסם בשנת 2015, היא לא הייתה מודעת בזמן אמת לטעות. לפיכך, אין מדובר במחדליה כרשות. במכתבו הרשמי של הכנ"ר מאותו מועד, אושר כי תלוי ועומד נגד פינס צו כינוס והכרזת פשיטת רגל ולא נאמר דבר אודות ביטול ההליך (פרוטוקול עמודים 4960 - 4961). ב"כ המאשימה מפנה גם לסעיף 230(ב) לפקודה לפיו: **"עותק 'רשומות' שיש בו הודעה על צו כינוס או על הכרזת פושט רגל, ישמש ראיה חלוטה בכל הליך משפטי על נתינתם כשורה ועל תאריכם"**, זאת להבדיל מסעיף 230(א) אליו הפנתה ההגנה, לפיו הפרסום משמש ראיה לעובדות שבו, ולא ראיה חלוטה.

301. **אני מקבלת את עמדת המאשימה.** רישום ברשומות אינו ראיה חלוטה, וניתן להוכיח כי נעשה בשגגה. המאשימה הראתה כי בקשת הביטול נמחקה מחוסר מעש, כפי שאף קבע כב' השופט ברנר. מכאן המסקנה שרישום הביטול בטעות יסודו. טענת הסנגור, שמא על אותה בקשה לביטול הליכים ניתנה באותו היום גם החלטה "כמבוקש", שאבדה בדרך כלשהי, אינה אלא ספקולציה. גם טענתו של פינס לטעות במצב דברים לפי סעיף 34(יח)(א) לחוק העונשין, אינה יכולה לעמוד. על טעות כזו להיות כנה, באופן שהנאשם האמין במצב דברים שאינו מתקיים בפועל (ראו ע"פ 1160/09 אזוראי נ' מדינת ישראל (נבו 19.10.2009)). המסמכים שהגיש פינס להוכחת טענת הטעות, הפרסומים ברשומות ובעיתון, כולם נוצרו בשנת 2015, ופינס לא טען כי קיבל קודם לכן החלטה על ביטול ההליכים. כך שגם לו הייתה הכרזתו מבוטלת בשנת 2009, הוא עצמו כלל לא נחשף לביטול והמשיך ושכר עורכי דין שייצגו אותו בהליך פשיטת הרגל, כפי שהראיתי לעיל. מכאן, שלא טעה במצב הדברים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

(וכך גם הנושים הפוטנציאליים, המוזכרים בסיכומי ב"כ הנאשם). מכל המקובץ עולה, כי לא הייתה בתיק החלטה לביטול הכרזת פינס כפושט רגל, כטענת ההגנה, ופינס גם לא הסתמך עליה. מועד ביטול הכרזת פינס כפושט רגל היה 27.7.15, כטענת המאשימה.

חובות הדיווח של פינס

302. לפינס נודע על הליך פשיטת הרגל נגדו ב-14.9.08, וממועד זה ועד לביטול ההליך ב-27.7.15, היו מוטלות עליו חובות לפי סעיף 56 לפקודה, הכוללות בין היתר פירוט נכסיו. סעיף 346 לחוק חדלות פירעון מטיל אחריות פלילית על חייב "שלא מסר מידע שנדרש למוסרו לפי הוראות חוק זה, או מסר מידע כאמור שהוא חלקי או כוזב לנאמן, לממונה או לרשם ההוצאה לפועל, במטרה לפגוע בהליכי חדלות הפירעון".

לטענת המאשימה, בתקופה הרלוונטית לאישום השני היה פינס מחויב בדיווח לנאמן או לכנ"ר על נכסיו כדלקמן:

א. שכרו החודשי והטבת הרכב שקיבל מגן-רווה – לפי ההסכם עם גן-רווה (ת/943) השתכר פינס 10,000 ₪ לחודש (נטו), החל מיום 1.11.07. קבעתי כי היה מודע להכרזתו כפושט רגל החל מיום 14.9.08, ומכאן שהחל ממועד זה ועד יום הפסקת עבודתו בחברה, בסמוך לחודש 9/12 מחויב היה בדיווח לכנ"ר אודות משכורתו וההטבות שקיבל לצדה.

ב. כספים שנמשכו לטובת פרויקטים הקשורים לאברג'יל ו/או לנאשמים 1-2 כדוגמת הקמת קזינו וחוות הסוסים שנרשמו במסמכי חברת גן-רווה כהלוואות לפינס ובלולו – קבעתי כי לפינס לא היה קשר לכספי הקזינו (ראו פרק חמישי לאישום הראשון). אשר לחוות הסוסים, במסגרת הסדר טיעון תוקן האישום השלישי, ופינס הודה בקבלת טובות הנאה מחוות נועם בשווי 33,000 ₪ (החל משנת 2013, מועד בו היה מודע להליכי פשיטת הרגל נגדו). סכום זה היה חייב בדיווח.

ג. הכנסות מגן-רווה עבורו ועבור אברג'יל – קבעתי במסגרת הפרק השני של האישום הראשון, כי הכספים שנמשכו במסגרת החו"ז, נמשכו לטובת אברג'יל, כנהנה בגן-רווה, למעט סך של 235,000 ₪ ששולם לב. יאיר על חשבון דירה שרכש חמיו של פינס למגורי פינס ורעייתו. על סכום אחרון זה היה על פינס לדווח.

ד. שיקים שקיבל מחברת גן-רווה ופדה שווים במזומן - הטענה נדחתה בפרק החמישי לאישום הראשון, בפרק משנה שכותרתו "פריטת שיקים של גן-רווה וב. יאיר, על ידי פינס ובלולו בהיקף של לפחות 2,694,982 ₪".

ה. כספים במזומן במסווה של תשלום לפועלים סיניים בפרויקטים של חברת גן-רווה – קיבלתי טענה זו במסגרת האישום הרביעי, וקבעתי כי פינס לקח לכיסו סכומים לא ידועים של אלפי ₪ לחודש, מכספים שיועדו לתשלום לפועלים הסיניים. על סכום זה היה על פינס לדווח.

303. פינס לא דיווח מאומה לנאמן. על כן יש לבחון, האם התקיימו שאר יסודות העבירה לפי סעיף 346 לחוק חדלות פירעון, כי אי מסירת המידע הייתה "במטרה לפגוע בהליכי חדלות הפירעון".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

304. מעשה או מחדל שנעשה "במטרה", הכוונה היא, מתוך ידיעה כי כתוצאה מעשייתו – ברמה גבוהה של הסתברות – תתרחש התוצאה האמורה. "...ידיעה ברמה גבוהה של הסתברות" שקולה כנגד 'כוונה'...ועל-מנת שלא להותיר ספק, רואה אני להוסיף, כי הילכת הידיעה ברמה גבוהה של הסתברות מדברת בכלל מהותי, שלפיו באה הידיעה כאמור במקום הכוונה לגרום לתוצאה האסורה... (ע"פ 5640/97 דפאל רייך נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2) 433 (1999) עמוד 474).

על כן, על בית המשפט להשתכנע כי אי מסירת המידע על ידי פינס בדבר הכנסותיו, נעשתה מתוך ידיעה, כי כתוצאה מכך, ברמה גבוהה של הסתברות, יפגעו הליכי חדלות הפירעון. בכל הנוגע למשכורותיו של פינס וההטבות שקיבל מגן-רווה, כולל הסך של 235,000 ₪ שהועבר על חשבון דירה של חמיו, ונרשם בחו"ז, איני יכולה לקבוע כך. מדובר בכספים שהועברו בגלוי, ניתן לעקוב אחריהם, ובאו לידי ביטוי בדיווחים לרשויות השונות, כולל הביטוח הלאומי ומס הכנסה. כך שהכוונה לפגוע בהליכי חדלות הפירעון כתוצאה מאי דיווח לכנ"ר או לנאמן, מקום שהן גלויות לחלוטין לשאר רשויות המדינה, אינה מסתברת. שונה הדבר ביחס לכספים שהוסתרו - כספי הסינים וכספי חוות הסוסים (ס"ק ב' ו-ה' לעיל). הסתרת הסכומים מלמדת על כוונה שלא ידווחו כהכנסה, ומכאן הפגיעה בהליכי חדלות הפירעון.

305. טענת ההתיישנות – ב"כ פינס לא נימק בסיכומיו את טענת ההתיישנות שהעלה בפרוטוקול. למרות זאת, אתיחס בקצרה לעניין זה, אשר אינו רלוונטי לנו, בשים לב לתוצאה אליה הגעתי. תקופת ההתיישנות של עבירה לפי הפקודה היא שלוש שנים (סעיף 228 לפקודה). העבירה התחילה כאמור במועד בו נודע לפינס על מעמדו כפושט רגל - 14.9.08. פינס נחקר לראשונה באזהרה בגין עבירות על פי הפקודה ביום 24.10.12, ולכן לכל היותר מתיישנות עבירות שביצע לפני יום 23.10.09. ב"כ המאשימה טוען כי מדובר בעבירה נמשכת, ולכן מועד ההתיישנות יתחיל מיום סיום העבירה, ולא מיום ידיעתו של פינס על הצו.

בענייננו, ממילא הורשע פינס בעבירות שבוצעו בתוך התקופה של שלוש שנים לפני החקירה (התשלומים לסינים ולחוות הסוסים), שבכל מקרה לא התיישנו.

אחריותו של בלולו לביצוע העבירה

306. בלולו הואשם בכך שלא גילה לנאמן או לכנ"ר את כל נכסיו של פינס. לטענת המאשימה, בלולו היה שותף בביצוע פעילות אקטיבית להסתרת נכסיו של פינס מהכונס. בלעדיו, התוכנית המשותפת לנאשמים ולאברג'יל, שכללה את הקמת גן-רווה והזרמת כספים באמצעותה לאברג'יל, לא הייתה יוצאת אל הפועל, וכך גם יכולתו של פינס לקבל הכנסות ולהעלימן מהכנ"ר.

בסופו של יום, מהטעמים שיפורטו להלן, לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי בלולו ידע שפינס נתון בסטטוס של פושט רגל, מעבר לידיעתו הכללית כי עסקו של פינס התמוטט. לכן זיכיתי אותו

מהעבירה המיוחסת לו באישום זה:

א. ישום-גן-רווה על שם בלולו בלבד – לשיטת המאשימה, יסוד מרכזי בביצוע המשותף, הוא הימנעות בלולו מלרשום את בעלותו האמתית של פינס בחברה, והעסקתו כשכיר. זו ראייה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

- שבלולו ידע שלפינס אסור לייסד תאגיד או להיות בעל ענין בו. טענה זו נדחתה על ידי במהלך הדיון באישום הראשון, עת קבעתי כי פינס לא היה בעלים או בעל עניין בגן-רווה.
- ב. העברת משכורתו של פינס לחשבונה של רעייתו – לטענת המאשימה, בכך גילה בלולו דעתו, כי הוא יודע שעל פינס חלות מגבלות בניהול חשבון בנק, וסייע לו להסתיר מהכני"ר את משכורתו. הטענה אינו נכונה עובדתית. מדף חשבון העו"ש של חניטה פינס (ת/1896) עולה, כי רק החל מחודש 11/09 החלו העברות לחשבון תחת קטגוריית "משכורת". עד אז הופקדו בחשבון רק שיקים. אם שילמה גן-רווה את משכורתו של פינס בשיקים, לא הייתה לבלולו יכולת לדעת לאיזה חשבון הפקיד פינס את השיק. זאת יחד עם העובדה שמשכורתו של פינס דווחה לרשויות השונות. גם מטעם זה לא סביר לטעון כי בלולו ניסה להסתיר את המשכורת ששילם לפינס.
- ג. אימרתיו של בלולו בחקירותיו - המאשימה מבקשת ללמוד מדברים שאמר בלולו בחקירותיו ביחידת יהלום, על כך שידע כי פינס הוא פושט רגל ולא יכול להירשם כבעל חברה. בחקירתו מיום 24.10.12 (ת/1254 עמודים 12-13), אישר בלולו כי ידע שפינס פושט רגל, והוסיף: "למה מה? אסור להעסיק פושט רגל".
- בחקירתו מיום 13.11.12 (ת/988 עמודים 121, 136) אמר: "כל העסקה כל החברה הזאת קמה בשביל הפרויקט המזורג הזה. אני לא מבין בבניה כלום. כאילו אני יודע שהוא כאילו על הפנים, ואני יודע שהוא פושט רגל, ואני יודע ככה זה התגלגל, אני לא מבין כלום בבניה... חוקר: השאלה מה כשניסים בא אליך ואמר לך וואלה שמעון תבוא איתי לפרויקט מה כאילו מה הוא ענה למה הוא צריך אותך בכלל? ... למה בגלל שהוא פושט רגל. בלולו: אם הוא לא היה פושט רגל הייתי חושד, אתה מבין? בגלל שאני יודע שאין לו, כאילו אין לו (משפט לא ברור), הוא לא יכול ..."
- בלולו עומת בבית-המשפט עם האמירות הללו, והשיב כי הביטוי "פושט רגל" בלשון העם, מתאר אדם שהתרוסק כלכלית, ולא יכול לעבוד עם בנקים. זה מה שידע על פינס. הסטטוס המשפטי לא היה ידוע לו (פרוטוקול עמוד 3713).
- אני מסכימה כי אין בדברים שאמר בלולו בחקירותיו, כדי להוכיח את מודעות למצבו המשפטי של פינס, דהיינו, להכרזתו כפושט רגל על ידי בית-המשפט. הרי בכך עסקין. בלולו ידע, כפי שידעו רבים אחרים, כי עסקו של פינס קרס כלכלית. ככל הנראה ידע אף כי פינס מוגבל חמור בבנק, ולכן לא יוכל להקים חברה. בנסיבות העניין, נוכח השימוש הרווח בציבור במושג "פושט רגל" לתיאור אדם ואפילו תאגיד שעסקיו קרסו, אין די בראיה כי נאמרו המילים "פושט רגל", כדי ללמד כי האומר ידע על דבר צו פשיטת רגל או כינוס נכסים. ודאי שלא ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי.
- לבסוף, נזכור כי מודעותו של פינס לצו פשיטת הרגל נקבעה רק בסוף שנת 2008, כך שלא ניתן לקבוע שבלולו היה מודע לכך קודם לכן.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

על כן, מקום שלא הוכחה ידיעה של בלולו על דבר קיומם של הליכי פשיטת הרגל נגד פינס, אני מזכה אותו מהאישום השני.

טענות פינס להגנה מן הצדק

307. בגין בקשת המדינה לביטול ההכרזה - נטען כי הגשת בקשה לביטול הליכי הפש"ר, מלמדת שהמדינה לא הייתה מעוניינת עוד בקיומם, ומכאן גם שלא בדיווחי פינס לכנ"ר. מכיוון שלא עקבה ולא ביצעה כל פעולה בתיק, אל לה כעת להליך על אי דיווח מצדו לכנ"ר. נטען לחוסר תום לב של המאשימה, כרשות ממלכתית החייבת בהגינות.
308. אני מקבלת טענה זו. הגשת בקשה לביטול ההליך נגד פינס, גם אם לא קודמה, אינה משחררת אותו מחובותיו כפושט רגל, בפרט נוכח ניצול מעמד זה לשם עיכוב הליכי הוצל"פ (ראו מכתב עו"ד חריש ת/1893). לא ניתן לאחוז את החבל משני קצותיו, גם לטעון שהליכים אלה לא היו קיימים דה-פקטו, נוכח בקשת המדינה לביטולם, ובמקביל לעשות שימוש בהקלות שהם מקנים.
309. אכיפה בררנית - נטען כי עבירות דומות לפי הפקודה ולפי חוק איסור הלבנת הון, בוצעו על ידי אנשים נוספים בסביבת הנאשמים. אלה לא הועמדו לדין, ואפילו לא נחקרו תחת אזהרה, רק כי אינם מקורבים לאברג'יל. כך למשל, חברה בשם פ. דגש אשר נתנה שירותים לגן-רווה, נרשמה על שם הייתה דגש (עת/15). מדובר בחברה בבעלות גיסו של הייתה, פיראס דגש (עת/16) לאדם בשם פואד נעמנה, אשר היה מנוע מלפתוח עסק על שמו, עקב פשיטת רגל (פרוטוקול עמודים 488, 493, 503 - 504, 508 ונ/111 גיליון 1 שורות 11-14). פיראס דגש לא נחקר באזהרה בעניין זה ופואד נעמנה לא נחקר כלל, למרות שמדובר לכאורה בעבירות זהות לאלה שבאישום נגד פינס.
- דוגמא נוספת, עת/13 דורון דן מנהל העבודה של גן-רווה, אישר בעדותו כי הקים ביחד עם אבי צפרייר את חברת אשד, אך צפרייר לא נרשם כבעלים (פרוטוקול עמוד 396). עת/75 אבי צפרייר, קבלן עבודות עפר ופיתוח של ב. יאיר, אישר כי עבד באמצעות מספר עוסק מורשה של בתו אסתר (פרוטוקול עמודים 1744 - 1745), וחווה העבודה מול ב. יאיר נחתם על ידו בשם בתו (נ/110). אף הוא לא נחקר באזהרה ובתו לא זומנה כלל לחקירה. נטען, כי אכיפת הדין הבררנית נגד פינס, והימנעות מאכיפתו נגד אחרים שעברו עבירות זהות, אך אינם קשורים לאברג'יל, מהווה עילה מוצדקת ליישום דוקטרינת ההגנה מן הצדק וביטול האישום, שכן המאשימה לא הביאה נימוקים המצדיקים את ההבחנה בין המקרים.
310. אני מקבלת את טענות ההגנה מן הצדק בנסיבות העניין. לא בכל מקרה בו מעמידים לדין את פלוני אך לא את אלמוני, שביצע על פי החשד עבירה דומה, תקום לנאשם הגנה מן הצדק. השאלה אם מדובר באכיפה חלקית מותרת או באכיפה בררנית פסולה, תוכרע לאחר בירור, האם השוני נובע ממניעים ענייניים או משיקולים זרים. הנטל להראות כי נפל פגם בהתנהלות התביעה, מוטל על כתפי הטוען, והוא משמעותי ודורש הצגת תשתית עובדתית מבוססת (ע"פ 3806/16 ל'אור בלטי נ' מדינת ישראל (נבו 23.5.2019)). על הנאשם להוכיח, ראשית, כי מדובר בקבוצת שוויון זהה. אין מדובר בשוויון טכני, שכן פרשות נבדלות זו מזו במאפייניהן ובנסיבותיהן. הדין מתיר לרשויות מרחב תמרון נכבד, ככל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

שפעלו בתום לב, בהגינות, ללא הפליה ובסבירות. שנית, במקרה של אכיפת חסר, עליו להוכיח גם אכיפה בררנית פסולה, דהיינו, להצביע על המניע הפסול שבבסיס ההבחנה. מדובר בשני שלבים שלובים זה בזה, שהנטל להוכחתם אינו פשוט כלל ועיקר (ע"פ 8551/11 יצחק כהן סלכגי נ' מדינת ישראל (נבו 12.8.2012)).

גם אם אניח שקבלני המשנה הללו שייכים לקבוצת השוויון של פינס, אין די בכך. מדובר בשלוש דוגמאות בלבד, ולא ניתן להסיק מהן כי רשויות אכיפת החוק אינן מיישמות את מדיניות החקירה והתביעה בעבירות אלה באופן שוויוני. על מנת לתמוך טענותיו בתשתית עובדתית מספקת, היה על פינס להראות כי ההתעלמות מעבירות על פקודת פשיטת הרגל היא המדיניות הנוהגת (לא רק במיזם אילת של ב. יאיר). לצורך קבלת הנתונים, רשאי היה לפנות בבקשה מכוח סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, ולקבל מידע בדבר פתיחת חקירות או הגשת כתבי אישום במקרים דומים. משלא עשה כן, לא נתמכת טענת האכיפה הבררנית בתשתית עובדתית מספקת.

311. גם הנסיבות והמאפיינים של חקירת פינס שונים מעניינם של הקבלנים האחרים, ולכך משמעות בבחינת תום ליבן של רשויות אכיפת החוק. אין מדובר בחקירה שנפתחה נגד פינס, על רקע חשדות לעבירות על פקודת פשיטת הרגל, ובמסגרת החקירה הסתבר כי גם קבלנים נוספים נוהגים כך, אך אלה לא הועמדו לדין. בחקירה זו, החשד לעבירות על פקודת פשיטת הרגל עלה באופן אגבי, תוך כדי חקירת פרשייה מסועפת של חשדות להשתלטות ארגון פשיעה על חברות בניה, ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון. בנסיבות אלה, ונוכח המוגבלות המובנית של משאבי רשויות אכיפת החוק, אי העמדתם לדין של קבלנים אחרים שפעלו באופן המעורר חשד לעבירות כאמור, כשלעצמה, אינה מספיקה. "יש לזכור כי אין שום אפשרות מעשית לנהל חקירה בכל מקרה של חשד לביצועה של עבירה פלילית ואין לצפות שבכל מקרה בו נמצא כי קיים סיכוי סביר להרשעה אומנם יוגש כתב אישום...הטעם המרכזי לכך ששום מערכת של אכיפת חוק אינה אוכפת כל חוק ובכל עת נובע בעיקר מכך שהמשאבים שבידי רשויות החקירה והתביעה הם מוגבלים. מכך מתחייב שהרשויות המינהליות האמורות יפעלו על פי סדרי עדיפויות." (ע"פ 6328/12 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 3 לפסק דינו של כבוד הש' גרוניס).

312. על-כן אני דוחה את טענת ההגנה מן הצדק של נאשם 1, ניסים פינס. לא מן הנמנע שניתן יהיה להוסיף ולשקול עניין זה במסגרת גזר הדין. סוף דבר, אני קובעת כי פינס ביצע עבירה לפי סעיף 346(3) לחוק חדלות פירעון, בכך שלא דיווח לנאמן על הכנסותיו מחוות הסוסים ומכספי הפועלים הסינים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

אישום שלישי - חוות נועם (נאשם 1)

313. אישום זה יוחס במקור לנאשמים 1 ו-3 (ניסים וחניתה פינס). חניתה פינס הגיעה להסדר טיעון ועניינה הסתיים ללא הרשעה בדין, ביום 2.6.21. במסגרת ההסדר תוקן כתב האישום גם כנגד נאשם 1, ניסים פינס, והוא הודה בכתב האישום המתוקן, בתאריך 16.2.21.
314. כתב האישום המתוקן מייחס לפינס עבירה של דו"ח וידיעות לא נכונים לפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א – 1961 (להלן: "הפקודה"), בכך שבראשית שנת 2013 הגיע להסכם עם בעלי חוות סוסים בשם חוות נועם, כי מאותו מועד יהיו הוא וחניתה פינס שותפים בחווה, בתמורה לניהולה ותפעולה, וכי חניתה פינס תשתכר 7,000 ₪ לחודש החל מחודש מרץ 2013. במסגרת הסכם בעל-פה בין בעלי החווה לבין פינס, ניתנו לניסים וחניתה פינס טובות הנאה שונות, תמורת ניהול החווה ותפעולה (בנוסף לשכר החודשי): סייחים שניקנו לנאשמים בשווי 15,000 ₪ והחזקת סוסיהם של הנאשמים תקופה של לפחות שנה, בשווי כולל של 51,000 ₪. טובות ההנאה מסתכמות בסך של 66,000 ₪, ומהוות הכנסה של ניסים וחניתה פינס, סך 33,000 ₪ לכל אחד. ניסים וחניתה פינס רשמו הכנסה זו בחסר ללא הצדק סביר.
- נוכח הודאתו של נאשם 1, ניסים פינס, בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, אני מרשיעה אותו בעבירה של דו"ח וידיעות לא נכונים לפי סעיף 217 לפקודה.

אישום רביעי - חשבוניות פיקטיביות (נאשמים 1, 2 ו-4)

315. אישום זה יוחס במקור לנאשמים 1, 2, 4, 7, 8 (פינס, בלולו, גן-רווה, א.א.ג. חשמל בע"מ ונפתלי פרץ). עניינם של א.א.ג. חשמל ונפתלי פרץ הופרד, ועל כן אדון רק בעניינם של פינס, בלולו וגן-רווה.

העובדות

316. נפתלי פרץ הוא קבלן לביצוע עבודות חשמל, וא.א.ג. חשמל היא חברה בבעלותו הבלעדית. במועד לא ידוע במהלך שנת 2009, קשרו פינס ובלולו עם נפתלי פרץ קשר, שנועד להביא להתחמקות מתשלום מיסים מצד גן-רווה ולייצר הכנסות נוספות לבעליה.

היטל עובדים זרים

317. בבניית המיזמים העסיקה גן-רווה עובדים זרים ברובם ממוצא סיני (להלן: "הפועלים הסינים" או "הסינים"). עפ"י חוק התוכנית להבראת כלכלת ישראל (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב והמדיניות הכלכלית לשנות הכספים 2003 ו-2004), התשס"ג-2003 (להלן: "החוק להבראה כלכלית"), חייב מעסיק של עובד זר בתחום הבניה, לשלם בגין העסקתו היטל בסך 15% ממשכורתו (להלן: "היטל עובדים זרים").
- במסגרת הקשר ועל מנת להתחמק מתשלום היטל עובדים זרים, יצרה גן-רווה באמצעות פינס ובלולו, ביחד עם פרץ וא.א.ג. חשמל, מנגנון לפיו הפועלים הסינים הועסקו לכאורה ע"י א.א.ג. חשמל והיא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

סיפקה לגן-רווה שירותי עובדים. בפועל הועסקו הפועלים הסינים ישירות על ידי גן-רווה, והיא שילמה להם את משכורתם. גן-רווה, באמצעות פינס ובלולו, לא דיווחה על העסקת העובדים הזרים בין השנים 2009 – 2011, ונמנעה מתשלום היטל העובדים הזרים כמתחייב, בהיקף כולל של 469,340 ₪.

חשבוניות כוזבות

318. על מנת לאפשר רישום השכר ששולם לסינים כהוצאות גן-רווה, ועל מנת ליצור רווח כספי לפינס ובלולו, השתמשו הנאשמים בעורמה, מרמה ותחבולה, במנגנון ליצירת חשבוניות כוזבות. במהלך השנים 2009-2011, קנתה גן-רווה, באמצעות פינס ובלולו, מנפתלי פרץ ומא.א.ג. חשמל, חשבוניות כוזבות, המעידות בכזב על אספקת עובדים זרים. זאת חרף העובדה שא.א.ג. חשמל לא סיפקה לגן-רווה עובדים זרים. לאורך התקופה האמורה העבירו פינס ובלולו שיקים דחויים לידיו של פרץ, לפקודת א.א.ג. חשמל, לצורך תשלום שכרם של הפועלים הסינים. השיקים נמשכו על ידי פינס ובלולו בסכום העולה בכ- 20% על שווי השכר, ונרשמו בספרי החשבוניות של גן-רווה כשיקים שהוצאו לטובת א.א.ג. חשמל, ששימשה גם כקבלן משנה לעבודות חשמל של גן-רווה. כך, בדרכי מרמה, עורמה ותחבולה, הסתירה גן-רווה, בידיעת פינס, בלולו ונפתלי פרץ את הוצאות השכר ששולמו לפועלים הסינים, ורשמה ברישומיה הוצאות אלה כהוצאות עבור א.א.ג. חשמל.

319. פרץ פדה את השיקים הדחויים למזומן, בבית עסק למתן שירותי מטבע (להלן: "הנש"מ"), שילם לנש"מ עמלה, נטל 5% מערך השיק לעצמו, ואת יתרת הסכום במזומן העביר לפינס. פינס נטל לכיסו סכום שאינו ידוע במדויק, הנאמד באלפי ₪ מכל שיק, ואת היתרה העביר לפועלים הסינים במזומן (ויבהר כי פריט זה מופיע בפרק השישי של האישום הראשון, ופינס הורשע שם בהתאם לניתוח הדברים להלן). פרץ הנפיק בדרכי מרמה חשבוניות כוזבות, עליהן נרשם בכזב כי א.א.ג. חשמל סיפקה לגן-רווה עובדים זרים (להלן: "החשבוניות הכוזבות") סכום החשבוניות הכוזבות, 3,128,928 ₪, לפי הפירוט הבא: בשנת 2009 - 188,000 ₪, בשנת 2010 - 2,389,410 ₪, ובשנת 2011 - 551,518 ₪.

גן-רווה, פינס ובלולו, בכוונה להתחמק ממס, רשמו את החשבוניות הכוזבות בהיקף של 3,128,928 ₪ כהוצאות בספרי הנהלת החשבוניות של גן-רווה, ובכך צמצמו את הכנסותיה והתחמקו מתשלום מס הכנסה.

העבירות המיוחסות לפינס, בלולו וגן-רווה בגין אישום זה

1. הכנה וקיום של פנקסי חשבוניות ורשומות כוזבים (שלוש עבירות לשנות המס 2009 - 2011) – לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה.
 2. מרמה, ערמה ותחבולה (שלוש עבירות לשנות המס 2009 - 2011) – לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה.
- לפינס יוחסה עבירה של השמטת הכנסה לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה, במסגרת האישום האישום הראשון בפרק השישי, והוא הורשע בה בניסיונות המפורטות באישום זה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

תשובות הנאשמים לאישום הרביעי

תשובת נאשם 1 – ניסים פינס

320. פינס הכחיש את הקשר הנטען. אשר להיטל עובדים זרים, טען, כי הפועלים הסינים הועסקו על ידי חברת כוח-אדם ולא על ידי גן-רווה, ושכרם שולם לפי סעיף 2(1) לפקודת מס הכנסה. מאחר והיטל עובדים זרים משולם על גמול לפי סעיף 2(2) לפקודה, ממילא לא חלה חובת תשלומם על גן-רווה, שכן העובדים לא הועסקו כשכירים. אשר לחשבוניות הכוזבות, טען, כי לא נוצר מנגנון כאמור, וממילא הדין מתיר לרשום הוצאות ביצור הכנסה גם במקרים בהם לא מופקת חשבונית. אשר לכספים מתוך שכר הפועלים הסינים שנטען שלקח לכיסו, טען פינס, כי הוא לא שילם להם ולא הפיק לעצמו הכנסה מפריטת השיקים. סכומים שקיבל לידיו שימשו "קופה קטנה" של המיזם ולא ניטלו לכיסו.

תשובת נאשמים 2 ו-4 - שמעון בלול וחברת גן-רווה

321. בלול לא היה מעורב בהתקשרות עם א.א.נ. חשמל, ומכחיש קשירת קשר עם פינס למטרת התחמקות מתשלום מיסים ויצירת הכנסות נוספות. הפועלים הסינים הועסקו על ידי א.א.נ. חשמל אשר שילמה את שכרם, ולא על ידי גן-רווה. לכן, גן-רווה לא נדרשה לשלם היטל עובדים זרים. בלול סבר כי כל התשלומים לא.א.נ. חשמל שולמו כנגד מתן שירותי כוח אדם, ומכאן, שהחשבוניות שהופקו על ידי גן-רווה לא היו כוזבות. הוכחה העברת שיקים דחויים לפרץ בעלות הגבוהה בכ-20% משווי שכר העובדים. גן-רווה ממילא לא הרוויחה דבר מפריטת השיקים ועמדה בהוצאות המיוחסות לה.

דיון

322. עולה מהראיות, כי בניית השלד במיזם התבצעה ברובה על-ידי הפועלים הסינים, אשר הועסקו כשכירים בחברת כח-אדם בשם גשר חסון. פינס הסביר בחקירתו (פרוטוקול עמוד 2470), כי העסקת הסינים כשכירים לפי שעות לא השתלמה, היות ובדרך זו עבד הפועל הסיני לאט בשעות העבודה, ושמר את כוחותיו לעבודות נוספות לאחר סיום יום העבודה. לפיכך, סוכם עם הסינים על עבודה בקבלנות, על מנת שישקיעו את כל זמנם ומרצם במיזם. החובה להעסיקם דרך חברת כח-אדם נותרה בעינה, ולכן חושב שכרם באופן הבא: נערך חישוב של ההספק החודשי של הקבוצה, במכפלת השכר המוסכם למטר בנוי (דהיינו, חישוב עבור עבודה בקבלנות), מהתוצאה הופחת הסכום שאמור היה להשתלם לחברת כח-האדם, לפי חישוב של שעות עבודה חודשיות במשרה רגילה. סכום זה הועבר לחברת גשר חסון כנגד חשבונית. היתרה שולמה לפועלים הסינים באמצעות ראש הקבוצה, אדם ממוצא סיני בשם הו. היות והו אינו עוסק מורשה ואין בידיו חשבוניות, סוכם עם פרץ וא.א.נ. חשמל, שיופקו חשבוניות של א.א.נ. חשמל עבור עבודת הסינים (לאחר קיזוז התשלום לחברת כח-האדם), ופרץ יקבל עבור השירות הזה 5% - 7% מסכום החשבונית. במסגרת ההסדר, הוציאה גן-רווה מדי חודש, שיקים מעותדים, אותם ניכה נפתלי פרץ בצייג' תמורת כ-12% מערכם ונטל לעצמו 5% - 7% מערכם. עם הסינים סוכם מראש, כי יקבלו רק 80% מהמוסכם, כי אינם יכולים לספק חשבונית.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

323. וכך היה. ראו למשל ת/98, חשבון שערך דורון דן עבור עבודת הפועלים הסינים בחודש 11/09. על פי התחשיב, ביצעו עבודה בסכום כולל של 366,000 (לפי חישוב של 365 ₪ למ"ר). מסכום זה הופחת סך 177,160 ₪ שהועבר לחברת כוח-האדם, (לפי תחשיב של 43 ₪ כפול 4,120 שעות). מהיתרה בסך 188,000 ₪, הופחת סך בשווי 20%, ונותר לתשלום לסינים סך 150,000 ₪. החשבונית של א.א.ג. חשמל יצאה על הסכום לפני ההפחתה, דהיינו על הסך של 188,000 ₪ (ת/100 חשבונית מספר 130), והשיק הדחוי שהוציאה גן-רווה על סך 188,000 ₪, נפרט בציינתי (ראו ת/101 שובר ניכיון קבלה מליאם מימון השקעות). אחרי עמלת ניכיון בסך 23,198 ₪, החזיר הציינתי סך 164,802 ₪. מתוך סכום זה סך 150,000 ₪ שולם לפועלים הסינים, והיתרה בסך כ-15,000 ₪ שימשה לשלם לנפתלי פרץ ולהוצאות הנסיעה שלו, כאמור בכתב היד על גבי ת/101.

ראו גם ת/103 ות/104 חשבון עבור חודש 12/09. סך של 220,000 ₪ אושר לסינים (אחרי התשלום לגשר חסון), ממנו הופחתו 44,000 ₪ (20%). הסינים אמורים היו לקבל 176,000 ש"ח. השיק הוצא על סך 220,000 ₪ (ת/105 חשבונית מספר 131 של א.א.ג. חשמל בע"מ).

324. טרם בחינת השאלות המשפטיות העולות מאופן זה של העסקת הסינים, אבהיר, כי טענת המאשימה, לפיה הכלילה גן-רווה את החשבוניות בגין העסקת הסינים בספרי הנהלת החשבוניות שלה, כאמור בסעיפים 8(ב) ו-10 לאישום זה, **לא הוכחה**.

כרטסות הנהלת החשבוניות של גן-רווה לא התקבלו כראיה, מנהלי ורואי החשבון של גן-רווה לא זומנו לעדות, ולא הוגש חומר חשבונאי אחר ממנו ניתן ללמוד כי גן-רווה דרשה את הוצאות החשבוניות הללו. הוגשו על ידי המאשימה מאזני בוחן ודו"חות כספיים של גן-רווה לשנים הרלוונטיות, חלקם כצורפות להודעת בלול מיום 24.10.12 (ת/1252), חלקם באמצעות החוקרת נעמי ברכה (מתוך ת/583), והיתר בהסכמה ביום 30.7.18 באמצעות עדים טכניים (ת/1826, ת/1828, ת/1893). אולם אלה מתייחסים באופן כללי לתשלומים עבור כוח-אדם, ולא ניתן לחלץ מהם את זהות מקבל התשלום. לכן, לא ניתן לקבוע כממצא כי חשבוניות א.א.ג. חשמל, שהוצאו עבור עבודת הסינים, נדרשו כהוצאה, למרות שסביר להניח כי כך היה. בנוסף, הנאשמים, בפרט בלול, לא נחקרו במשטרה או בבית המשפט בשאלת דרישת ההוצאות הללו על ידי גן-רווה, ובתשובתם לאישום בעניין זה, כפרו כפירה כללית. **על כן, הדיון יתייחס רק ליצירת מנגנון הוצאת החשבוניות על ידי נפתלי פרץ, ורכישתן על ידי גן-רווה, כאמור בסעיפים 7 ו-11 לאישום.**

היטל על העסקת עובדים זרים

325. החוק להבראה כלכלית משית בפרק י', על מעסיקו של עובד זר, היטל בסך 15% משכר העובד (במקרה של עובדי בניין). חובת תשלום ההיטל חלה רק על "הכנסה לפי סעיף 2(2) לפקודת מס הכנסה", היינו, הכנסה מהשתכרות או רווח מעבודה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

326. לטענת המאשימה, גן-רווה הייתה המעסיקה של הפועלים הסינים. היא פיקחה עליהם, קבעה את שכרם, שילמה להם מידי חודש וסיפקה להם את חומרי הבניה, באמצעות פינס ודנן. לפיכך, היא חייבת בתשלום ההיטל (פרוטוקול עמוד 4959).

איני מקבלת טענה זו, לאחר שלא שוכנעתי כי התקיימו יחסי עובד מעביד בין הפועלים הסינים לבין גן-רווה. המבחנים שנקבעו בפסיקה לקיומם של יחסי עובד-מעביד, הם: **מבחן השליטה**, במסגרתו נבדקת הזכות של המעסיק לפקח על עבודתו של העובד והאם הוא סר למרותו, מקבל ממנו הוראות ומציית לו; **מבחן ההשתלבות**, לפיו המועסק משתלב כחלק ממערך אירגוני של מפעל קיים מחד (הפן החיובי של המבחן), ואין לו עסק עצמאי משלו המשרת את המפעל כגורם חיצוני מאידך (הפן השלילי של המבחן); **מבחן הקשר האישי** הבודק האם המועסק נדרש אישית לביצוע העבודה, או שמא ניתן להסתפק במחליף תחתיו. בהיעדר קשר אישי כזה, אין מדובר בעובד; מבחנים נוספים כגון **מבחן אספקת החומרים והכלים** על ידי המעסיק, **הכוח לשכור או לפטר** עובד, **צורת תשלום השכר** ואופן הרישום במוסד לביטוח לאומי ומס הכנסה. איזון בין המבחנים השונים מכריע בשאלת התקיימות יחסי עובד-מעביד (ראו בג"ץ 1898/06 משרד הפנים נ' בית הדין הארצי לעבודה י-ם (נבו 24.3.2008), בג"ץ 5168/93 שמואל מור נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד נ(4) 628 (1996), ע"א 5378/90 התאגדות לתרבות גופנית, הפועל טבריה נ' פקיד השומה טבריה, פ"ד מח(2) 416 (1994)).

יישום המבחנים הקיימים על הנסיבות הנוכחיות, מלמד על העדר יחסי עובד-מעביד בין הסינים לגן-רווה.

327. מעדותם של ע/ת 13 דורון דנן וניסים פינס עולה, כי הסינים הועסקו על ידי אדם ממוצא סיני בשם הו, שהיה בעל השכלה הנדסית ודובר עברית. כל מבחני הפסיקה התקיימו ביחסיו של הו עם הפועלים הסינים: **ראשית**, הוא התקשר עם גן-רווה בהסכמים לביצוע עבודה קבלנית (הקלסר ת/ת 144 כולל מספר הסכמים בין גן-רווה לבין "הו הסיני/ראש קבוצה סיני [קבלן משנה]"). בהסכמים מתחייב הו לבצע את עבודות השלד, נקבע תשלום לפי מטר, מופיע ההסדר עם חברת כוח-האדם לקיזוז שעות העבודה, וכן תנאי התשלום, שוטף + 10. **שנית**, הו נתן את הוראות העבודה לעובדים הסינים, ומנהלי העבודה הישראלים לא פנו אליהם בדברים, אלא רק דרכו (פרוטוקול עמוד 352). **שלישית**, גן-רווה לא שילמה ישירות לפועלים, אלא להו, כאמור בהסכם. הו שילם לפועלים לפי שיקול דעתו. **רביעית**, הו היה הכתובת לבקשות חופשה או מחלה של הפועלים, אליו פנו בכל בעיה אישית, וסרו רק למרותו. **חמישית**, הו רשאי היה להביא לעבודה כל אחד מהסינים לפי בחירתו, ולא דווקא עובד ספציפי. **לבסוף**, חלק מהפועלים הסינים הביאו עמם את ציודם האישי המקצועי. כך למשל היה הרצף מביא עמו לעבודה את מכונת החיתוך שלו (עדות דורון דנן, פרוטוקול החל מעמוד 350, ועדות פינס, פרוטוקול עמוד 2478).

לפיכך, על-פי מבחני הפסיקה שפורטו לעיל, לא התקיימו יחסי עובד-מעביד בין גן-רווה לפועלים הסינים. אזכיר כי עבור חלק מיום העבודה שילמה גן-רווה שכר בקבלנות לחברת כוח האדם גשר-חסון, על בסיס שעות. גשר-חסון העסיקה את הפועלים הסינים ושילמה את משכורותיהם (ראו חיובי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

גשר-חסון את גן-רווה 9/נ, 10/נ והסכמי העבודה השונים שנחתמו בין ראש הקבוצה לבין גן-רווה – בקלסר ת/144).

328. במסגרת החקירה נמנעה היחידה החוקרת מבירור העובדות מול הפועלים הסינים עצמם. ראש הקבוצה הו, לא זומן לחקירה, למרות שעולה מהעדויות כי הוא חי שנים רבות בארץ כתושב קבע, ומספר הטלפון שלו נמסר על ידי פרץ לחוקריו (פרוטוקול עמודים 4640, 4656, 4694, ת/1293 שורות 78 – 8). מחדל חקירה זה מחזק את גרסת ההגנה.

על כן, היות וגן-רווה לא הייתה המעסיק של הפועלים הסינים, התשלומים ששילמה להם באמצעות הו, שולמו בהתאם לסעיף 12(1) לפקודה, ולכן אינם חייבים בהיטל.

329. בשולי הדברים אוסיף, כי אין לראות בקביעה לפיה לא התקיימו יחסי עובד-מעביד בין גן-רווה לפועלים הסינים, רמז לכך שמדובר במודל העסקה תקין. העסקתם של פועלים זרים ומוחלשים מבוקר עד ליל (גם 13 שעות ביום), שבעה ימים בשבוע (ראו חקירת נפתלי פרץ ת/1293 גיליון 2), בחום אילת, באמצעות אדם שאינו מורשה לעשות כן על פי החוק, לבטח אינה תקינה ומקימה כשלעצמה חשדות לעבירות על חוקים אחרים. היות והנאשמים הוחשדו רק בעבירות המס, והיחידה החוקרת גם נמנעה מחקירתו של הו, לא ארחיב בנקודה זו.

עבירות לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה

330. לשיטת המאשימה, החשבוניות שהוציאה א.א.נ. חשמל לגן-רווה עבור עבודת הסינים, אינן משקפות עסקת אמת. פרץ אינו קבלן כוח-אדם, הוא לא היה מעסיקם של הסינים ולא סיפק בפועל פועלים לגן-רווה. בנוסף, החשבוניות לא שיקפו את כל הסכום שהועבר לסינים (ראו הודעת פינס ת/1328 מיום 13.11.12 משורה 179 והודעת פרץ בת/1303 שורות 60 - 92, 193). משכך החשבוניות כוזבות, ומכאן שהתקיימו תנאי סעיפים 220(4) ו-5 לפקודת מס הכנסה.

331. עו"ד ברקאי, סנגורו של פינס, מבקש לאבחן בין חשבונית כוזבת, שמאחוריה לא עומדת עסקה, לבין חשבונית "זרה", המשקפת עסקה קיימת, אך לא הוצאה על ידי הגורם עמו בוצעה העסקה. בשני המקרים החשבונית לא עומדת בתנאי סעיף 38 לחוק חוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975 (להלן: "חוק מע"מ"), אך חשבונית זרה אינה כוזבת ולא קיים איסור נורמטיבי להכליל את ההוצאה שבה בספרי הנהלת חשבונות לצרכי מס הכנסה (ע"פ 5783/12 נסים גלם נ' מדינת ישראל, פסקה 96 (נבו 11.9.2014)).

הסנגור הפנה בעניין זה גם לחוזר מס הכנסה מס' 2/12 של רשות המיסים "אסמכתאות להוצאת הוצאות ו/או דרישת עלויות" (9.5.2012), לפיו: **"יתכנו מצבים בהם מסמך הנחזה להיות חשבונית מס לא יוכר ע"י ממונה מע"מ אך ההוצאה תוכר ע"י פקיד השומה"** (סעיף 2.4 לחוזר). החוזר קובע את אמות המידה לגבי נישום "שספריו נפסלו ושנקבע לגבי כי ניכה מס תשומות כנגד חשבוניות פיקטיביות. אמות מידה אלו, יסתמכו על האסמכתאות והראיות אותן ימציא הנישום לפקיד השומה ועליהן תתבסס השומה" (סעיף 3.1 לחוזר).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

עוד טען, כי לא נמצא מקרה בו הורשע אדם בעבירה של כוונת התחמקות ממס הכנסה, להבדיל מעבירה של כוונת התחמקות ממע"מ, בשל שימוש בחשבונית זרה לצורך ניכוי הוצאותיו מעסקת אמת (גם אם הצדדים לה אחרים). כאן קוּזְזו הוצאות אמת על יסוד חשבוניות המשקפות עסקאות אמת, פרקטיקה שרשויות מס הכנסה מכירות בה במוצהר, ומותרת לניכוי בהתאם לסעיף 17 לפקודת מס הכנסה ולפסיקה. זה הדין גם ביחס להוצאות פריטה ומימון המותרות בניכוי לפי הפקודה. על כן, התמורה עבור כל שיק שהוציאה גן-רווה כנגד החשבוניות של א.א.ג. חשמל, שימשה לתשלום הוצאות עסקיות, ומכאן שאין מדובר בהוצאות אסורות בניכוי לפי החוק.

332. אפתח בשאלת סיווגן של החשבוניות – "החשבוניות הן חלק מתיעוד שאמור לתת לשלטונות המס

תמונה נאמנה על עסקאות שבוצעו, ובעיקר על היקף עסקיהם של המעורבים בהן. לפיכך, כל פרט

מטעה או כוזב מסכל מטרה זו, ועל כן ראוי להגדירו כעבירה" (ע"פ 190/98 (מחוזי תל-אביב) של"טים

השרון בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל (נבו 14.5.98). ראו גם החלטת בית המשפט העליון בעניין זה, ברע"פ 3649/98 של"טים השרון בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל (נבו 11.6.98)). האמור שם התייחס למקרה דומה לשלנו, בו היה בית-המשפט נכון להניח כי מאחורי החשבונית עמדה עסקה כלשהי (לאו דווקא בהיקפים המצוינים בה), עם עוסק שונה.

בענייננו, לא זו בלבד שהצד השני לעסקה בדוי, העסקה עצמה שונה מהמתואר בחשבונית. 80% בלבד מערך כל שיק שימש כתשלום עבור עבודה. כ-12% נוספים, שולמו כהוצאות מימון, וסך של 5% - 7% מסכום כל חשבונית שיקפו עמלה לנפתלי פרץ עבור הוצאתה. האחרונה אינה הוצאה בייצור הכנסה, בהיותה נכללת בגדרי סעיף 32(16) לפקודת מס הכנסה (תשלומים שיש יסוד סביר להניח שנתינתם מהווה עבירה לפי כל דין), ולכן אינה מותרת בניכוי. (בנוסף, כפי שאראה להלן, כמה אלפי ₪ מכל חשבונית נטל פינס לעצמו).

לכן, הגם שאין מדובר בחשבונית שאין מאחוריה עסקה, החשבונית אינה משקפת את העסקה לאמיתה. כ-5% - 7% מסכום כל חשבונית משקף הוצאה שאינה מותרת בניכוי, ורק היתרה משקפת הוצאות המותרות בניכוי, שבחלקן לא סווגו כראוי.

333. על יסוד קביעות אלה, יבחנו נסיבות העניין.

סעיף 220 לפקודת מס הכנסה קובע:

"אדם אשר במזיד, בכוונה להתחמק ממס או לעזור לאדם אחר להתחמק

ממס, עבר אחת העבירות המנויות להלן...ואלו הן...:

(1) השמיט מתוך דו"ח על פי הפקודה כל הכנסה שיש לכללה בדו"ח;

...

(4) הכין או קיים, או הרשה אדם להכין או לקיים, פנקסי חשבונות כוזבים

או רשומות אחרות כוזבות, או שזייף או הרשה לזייף פנקסי חשבונות או

רשומות;

(5) השתמש בכל מרמה, ערמה או תחבולה, או הרשה להשתמש בהן."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

334. ניסים פינס – פינס היה אדריכל העסקה להפקת החשבוניות הכוזבות. הוא סיפר בחקירתו בבית המשפט, כי לפני פרץ התקשר הוא בהסדר זה עם קבלן משנה אחר, ועם סיום היחסים עמו, חיפש הוא פלטפורמה חדשה לעבודת הסינים בקבלנות במיזם. אז נכנס פרץ לתמונה (פרוטוקול עמודים 2478, 3202). פינס פנה אל פרץ על מנת ש"יוריד לו את נושא הסינים מהראש" (ת/1328 שורות 164 - 165). פרץ אישר את הדברים. לגרסתו, כשהגיע לאתר, הסינים כבר היו שם, ופינס הציע לו את ההסדר: **"ניסים פינס אמר לי שאני מעסיק אותם ואני מקבל חשבוניות מהסינים מאו, או מצו, ואז אני אתן לגן רווה חשבוניות מה שאני מקבל מהם ומעסיק אותם אני אתן לגן רווה חשבונית ואני מקבל כסף מגן רווה ואני אשלם להם ואז אני ארוויח חמישה אחוז."** (פרוטוקול 4637 שורות 19-31).
- וגם: **"ניסים כן אמר לי לקחת אותם, ודורון, הסיני פנה אלי וביקש ממני שאם אני עובד דרכו אז אמרתי בסדר, אם או עובד אצלי אמרתי כן, הוא לא עבד אצלי הוא עבד דרך דורון אני רק את התשלומים"** (פרוטוקול עמוד 4656) **"...שאני הגעתי אני אמרתי את זה גם כרגע שאני הגעתי הם כבר עבדו באתר, זה לא שאני הבאתי אותם."** (שם, שורות 16-17)
- גם דורון דן העיד כי פינס הגה את רעיון השימוש בחשבוניות של א.א.נ. חשמל לצורך העסקת הסינים, והוא אף זה שהורה להפחית 20% בכל התחשבויות מולם (פרוטוקול מעמוד 252). על כן, **התקיים היסוד ההתנהגותי של סעיף 4(220)**, לפיו הרשה פינס לפרץ להכין או לקיים פנקסי חשבוניות כוזבים.
335. אשר לכוונה לסייע לגן-רווה להתחמק ממס – סעיף 220 לפקודה דורש יסוד נפשי שעניינו מודעות לטיב המעשה ולנסיבות, ביחד עם מטרה להשיג את יעד ההתחמקות ממס. הוכחת הכוונה נעשית לרוב באמצעות הנסיבות, עקב הקושי הרב, בעיקר בתחום העבירות הפיסקאליות, לבחון כליות ולב. ראו ע"פ 5529/12 אהרון אוהב ציון נ' מדינת ישראל, פסקה 24 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר (9.11.2014) וגם ע"פ 1182/99 הורוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 1 (2000) בפסקה 34 לפסק דינו של כב' השופט אור: **"כדי להרשיע את הנאשמים בעבירה לפי סעיף 220, צריך שבנוסף לקיום מודעות מצד הנאשם לטיב המעשה ולקיום הנסיבות, תתקיים אצלו כוונה להשיג את היעד של התחמקות ממס (או עזרה לאדם אחר להתחמק ממס). כמו במקרים אחרים שבהם נדרשת הוכחה של כוונה פלילית מצד הנאשם, קיים קושי להוכיח יסוד זה כשאין הנאשם עצמו מודה בקיומו. לפיכך כוונה זו מוכחת בדרך-כלל בראיות נסיבתיות. בנסיבות מסוימות, עשיית מעשה ודרך התנהגות מסוימת ילמדו על קיומה של הכוונה הפלילית, ובמקרים אחרים, כלל נסיבות המקרה עשוי להצביע על כך.... כשהנסיבות מצביעות בכיוון מסקנה חד-משמעית בדבר קיום כוונה פלילית, ואין הסבר סביר אחר לאותן נסיבות, המסקנה המתבקשת היא שהתקיימה הכוונה כאמור..."**
336. החשבוניות אינן משקפות את ההוצאה במדויק, ולא את הצדדים הנכונים לעסקה. גם אם גן-רווה רשאית לדרוש את הוצאות עבודת הסינים ללא חשבונית כדין, כטענת הסניגור, סביר להניח כי הייתה מתקשה לעשות כן ללא חשבונית, ותוך כדי כך גם הייתה צריכה להשיב על שאלות בדבר העסקתם באופן המתואר. לכן העדיפו מנהליה להציג לרשויות המס חשבונית שנחזית להיות תקינה. לא שמענו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

מפינס הסבר אחר לעריכת ההסדר עם נפתלי פרץ, מלבד העדר היכולת של הוסיני להוציא חשבונות. אשר על כן, מדובר במעשה אקטיבי שנעשה במטרה להקטין את חבותה של גן-רווה במס. 337. אחריות גן-רווה לעבירה שביצע פינס - סעיף 23 לחוק העונשין מורה כך:
"תאגיד יישא באחריות פלילית ...

לעבירה המצריכה הוכחת מחשבה פלילית או רשלנות, אם, בנסיבות הענין ולאור תפקידו של האדם, סמכותו ואחריותו בניהול עניני התאגיד, יש לראות במעשה שבו עבר את העבירה, ובמחשבתו הפלילית או ברשלנותו, את מעשהו, ומחשבתו או רשלנותו, של התאגיד." 338. מעשיו של פינס מקימים אחריות פלילית לגן-רווה, לביצוע עבירות המס נושא האישום. בע"פ 3027/90 חברת מודיעים בינוי ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 364 (1991), פסקה 14 אמר כב' השופט א' ברק (כתוארו דאז) את הדברים הבאים הרלוונטיים לעניננו:
"...חוג האנשים המהווים אורגן לענין האחריות הפלילית האישית של התאגיד מוגדר מבחינה ארגונית ופונקציונאלית גם יחד, כלומר, כל אלה שעל-פי הדין, על-פי מסמכי התאגיד או על-פי כל מקור נורמאטיבי אחר מן הראוי הוא לראות בפעולותיהם את פעולות החברה. על-כן עשוי תאגיד להימצא אחראי אישית בפלילים בעזרת תורת האורגניזם, המייחסת לתאגיד פעולות ומחשבות של פלוני, למרות שפלוני זה אינו מופיע ברשימת נושאי המשרה האחראים אישית מקום שהתאגיד אחראי."

בע"פ 2560/08 מדינת ישראל - רשות ההגבלים העסקיים נ' ירון וול, פסקאות עז-עט (נבו 6.7.2009), נקבע כי יש להרחיב את קשת בעלי התפקידים שביכולתם לחייב את החברה במעשיהם, בכפוף לבחינה פונקציונלית של המעשה, דהיינו, האם ראוי לראות את המעשה ככזה שנעשה כפעולה בשם או למען התאגיד.

פינס שימש כמנהל מיזמים יחיד, למכלול המיזמים של גן-רווה (המיזמים באילת של ב. יאיר ושל אאורה). בלולו סמך, לטענתו, לחלוטין על פינס בניהול המיזם, ולא היה מעורב בפרטים הקשורים לעובדים. בנסיבות אלה, ההתקשרות הפלילית של פינס עם פרץ, לצורך אספקת חשבונות כוזבות, כדי שגן-רווה תוכל לדרוש את הוצאות עבודת הפועלים הסינים, היא פעולה אופיינית לפעילות התאגיד, ועונה על המבחן הפונקציונאלי שבפסיקה. לכן יש לייחס לגן-רווה ישירות את ביצוע העבירות לפי סעיף 220(4) ו-(5) לפקודה.

339. שמעון בלולו - לשיטת המאשימה, בלולו היה מודע להסדר החשבונות הפיקטיביים, ולראיה, מודעותו ל-20% שנוכו מכל חשבונית, והעובדה שהטיפול בחשבונות והוצאת השיקים היו באחריותו. בלולו גם עבד מול רואה החשבון של גן-רווה. לשיטת סנגורו, כל העדויות מלמדות על כך שההסדר לא היה מוכר לבלולו, והוא לא היה מעורב בתפעול הפרויקטים באילת, או בהתקשרות מול פרץ בנוגע לסינים. לכן לא הורם הנטל המוטל על המאשימה.

אני מקבלת את עמדת ההגנה, וקובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה, להוכיח את מודעותו של בלולו להסדר העסקת הסינים על ידי גן-רווה. בלולו טען הן בחקירות ביחידת יהלום והן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

בבית המשפט, כי ההסדר לא היה מוכר לו. הוא שמע מפינס שהסינים עובדים בקבלנות באמצעות פרץ, אך לא נטל חלק בהעסקתם (ת/1254 עמודים 13 - 14). כך אמר בבית המשפט: "...לתפיסתי בזמן אמת לנפתלי יש צוות סינים שהוא עובד איתם וניסים עובד מולם. זה שדורון בודק אותם וניסים בודק את החשבון זה התפקיד שלהם. גם כשהם עבדו עם גשר חסון חייבים לבדוק את החשבונות, אחרת איך הוא ישלם לו? אז גם אצל נפתלי הוא בדק." (פרוטוקול עמוד 3388). לשיטתו, רק פינס עסק בכך, והוא אישית לא שוחח עם פרץ ולא בדק בעצמו דבר. משנשאל כיצד פרץ, קבלן החשמל, הפך לפתע לחברת השמה לכוח אדם, השיב: "תשאלני את נפתלי. אני לא יודע" (פרוטוקול עמוד 3393). עד התביעה דורון דן אישר את גרסת בלולו, לפיה לא היה מעורב בהתנהלות מול הסינים ולא חתם על ההסכמים עמם, אלא רק על השיקים עבורם (פרוטוקול עמודים 394, 433 ו-462). פינס בחקירתו אישר את הדברים: "...אני לא זוכר אם עדכנתי אותו ספציפית איך אני עושה ומה אבל שמעון בטח ידע שעובדים סינים ובטח ידע שאנחנו מקבלים את החשבונית עבור העבודה של הסינים מנפתלי אבל לפרטים מה הסידור, כמה זה? אני לא סגור על זה שהוא ידע." (פרוטוקול עמוד 3211). אמנם, ההיגיון אומר שפינס שיתף את בלולו בהסדר שלו עם פרץ, שכן מה בצע לו בביצוע מהלכים המיטיבים עם גן-רווה, וחוסכים ממנה תשלום מיסים, מבלי לשיתף בכך את בלולו? אלא שבמבחן הראייתי, דהיינו בשאלה, האם הוכח כי בלולו היה מודע לסידור המיוחד שבו נפתלי לא מעסיק את הסינים, ורק "מוכר" חשבוניות בתמורה ל-5% - 7% מערכן לגן-רווה, העדים שהעידו לעיל, סתרו מודעות זו.

340. יש לזכור כי גן-רווה הוציאה את השיק בהתאם לעבודת הסינים. רק התשלום בפועל, דהיינו לאחר שהשיק נפרט בצ'יינג', היה 20% פחות. כך שהשיק שהוציא בלולו תאם למעשה את הסיכום החודשי של עבודת הסינים. בלולו לא עומת עם החשבונות שערך דן, לא בחקירתו ביחידת יהלום ולא בחקירתו בבית המשפט. הוא לא נשאל, ברחל בתך הקטנה, האם החשבונות שערך דורון דן, שם תוארו ההפחתות של 20%, הוצגו לו טרם הוצאת השיקים, באופן שניתן היה לבדוק את מודעותו להן. פינס אמר בחקירתו, כי כאשר הוא הסיני התעקש לקבל לידי את מלוא סכום החשבון, ללא הקיזוזים שפינס ביקש לקזז, הגיע להרודיון והתווכח ישירות עם בלולו על הסכום (ת/1328 שורה 222 וגם ת/1330 עמודים 74 - 75). לכאורה, יש בדברים אלה כדי לחזק את הראיות בדבר מודעותו של בלולו להסדר, אך אין באפשרותי לבסס עליהם מסקנות, כי פינס לא נחקר על כך בבית המשפט ולא אישר אותם. משכך הם נותרו בגדר אמרת חוץ של נאשם אחד נגד רעהו. גם בלולו לא עומת עם הדברים בחקירותיו.

עוד יש לזכור, כי בלולו אינו עומד לדין על העסקה שלא כדין של פועלים זרים, דהיינו, על כך שלא בדק מה יחסי העבודה בין נפתלי פרץ לבין הסינים, והאם הם חוקיים. בלולו אף אישר כי לא חשב שפרץ הוא בעל חברת כוח אדם שסיפקה פועלים סיניים: "אני לא טוען את זה. ניסים אמר לי שלנפתלי יש קבוצה סינית והוא רוצה לעשות את העבודות במקום גשר חסון. אני שמעתי את זה מניסים ואישרתי" (פרוטוקול עמוד 3394).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

בלולו עומד לדין בגין עבירות המס בלבד. לכן נבחנת מודעותו לעסקת רכישת החשבוניות מנפתלי פרץ, העדר הקשר של פרץ לפועלים הסינים, והעובדה שקיבל עמלה עבור הוצאת החשבוניות. בהקשר זה נותר חוסר ראייתי. זאת ועוד, בלולו הואשם לפי סעיף 220 לפקודה כמבצע ישיר של העבירה. המאשימה לא ייחסה לו אחריות מנהל לפי סעיף 224א לפקודה, המרחיב את קשר האחראים לעבירה לפי סעיף 220 לפקודה, שביצע תאגיד, גם לנושאי משרה בו. במצב הראיתי שתואר לעיל, זה היה הסעיף הנכון יותר לדון באחריותו של בלולו, ונטל הראייה היה עובר אליו להוכיח את הטעון הוכחה. היות שהמאשימה לא ביקשה את הרשעתו של בלולו בהתבסס על החזקה הקבועה בסעיף 224א, אלא באחריות ישירה בלבד, וממילא בלולו לא התגונן בפניו, לא אוכל להרשיעו בהסתמך על סעיף זה, המעביר את נטל הראייה לנאשם.

על כן אני מזכה את בלולו מהמיוחס לו באישום זה.

המזומן שנטל פינס מתוך כספי הסינים

341. המאשימה טוענת כי לאחר ניכוי דמי הפריטה והעמלה של פרץ מסכום השיק שמשכה גן-רווה לפקודת א.א.ג. חשמל, ובטרם העביר את היתרה לסינים, נטל פינס לכיסו סכום נוסף בן אלפי ₪ בכל פעם (סעיף 8(ג) לאישום הרביעי וסעיף 28(ג) לאישום הראשון). לביסוס טענותיה מפנה המאשימה לגרסת פרץ, אשר טען בחקירותיו ביחידת יהלום, במשטרה ובבית המשפט, כי מכל שיק הפריש לפינס סכומים במזומן, שנעו בין 10,000 – 30,000 ₪, אותם הוסיף פינס לסינים בחשבון החודש הבא, וכי הו, ראש הקבוצה הסיני כעס על כך, אך קיבל עליו את הדין.

בחקירותיו ביחידת יהלום אמר פרץ: "בהרבה מקרים ניסים ביקש להעביר אליו חלק מהכסף שמגיע לסינים לאחר פריטת הצ'ק והעברתי במזומן לפי דרישה שלו, הוא בעל הבית. הוא אמר שיחזיר את זה לסינים בחשבון הבא אמרתי לו שיודיע לדורון שיודיע לסינים כדי שלא להתווכח איתם על חוסרים" (חקירה מיום 8.11.12 ת/1303 שורות 65 - 66), "זה השתנה בין תשלום לתשלום. היו פעמים של 20,000 ₪ והיו פעמים של 30,000 ₪ הסכומים נעו בין 6,000 ₪ ל-30,000 ₪." (שם, שורות 92 - 93). "...ניסים היה לוקח כ 20 אלף קבוע כל חודש, הצ'ינג' ליאם היה לוקח 20 אחוז בערך מהכסף כי מדובר בצקים דחויים ל 5 חודשים אני הייתי לוקח 15 אחוז וככה החלוקה הייתה, כלומר הייתי נותן חשבונית שבה היה כל החלק של כולם כולל העבודה של הסינים" (חקירה במשטרה מיום 26.5.14 ת/288 שורות 38 - 41), "...הייתי הולך לליאם פורט את השיק ניסים היה מתקשר אלי או שאני יעביר לו את הסכום או לחניתה פעם זה היה 20 או 30 או 15 ובכל חשבון שאחרי היו מתווספים החוסרים לחשבון החדש..." (שם, שורות 47 - 49).

בחקירתו בבית המשפט אישר פרץ את עיקרי הדברים: "... נכון, אני אמרתי את זה גם אפילו בחקירה שפעם אחת עצרתי בכביש 6 ליד מודיעין ונתתי לו אני חושב איזה 20 אלף או אני לא זוכר בדיוק איזה סכום, אבל מה שנתתי... היה מקוץ מהסינים והסינים היו מקבלים את זה בחשבון אחרי, אני לא התערבתי בזה ולא התעסקתי בזה, זה לא שינה מה הוא לקח או מה הוא לא לקח, אני יודע מה אני צריך לשלם לסינים ומה אני צריך לקבל" (פרוטוקול מיום 5.1.20 עמוד 4688).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

וגם: "היה מצבים שניסים היה מבקש שאני אביא או 10 או 15 או כל מיני סכומים מזומנים, שאני אקזז מהחשבון של הסינים והוא יוסיף לי אותם בחשבון הבא, הבנתי שהיו צריכים לשלם מזומנים לעובדים שהיו סודנים כל מיני עובדים שהיו צריכים לשלם להם אז היו משתמשים בכסף הזה ואני הייתי נותן לדורון או לניסים ובחשבון הבא הייתי מקבל את זה חזרה" (שם, עמוד 4638).

342. המאשימה מפנה בעניין זה גם לגרסתו של ע/ת 13 דורון דן, התואמת את גרסתו של פרץ. דן אישר את החשבונות שערך מול ראש הקבוצה הסיני עבור כל חודש עבודה, אל מול החשבונות שהוציאה א.א.נ. חשמל כנגדם (ת/ת 98 - ת/ת 133). כן אישר כי על גבי חשבונות מסוימים מופיע כתב ידו של פינס ששינה את הסכום הסופי (למשל ת/ת 110 בעמוד 257 לפרוטוקול, ת/ת 112 בעמוד 258 לפרוטוקול, ת/ת 116 בעמוד 259 לפרוטוקול). לטענת דן, פרץ נהג לחזור לאילת עם הכסף המזומן לאחר פריטת השיקים, ונתן לסינים סכום שהיה נמוך בכ-5%-10% נוספים מה-80% שהגיעו להם: "הייתה איזו מן תופעה כזו, שנפתלי היה מביא את הכסף במזומן לסינים, הוא היה מביא פחות, חלק היה מביא לניסים". דן אישר בבית המשפט את גרסתו לחוקריו, לפיה מדובר היה בכ-10,000-30,000 ₪ בכל פעם (פרוטוקול עמודים 255, 256, 265). אמנם הוא לא ראה את כספי הפריטה עוברים מפרץ לפינס, אך שמע על כך מפרץ והיה עד לחוסרים בסכומים שהועברו להו: "...אני לא יודע כמה (פינס לקח מנפתלי בדרך לאילת - ט.ח.). אני הייתי יודע בדיעבד אחר כך כמה כי אני יושב עם הסינים, נפתלי מעביר את הכסף לסינים, חסר 20 אלף שקל, חסר 30 אלף שקל, זה כבר הבנתי. זאת הייתה מן בדיחה כזאת, אני מסתכל על נפתלי, מה נפתלי? נו מה? היה עושה לי ככה, נו מה, אצל ניסים" (פרוטוקול עמוד 443 שורות 12 - 19).

343. פינס עצמו אישר כי לעיתים לקח חלק מתוך ה-80% שהגיעו לסינים, אך טען כי מדובר בפעמים בודדות, ותלה זאת בין היתר בעמלות ניכיון גבוהות מהמתוכנן, אשר "נגסו" ברווח של פרץ, ולכן קוזזו מהסכום שהועבר לסינים: "...בגלל השיקים הרחוקים, או, מכל סיבה שהיא, היה מגיע למצב שהוא בעצם, הפריטה עולה, נגיד, 17%, ואז הוא נשאר עם רווח של 3%, אז היינו צריכים להשלים לו את זה, ובצדק. זאת אומרת, הוא נכנס לדבר הזה, בידיעה שהוא מרוויח בין 5% ל-7%..." (פרוטוקול עמוד 2503). הפער שנוצר, שולם לסינים בחודש העוקב (פרוטוקול עמודים 2478-2480, 2487, 3212). פינס גם טען להוצאות של האתר, אשר שולמו לעיתים במזומן או על ידי הסיני או על ידי אחר באתר, ונכנסו לחשבון החודשי לצרכי החזר. לדוגמה, בחשבון חודש 4/11 מצוינים סכומים ששולמו במזומן עבור סולר או בובקט: "יש כל מיני כלים באתר, ואנחנו מתדלקים אותם במזומן, והרבה פעמים צריך, בעבודה השוטפת. לפעמים, היו גם מקרים, לפעמים, עובדים עד מאוחר, אז מזמינים לכולם פיצה, או משהו כזה, אז גם משלמים במזומן..." (נ/ת 11 - נ/ת 13, פרוטוקול עמודים 2504 - 2507). דוגמא נוספת, עבודות שנדרשו כדי להכין את המקום לעבודת הסינים. לשם כך נשכרו עובדים יומיים. תשלומי מזומן אלה שולמו על ידי עובדי גן-רווה שהיו באתר באותה עת (דורון דן או אבי צפריר), והתווספו לחשבון אותו חודש (ת/ת 106, פרוטוקול עמודים 2488 - 2489).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

דן אישר כי מעת לעת היו הוצאות מזדמנות של הפרויקט שנעשו במזומן וכנגד חשבוניות, לספקים וקבלני משנה שונים, כמו למשל תשלום נקודתי לפועלים זרים, הוצאות טיסה, דלק, סולר, בובקט וכד' (פרוטוקול עמוד 358 ו-361). סכומים כאלה נגרעו מהתשלום לסינים בחודש אחד, ונוספו בחישוב הבא בחשבוניות שערך על מנת להשיבם להו (פרוטוקול עמוד 374). כך למשל, ניתן למצוא בחלק מהחשבוניות שערך דן כיתוב בנוסח "הפרש תשלום מחודש קודם", "ניתן לעובדים הסודנים", "הפרש תשלום מחודש 2/2010", "ניסים 10,000" או "השלמה מחודש קודם כולל 5000 מחסנא" (בהתאמה ת/106, ת/108, ת/110, ת/116, ת/121).

344. **לאחר עיון בראיות ובטענות הצדדים, אני מקבלת את עמדת המאשימה, לפיה נטל פינס לכיסו כסף מזומן בסכומים לא ידועים, מתוך השיקים שנפרטו לטובת הסינים.**

אפתח בכך שגרסתו של פינס בבית המשפט, היא גרסה כבושה שלא בא זכרה בחקירה ביחידת יהלום. אז נשמעה מפיו גרסה שונה. כך למשל לגבי העמלה שגבה פרץ עבור השירות. בחקירה ביחידת יהלום, טען פינס כי אינו יודע אם פרץ קיבל עמלה תמורת החשבוניות: **"לא יודע מה הוא שילם לסינים, תשאל את נפתלי...לא עניין אותי אם הוא היה מרוויח מזה או לא"**. לשאלה ישירה בדבר עמלה לפרץ, השיב: **"לא שאני יודע, יכול להיות שהריבית של נפתלי מגולמת פה"** (ת/1328 שורות 174, 239 - 244). בחקירתו בבית המשפט, כבר ידע פינס לפרט בדיוק את הסיכום בינו לפרץ בדבר העמלה. גם הקיזוז של 20% משכרם של הסינים עלה לראשונה בעדות בבית המשפט, וכך גם סוגיית קיזוז הכספים מחשבון הסינים בגין הוצאות האתר ששולמו במזומן.

גרסתו בחקירה ביחידת יהלום הייתה, כי לאחר ניהול משא ומתן בסוף כל חודש מול הסינים, הופחת להם מהסכום הסופי **"לפעמים 20% לפעמים 5%"** כי: **"תמיד היה טוב להחזיק אצלנו כסף שמגיע לסינים"** (שם, שורה 184). פינס הוסיף, כי לעיתים החזירו לסינים את הסכום שקיזזו מהם בחודש הקודם, אך לא יכול היה להצביע על ההחזרים בחשבוניות שהוצגו בפניו (שם, שורה 193). לא הוא ולא דן ערכו רישום של הכספים שהופחתו מהתשלום לסינים לצורך החזרתם להם בחודש העוקב (שם, 219 - 220).

לבד מהגרסה הכבושה והסתירה בין הדברים, לא ברור כיצד, בהיעדר רישום, ידע פינס אילו סכומים להחזיר לסינים בכל חודש?

345. אפרט להלן את מסקנתי, לפיה לקח פינס לכיסו כספים מכספי הסינים. לצורך הנוחות אפריד בין החלק של 20% מהשיק ששולמו כהוצאות מימון ועמלתו של פרץ, לבין ה-80% ששולמו לסינים. אראה להלן, כי פינס נטל לכיסו משני החלקים.

חלקו של פינס ב-20% מהשיקים – הוצאות הפריטה

346. עת/54 סבסטיאן וגמן בעל הצ'ינג' ליאם מימון, הגיש את כרטיסת הנהלת החשבוניות של פרץ בצ'ינג', לתאריכים 16.12.09 - 30.6.11 ואת רשימת השיקים שנפרטו בצ'ינג' בשנים 2008 - 2011 (סומו ת/762 ות/768 בהתאמה). מעיון במוצגים עולה, כי גובה דמי הניכיון עמד דרך כלל על כ-10% - 13% מסכום

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

השיק. לגרסת ההגנה, 5% - 7% מסכום השיק שולמו לפרץ כעמלה, ומכאן, שלפחות בחלק מהפריטות נותר "עודף" מזומן בגובה של אחוזים בודדים מסכום השיק. היות ואיש לא חקר את פרץ, מתי קיבל 5% ומתי יותר, אערוך את התחשיב בהנחה המיטיבה עם ההגנה, לפיה עמד שיעור העמלה של פרץ מכל אחד מהשיקים על 7%.

כך לדוגמא, בתמורה לפריטת שיקים מספר 11637 ו-11638 מיום 11.2.10 בסכום כולל של 211,541 ₪, התקבל סך 184,601 ₪. הוצאות הפריטה עמדו על 26,940 ₪, המהווים כ-12.5% מסכום השיקים, מה שהותיר בידיו של פינס, לאחר 7% ששולמו לפרץ, כ-1% מסכום השיקים, כ-2,000 ₪.

בתמורה לפריטת שיקים מספר 11769 ו-11770 מיום 18.4.10 בסכום כולל של 168,585 ₪, התקבל סך 152,888 ₪. הוצאות הפריטה עמדו על 15,697 ₪, המהווים כ-9% מסכום השיקים, מה שהותיר בידיו של פינס, לאחר 7% ששולמו לפרץ, 4% מסכום השיקים, כ-6,700 ₪.

בתמורה לפריטת שיקים מספר 11832 ו-11833 מיום 10.5.10 בסכום כולל של 193,200 ₪, התקבל סך 173,482 ₪. הוצאות הפריטה עמדו על 19,718 ₪, המהווים כ-10% מסכום השיקים, מה שהותיר בידיו של פינס, לאחר 7% ששולמו לפרץ, 3% מסכום השיקים, כ-6,000 ₪ לפחות.

בתמורה לפריטת שיקים מספר 11964 ו-11965 מיום 8.7.10 בסכום כולל של 209,015 ₪, התקבל סך 184,380 ₪. הוצאות הפריטה עמדו על 24,635 ₪, המהווים כ-12% מסכום השיקים. לאחר ניכוי חלקו של נפתלי פרץ בסך, 7% נותרו בידיו של פינס לפחות 2,000 ₪.

בתמורה לפריטת שיק מספר 12268 מיום 14.12.10 בסכום של 60,500 ₪, התקבל סך 53,807 ₪. הוצאות הפריטה עמדו על 6,693 ₪, המהווים כ-11% מסכום השיק. לאחר ניכוי חלקו של נפתלי פרץ בסך 7%, נותרו בידיו של פינס כ-1,200 ₪.

347. מכלל המוצגים עולה, כי מעולם לא גבה הציינג' כעמלת פריטה 17% כפי שטען פינס, כסיבה לנגישה

בשכרם של הפועלים הסינים, לכיסוי עמלתו של פרץ. על כן, נטל פינס לכיסו חלק לא ידוע, בשווי אלפי ₪, מהוצאות הפריטה.

חלקו של פינס ב-80% מהשיקים – התשלומים לסינים

348. דן ופרץ טענו, כי פינס לקח לידי כספים מהחלק שאמור היה להגיע לסינים. פרץ נתן לו את הכסף

המזומן, בסכומים משתנים של 10,000 – 30,000 ₪ בכל פעם. דן אמנם לא ראה את ההעברה, אולם נכח בשלב התשלום לראש הקבוצה הו, ראה כי חסר כסף ושמע כי הובטח להו, באישור פינס, כי יקבל את ההפרש בחודש הבא.

פינס כאמור לא כפר בנטילת חלק מה-80% שיועדו לתשלום לסינים, הגם שטען לסכומים נמוכים יותר, והסביר זאת בצורך לשלם הוצאות שונות, שהוחזרו לסינים בחודש הבא.

אני דוחה טענה זו. לבד מהיותה גרסה כבושה, היא אף עומדת בניגוד לגרסת פרץ, לפיה נתן את הכספים פיזית לפינס או לאשתו חניתה על כביש 6, ואינה מתיישבת עם הראיות האחרות ועם ההיגיון. פינס טען כי מדי פעם נוצר באתר צורך במזומן, כגון לשלם לקבלן עצמאי עבור שעות בובקט, לשלם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

לעובדים אפריקאים מזדמנים, או פיצה לעובדים שעבדו עד מאוחר. תשלומים אלה שולמו על ידי הוסיני או על ידי עובדים אחרים, וההוצאות הללו נוספו לחשבון של החודש הבא, והוחזרו למשלם. טענה זו מתיישבת עם ההחזרים שהוספו לסיני בחשבון החודשי הסופי ועולים מהחשבונית (לדוגמא בת/106, ת/108, ת/110), אך אינה מסבירה מדוע היה צורך לקצץ מהסכום ששולם לסיני ביום התשלום. הרי ההוצאות הנטענות כבר נעשו בשטח בטרם יצא החשבון החודשי לתשלום, ולכן צריך להוסיף אותן לחשבון ולא לגרוע ממנו.

349. אשר לגובה הסכומים שנטל לעצמו פינס מדי חודש - בשל מחדלי חקירה לא אוכל לקבוע קביעה חד משמעית בעניין זה. כפי שצינתי, היחידה החוקרת נמנעה מלזמן ולחקור את ראש הקבוצה הסיני הו, כך שחסרה עדות מכלי ראשון בדבר הסכומים המדויקים שנלקחו ממנו מדי חודש, נסיבות ההפחתה וכיצד הוחזרו. בנוסף, בחקירתו הנגדית של פינס, בעת הדיון בנושא, נמנעה המאשימה מלהטיח בו את הטענות הללו, ולא העמיקה בנושא הסכומים להם טענו פרץ ודנן (מאלפים בודדים עד עשרות אלפי ₪ בחודש). משכך, לא ניתן לקבוע בוודאות את גובה הסכומים אשר נטל פינס לעצמו מתוך ה-80%. **אשר על כן, הוכח להנחת דעתי כי פינס נטל לכיסו סכום לא ידוע של אלפי ₪ כל חודש, מהתשלום לסיני. הכנסות אלה הושמטו מתוך דיווחיו של פינס על פי הפקודה (נוכח הצהרתו בבית המשפט כי הכנסתו היחידה הייתה המשכורות שקיבל מגן-רווה). בכך ביצע עבירה על סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה. ההרשעה נרשמה באישום הראשון (סעיף 28(ג)).**

אכיפה בירנית

350. ההגנה טענה, כי הימנעות רשויות אכיפת החוק מלחקור ולהעמיד לדין את הסינים - העבריינים העיקריים בפרשה - היא בגדר אכיפה בירנית, נוכח הסכומים הגבוהים (כ-2.5 מיליון ₪) שקיבלו הסינים באמצעות הו, "בשחור", ללא חשבוניות או תלושי שכר. עו"ד ערבה גם השווה לעניינו של דנן, שהועסק באופן דומה בחודשים האחרונים לעבודתו במיזם, עת קיבל שכרו מב. יאיר באמצעות א.א.נ. חשמל, ללא תלושי שכר. גם הסדר זה לא הביא לפתיחת חקירה.

351. **איני מקבלת טענה זו.**

המחדל להימנע מלחקור את הו הסיני, חיזק טענות מסוימות של ההגנה, כפי שפירטתי לעיל. יחד עם זאת, וכאמור בדיון באישום השני, ההגנה מן הצדק אינה קמה כל אימת שהמאשימה מחליטה להעמיד לדין את פלוני אך לא את אלמוני, שביצע על פי החשד עבירה דומה. נדרש בירור האם השוני נובע ממניעים ענייניים או משיקולים זרים של התביעה. אזכיר בקצרה, כי קבלת טענת אכיפה בירנית שמורה למקרים חריגים, ויש לבדוק תחילה מהי קבוצת השוויון אליה משתייכים הטוענים לה, כיצד באה לידי ביטוי האכיפה השונה בקבוצה וטעמיה.

הפועלים הסינים כולל העומד בראשם, הו, והנאשמים, אינם שייכים לאותה קבוצת שוויון. מהצד האחד, קבוצה מוחלטת של זרים בארץ, שעבדו מבוקר עד ליל, שבעה ימים בשבוע, בתמורה ל-80% מהשכר שהגיע להם. מהצד השני, המעסיקים, שקיבלו את השירות הנצלני הזה. ברי כי אין שוויון בין

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

המנצלים למנוצלים, ומכאן שרמת האשם אינה זהה. בנוסף, לא הורם הנטל הראשוני להוכחת סטייה של המאשימה ממדיניותה הנוהגת, בוודאי שלא באופן שיטתי ולאורך זמן, בהעדר פרטים נוספים ביחס למדיניות החקירה והתביעה בעבירות מסוג זה. לא כל סטייה עולה כדי אכיפה בררנית, באין אפשרות מעשית לקיים חקירה בכל מקרה של חשד לביצוע עבירה פלילית, או להגיש כתב אישום בכל מקרה בו קיים סיכוי סביר להרשעה, בעיקר מטעמי המשאבים המוגבלים שבידי רשויות החקירה והתביעה (ראו לעיל באישום השני סקירה הפסיקה בנושא).

אשר על כן, אני מרשיעה את נאשמים 1 ו-4, ניסים פינס וגן-רווה בע"מ, בעבירות לפי סעיף 220(4) ו-5) לפקודת מס הכנסה, בכך שהרשו לנפתלי פרץ להוציא את חשבוניות העסקת הסינים, בכוונה לאפשר לגן-רווה להתחמק ממס.

קבעתי כי נאשם 1, ניסים פינס, ביצע עבירה לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה, בכך שנטל לכיסו סכום לא ידוע של אלפי ₪ בכל חודש, למשך תקופה של כ-18 חודשים (12/09 עד 6/11), מכספי פריטת השיקים של גן-רווה, שיועדו לסינים, ולא דיווח עליהם כהכנסה. ההרשעה נרשמה באישום הראשון.

אני מזכה את נאשם 2 שמעון בלולו מאישום זה.

אישום חמישי - החזקת נשק (נאשם 5)

352. לפי המלצת בית המשפט, חזרה בה המאשימה מאישום זה, והנאשם זוכה.

אישום שישי - עבירות סם (נאשם 2)

353. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 19.5.14, החזיק הנאשם באולמי הרודיון בראשון לציון, סם מסוכן מסוג קנאבוס במשקל כולל של 56.43 גר', בשלושה מקומות שונים, כמפורט בכתב האישום. על כן יוחסה לנאשם עבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג – 1973 (להלן: "פקודת הסמים").

על פי הסדר דיוני מיום 16.12.20, תוקן סעיף האישום לעבירה שפל החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+(ג) סיפא לפקודת הסמים. הנאשם הודה בביצוע עבירה זו.

על כן אני מרשיעה את נאשם 2, שמעון בלולו, בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+(ג) סיפא לפקודת הסמים.

ניתנה והודעה היום, ב' באלול תשפ"א (10 באוגוסט 2021), במעמד הצדדים.

טלי חיימוביץ, שופטת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 באוגוסט 2021
ב' באלול תשפ"א

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'